

Tâm Định Nhâm Tiêu Dao

Contents

Tâm Định Nhâm Tiêu Dao	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10	63

Tâm Định Nhâm Tiêu Dao

Giới thiệu

Edit: SuThế loại: cổ trang, mỹ công x mỹ thụ kiêm bá đạo kiêm ‘tay trong’ Mang trong người hai thân phận, Nhâm Tiêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-dinh-nham-tieu-dao>

1. Chương 1

Đầu hạ, chim non ở trên cây kêu to, bói cá quần tam tụ ngũ (đứng thành bầy) ở trên cây dành dành ca xướng, trong đại viện có hương có sắc trăm hoa đua nở, trăm điệu đua tiếng, một tiếng đàn du dương từ trong đại viện u tĩnh của tiểu lầu truyền ra.

Một cô gái thân vận y hoa tươi đẹp đứng tựa vào cửa phòng, lộ ra khuôn mặt hồng nhuận muôn hoa đua thắm, từ xa một tiểu nha đầu tóc vấn hai búi nhỏ bưng một chậu nước đi đến.

Cô gái xoay thân người trở lại trong phòng, cầm lấy cuốn sách tiếp tục lật xem, ánh mắt chỉ quét ngang, lạnh nhạt nói: “Đem nước đặt lên bàn, trước đi xuống đi.”

“Tiểu thư.....” Nha hoàn buông thủy bồn, cúi đầu vãn tay không chịu rời đi, nha đầu này nhưng thật ra lại là một người tận trung với công việc.

Cô gái quay đầu lại nở nụ cười, nâng lên khóe miệng, tay nhẹ nhàng phất ra, cơ hồ lệnh cho bách hoa thất sắc, trăm điệu cúi đầu.

Nha hoàn bất đắc dĩ lui ra ngoài, đem sự yên lặng lưu lại cho một người.

Nàng là hoa khôi Mộng Dao của Ý Hồng lâu, là thiên hạ vô song tiểu mỹ nhân, thân nữ tử lại sở hữu dáng người cao ráo khiến cho nàng càng thêm nổi tiếng, mái tóc đen óng theo gió nhẹ nhàng lay động, đôi con

người sâu thẳm như bầu trời đêm xẹt qua một đạo lưu tinh sắc sỡ loá mắt, cái mũi cao thẳng thanh tú, môi không điểm mà vẫn đỏ mọng, thật sự là tiên nữ hạ phàm!

Cũng không biết nàng là từ đâu mà đến, một năm trước đột nhiên xuất hiện ở Ý Hồng lâu dựa vào một tay cầm kỳ thư họa đoạt được danh hiệu hoa khôi, gần đây những kẻ ái mộ danh tiếng nàng càng đến càng nhiều, giá trị con người nàng cũng theo đó nâng lên càng cao, nghe nói gặp mặt một lần sẽ phải bỏ ra một trăm lượng bạc, đừng nói đến âu yếm kia chắc chắn phải vung tiền như rác. Ít nhất cho tới bây giờ đều chưa nghe nói có ai có thể ngắt xuống đóa danh hoa này.

Chậm rãi tháo xuống đồ trang sức nặng nề, trâm cài, bó diêu..... Dùng nước trong rửa sạch son phấn trên mặt, cởi ra một thân hoa lệ xiêm y, cô gái nâng tay từ trong áo lấy ra hai luồng vải bông.

Đúng, chính là hai luồng vải bông!

Trước ngực giai nhân đúng là một mảnh bằng phẳng, cùng nam tử không chút khác biệt, là thiên tiên nên chưa kịp phát dục sao? Hay là thân thể trước giờ đã mất cân đối? Ông trời cũng quá không công bình, một dáng vẻ quân lâm thiên hạ như thế sao ngày thường lại có dáng người như vậy!

Đợi nàng cởi quần áo, mới phát hiện nàng không phải nữ kiêu nương, mà là nam nhi lang (nam nhi tuổi trẻ), son phấn sứt ở trên mặt bị nước trong tẩy sạch hiện ra tướng mạo sẵn có của hần.

Mũi kia mắt kia, bất luận là lấy ra hay đặt ở đâu thường thức cũng đều là thượng phẩm trời ban cho!

Thật sự dù là Tống Ngọc, Đồng Hiền bất quá cũng chỉ như thế!

Thấp chú một tiếng, Nhâm Tiêu Dao nâng mày, hé ra khuôn mặt tuấn tú, đường đường là nhi tử của đương kim vô lâm minh chủ— thế nhưng lưu lạc đến ẩn thân tại thanh lâu, dựa vào bán rẻ tiếng cười mà sống?

Nếu như bị song thân biết, thật sự là vô cùng nhục nhã!

Có chút bực mình không khỏi hồi tưởng tới vị cốt tiên phong đạo trưởng ương ngạnh muốn thu hần làm đồ đệ, cha mẹ vốn dĩ năm nào thấy hần còn nhỏ nên đã cự tuyệt ý tốt của đạo trưởng, nhưng hần cố ý muốn đi, vì muốn học được công phu cao thâm nên hần lén đi theo sư phụ lên núi tập võ.

Trong nháy mắt, hần đã theo đạo trưởng sư phụ học võ mười hai năm có thừa, học được không chỉ là võ công, còn có đủ loại bí quyết dịch dung, đây đều là những thứ trước kia ở nhà chưa từng học qua.

Có một ngày, sư phụ bỗng nhiên lệnh cho hần xuống núi trải nghiệm sự đời, hần vốn lưu luyến cảm tình sư đồ nhiều năm nhưng lại nghĩ đã bao lâu không về nhà, cuối cùng vẫn là quyết định thu thập gánh nặng rồi đi.

Kết quả là, hần chảy nước mắt cáo biệt sư phụ, đi xuống núi.

Nào biết vừa xuống tới chân núi trùng hợp gặp được một người bị thương đang nằm ngã dưới đất, hần vốn không nghĩ muốn xen vào việc của người khác, chính là người kia vừa thấy hần đi tới, liền vươn cánh tay máu chảy đầm đìa sống chết ôm lấy đùi hần, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Trong lúc nhất thời, mọi người đối với bọn họ chỉ trở, bất đắc dĩ hần đành phải ra tay cứu người, ác mộng của hần cũng từ đó bắt đầu, đầu tiên là dung mạo của mình ở trong mắt người này bị xem thành nữ tử, càng quá phận chính là cái tên kia thế nhưng thừa lúc hần ngủ lại động tay động chân với hần, dọc theo đường đi hần thử đủ mọi cách cũng không thoát khỏi dây dưa với người kia.

Thật vất vả về đến nhà mới biết được mấy ca ca đều đi theo phụ thân tham gia võ lâm đại hội, trong nhà chỉ còn lại có mẫu thân cùng tiểu muội.

Rõ ràng hần thật vất vả mới về đến nhà, nguyên bản hần phải là đón chào thật cao hứng đi, thế nhưng không ngờ mẫu thân đối đãi cái người xa lạ kia so với hần còn tốt hơn, càng làm hần tức giận chính là, tiểu muội đơn thuần nhưng lại đối cái tên chết tiệt kia nhất kiến chung tình, không để ý hần mãnh liệt phản đối cố chấp lưu lại một người xa lạ trong nhà, thẳng đến ngày một đại đội nhân mã chậm rãi xuất hiện ở nhà hần, hần mới biết được cái tên đáng giận luôn ở trong miệng cư nhiên lại là đương kim Thánh Thượng.

Tiểu muội yêu thương nhất cuối cùng đi theo tình lang cùng nhau quay về kinh, tiến nhập hoàng cung lên làm hoàng phi, hần cũng nhân hộ giá có công được triệu vào hoàng cung. Như thế rất tốt, hần từ người

trong vô lâm biến thành đường đường quốc cữu, vốn tiến cung cũng chưa nói tới là một chuyện tốt, Hoàng Thượng lại cố tình hạ mật chỉ — Hấn phải lập tức nam cải nữ trang đến Ý Hồng lâu đi nằm vùng. (==||=||)

Lần trước ra cung bị tập kích, Hoàng Thượng hoài nghi là trong triều có đại thần thi triển độc kế, đến tột cùng là người phương nào vẫn thủy chung không biết. Ở nơi phong hoa tuyết nguyệt hỏi thăm tin tức, đối với cái loại chuyện đôi phong bại tục này đánh chết hấn cũng không muốn làm!

Thế nhưng vì an nguy của người nhà cùng với chung thân hạnh phúc của muội muội, hấn không thể không thuận theo hoàng mệnh tiến nhập Ý Hồng lâu.

Nhắc đến đương kim hoàng thượng, năm nay hai mươi bốn niên kỷ, tướng mạo đường đường, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn có một biểu đệ cảm tình không tồi – đứa con bảo bối của Tĩnh thân vương – Tĩnh vương phủ tiểu vương gia Lí Ngọc Kỳ.

Nói đến vị tiểu Vương gia này, bách tính kinh thành ai cũng lắc đầu thở dài.....

Tiểu vương gia lớn lên tuần tú phong lịch, oai hùng bất phàm, chính là đã kết giao với một đám hồ bằng cẩu hữu (nói trắng ra bằng hữu xấu) nên đôi ba ngày lại chạy ra vương phủ gây chuyện sinh sự.

Hấn là yêu tử (con cưng) độc nhất của Tĩnh Vương gia, lại là biểu đệ Hoàng Thượng vô cùng sủng ái nên dân chúng đều giận mà không dám nói gì, chỉ biết tùy ý để hấn làm bậy.

.....

Một ngày mùa thu, gió nhẹ mơn man, một hàng quý tử quần áo hoa lệ niên kỷ không lớn nghênh ngang đi trên đường cái.

Lí Ngọc Kỳ một thân cẩm y, phe phẩy ngọc phiến viền vàng đi ở phía trước, đi theo phía sau chính là bọn bằng hữu xấu xa của hấn, đi đến chỗ nào chỗ đó có gà bay chó sủa, tiếng oán than dậy mặt đất.

Hấn vung lên chiết phiến, hướng phía sau trong đó một người hỏi: “Này trong kinh thành những nơi thú vị bốn vương đều đã ngoạn qua, hôm nay đến nơi nào du ngoạn đây?”

Mọi người nhất thời lắc đầu khổ não, sau một lúc lâu cũng không dám hé răng.

Vương công tử đứng ở bên trái hấn vỗ ót, thần bí cười cười: “Tiểu vương gia, tiểu nhân thật có một nơi, nơi này thú vị vô cùng, kẻ khác cũng lưu luyến không muốn rời đi.”

“Kia bốn vương thật muốn đi kiến thức một chút, xem thật có thể hay không làm cho bốn vương vui đến quên cả trời đất.” Tiểu vương gia cười ha ha hai tiếng phất tay hướng phía trước vờn một lông tay.

Hấn có cái gì chưa từng thấy qua? Trên đời này căn bản là không có nơi nào làm hấn lưu luyến không muốn rời đi?!

“Ôi, Trương công tử, Vương công tử, Trần công tử, như thế nào lâu như vậy mới đến a, làm cô nương chúng ta chờ đợi muốn chết.” Một vị nữ tử bốn mươi cả người phục trang đẹp đẽ lắc hông từ bên trong đi tới nhanh khách cười không ngừng, rất giống một lão gà mái.

“Ôi, mụ mụ cũng đừng nói như vậy, chúng ta lần này không phải là đến xem người đâu.” Trương công tử lộ ra khuôn mặt tươi cười cùng tú bà đáp lời.

Tú bà cao giọng gọi ra một vị tư sắc ở giữa, dung mạo coi như là nữ tử thanh tú, “Vẫn là Trương công tử nói ngọt, khó trách tiểu Liên suốt ngày nghĩ đến người, tiểu Liên, mau tới.”

“Mụ mụ, hôm nay chủ nhân là vị Lý công tử này, hấn chính là đại quý nhân, ngài phải hảo hảo tiếp đón đi.” Trương công tử dờn thân hình làm tiểu vương gia bên cạnh hấn xuất hiện.

Tú bà đánh giá Lí Ngọc Kỳ, khí phách phi phàm, áo quần kia khả giá trị cũng không nhỏ, hiểu được hấn chính là một đại nhân vật liên vội nhiệt tình chiêu đãi, đưa nhóm hấn đến căn phòng tốt nhất Ý Hồng lâu, cũng kêu mấy cô nương vào cùng bọn họ.

Trương công tử hiện ra gương mặt không vui nói: “Mụ mụ, người cũng thật không có suy nghĩ, loại dong tư tục phần (tầm thường) này cũng gọi tới a! Nhanh đi, đem Mộng Dao cô nương gọi tới.”

“Trương công tử, thật sự là ngưng ngừng, Mộng Dao hiện tại không khỏe, ta tìm cô nương khác cùng các người đi.” Tú bà khó xử nói.

“Mụ mụ, người thật khinh thường chúng ta, đây là một ngàn hai, đi đem Mộng Dao cô nương tìm đến đàn một khúc.” Trương công tử xuất ra ngân phiếu một ngàn hai để trước mặt tú bà, tú bà nhìn đến ngân phiếu một ngàn này hai mắt lập tức tỏa sáng, vội vàng đáp: “Hảo, hảo, các vị đại gia thỉnh chờ, ta đi gọi Mộng Dao cô nương đến.” Xoay người theo một đường ra cửa chạy đi.

“Mộng Dao cô nương kia có cái gì đặc biệt? Đàn một khúc cũng phải một ngàn hai.” Lí Ngọc Kỳ không rõ vì cái gì nghe một nữ tử đàn một khúc nhạc lại phải tốn nhiều bạc như vậy.

“Gia, Mộng Dao cô nương là mỹ nhân nổi tiếng, khó thấy nhất chính là nàng cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, trên đời làm sao tìm được một tiểu mỹ nhân vô song như vậy.” Trương công tử vẻ mặt say mê cứ như giai nhân đã nằm trong ngực.

Lí Ngọc Kỳ bưng lên rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, cười lạnh một tiếng: “Kia bốn vương thật muốn nhanh chóng được gặp vị giai nhân này.” Trong lòng nói thầm cái dạng mỹ nhân gì mà ta chưa thấy qua, thật sự là xem thường thực lực của bốn vương.

Tú bà vẻ mặt giả cười, dùng sức vỗ lên cửa phòng: “Mộng Dao, mở cửa a!”

“Chi” cửa lập tức mở ra, Nhâm Tiêu Dao hiện ra vẻ mặt lẫn bộ dáng không ngủ, cái đầu dài miến cưỡng dò xét đi ra, sắc mặt không tốt lắm.

“Mộng Dao a, vừa rồi có mấy quý nhân đến đây chỉ đích danh người ra ngoài.” Tú bà vẻ mặt giả cười.

“Mụ mụ, ta không phải đã nói hôm nay không khỏe không thể tiếp khách sao?” Nhâm Tiêu Dao đưa tay che miệng ngáp một cái, xoay người đóng cửa phòng.

Tối hôm qua đến hoàng cung bẩm báo tin tình báo thám thính gần đây nhất, thẳng đến sáng nay sắc trời mênh mông mới trở về, đầu hiệu được mới vừa nằm xuống đã bị kêu lên, trong lòng bức bối đương nhiên sẽ không có ánh mắt hoà nhã.

“Tiểu tử tông của ta, mụ mụ cầu người, bọn họ đều là người có thân phận, chúng ta đặc tội không nổi đâu.” Tú bà hận không thể lập tức quỳ xuống trước mặt hấn lạy mấy cái.

Có thân phận? Người có thân phận hấn cũng đều đã gặp qua! Nhâm Tiêu Dao nói thầm một câu, có chút oán giận, hoàng đế lão tử còn là muội phu của hấn thì còn có quan to quý nhân gì chưa thấy qua?

“Vị công tử kia anh tuấn bất phàm, dáng vẻ đường đường, khẳng định là công tử đại quan nào đó, nếu không cũng là hoàng thân quốc thích.” Nhâm Tiêu Dao trong lòng khê động, như thế có thể điều tra ra tin tức tốt, nói không chừng trong miệng mấy vị đây có thể lộ ra một chút gì đó.

Cân nhắc mãi, Nhâm Tiêu Dao quyết định không thể buông tha cho cơ hội này, sớm một chút tìm được chứng cứ hấn cũng có thể sớm một chút thoát ly khổ ải, hấn gọi tú bà chờ một chút, phải sơ trang cách ăn mặc rồi mới đi tiếp khách.

Tú bà cao hứng miệng liền thoảng rời đi, trước khi đi còn không quên dặn dò hấn phải đánh phấn cho xinh đẹp một chút.

Nhâm Tiêu Dao che sa mặt, thướt tha đi vào phòng, ôm đàn cổ chậm rãi ngồi xuống, nhất thời ở đây tất cả thanh âm đều tĩnh lặng lại, mọi người đều mở to hai mắt khi nhìn thấy hấn.

“Các vị nhân gia, xin hỏi muốn nghe thủ khúc nào.” Nhâm Tiêu Dao buông đàn cổ cúi đầu hỏi.

“Tiểu vương gia, vị này chính là hoa khôi Ý Hồng lâu Mộng Dao cô nương.” Trương công tử đứng dậy hướng Lí Ngọc Kỳ giới thiệu: “Người xem dáng người này thật sự là nhất lưu a.” Thiếu chút nữa ngay cả nước miếng đều chảy ra.

“Àn, nhưng —— nàng như thế nào che mặt a!” Lí Ngọc Kỳ từ dưới đi lên đánh giá một phen, gật gật đầu, dùng cây quạt nhịp nhịp vào cạnh bàn..

Dạng mỹ nữ gì mà hần chưa từng thấy qua, bắt quá chỉ là một phong trần nữ tử, còn đội cái khăn che mặt, ai biết phía sau cái khăn che mặt đó là cái dạng gì, nói không chừng đồn đãi bên ngoài đều là truyền bậy, khuôn mặt của nàng ta dám chắc là một bộ Mẫu Dạ Xoa.

“Mộng Dao cô nương, mời người tháo khăn che mặt trước rồi mới tấu khúc.” Trương công tử đối với Nhâm Tiêu Dao nhẹ nhàng nói, sợ kinh hách giai nhân.

Nhâm Tiêu Dao lắc đầu, uyển chuyển nói: “Vị công tử này, ta dàn khúc chưa bao giờ tháo khăn che mặt.”

“Cái gì, chỉ nghe đàn khúc cũng mất một ngàn hai? Ta xem đây là hắc điểm ăn thịt người, người tới a, đem Ý Hồng lâu hủy cho ta.” Lí Ngọc Kỳ lập tức biến đổi, vỗ mạnh lên mặt bàn.

Cơn tức đi lên, hần đem Ý Hồng lâu trở thành Tỉnh vương phủ của hần, mặc hần hô phong hoán vũ, muốn làm gì thì làm.

“Ôi, ta nói công tử ngài bớt giận, để ta tới khuyên nhủ cho ngài.” Tú bà nghe trong phòng có động tĩnh vội chạy vào nhìn xem, “Ta nói Mộng Dao a, người nếu đã đáp ứng mụ mụ đi ra gặp khách thì cũng không cần phải mang khăn che mặt a.” Tú bà dùng một loại ánh mắt cầu xin nhìn Nhâm Tiêu Dao.

Nhâm Tiêu Dao nhìn thấy bộ dáng tú bà khó xử, lại nghĩ đến mục đích của mình, nâng tay tháo khăn che mặt xuống, lẳng lặng nhìn mọi người.

Lí Ngọc Kỳ đang được hồ bằng cầu hữu của hần an ủi cho nguôi giận, “Không phải là tên yên ——” lời còn chưa dứt hần đã mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt si mê nhìn phía trước. (mày chữ hần nói chắc là “không phải là tên yên hoa chi phần sao..”)

Tim của hần đập càng ngày càng nhanh, nguyên lai trong thiên hạ lại có tuyệt sắc như thế!

Thật sự rất đẹp, nếu dùng khuynh quốc khuynh thành, bẻ nguyệt tu hoa để hình dung vẻ đẹp của nàng, thì y cho rằng, tuyệt không gọi là khoa trương.

Chỉ thấy mái tóc của nàng búi cao, phía trên tùy ý cố định bằng vài cây trâm phượng, hai bên vài lọn tóc xõa dài, áo lụa hoa ngay ngắn chỉnh tề, dưới ánh nắng lóe ra da thịt trắng như ngọc vô cùng mịn màng.

Thật sự là mọi chuyện khó liệu, hần cảm thấy chưa bao giờ đối nữ nhân nào động tâm qua, giai nhân thần vận tựa như một trận gió thổi nhập vào trái tim hần, loại cảm giác động tâm này tới mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến mức hần cố thể nào cũng đều không thể thờ nổi.

Đội hần phục hồi tinh thần lại, tất cả mọi người đều đã lộ ra một bộ biểu tình hiểu rõ nhìn hần...

Sau khi tháo xuống khăn che mặt, Nhâm Tiêu Dao hừ nhẹ một tiếng, ôm trong tay đàn cổ...

Lí Ngọc Kỳ này còn tưởng rằng bản thân có bao nhiêu định lực, nguyên lai chẳng qua giống như khách tìm hoa bình thường, diện mạo tuy không tầm thường nhưng vẫn là thêm nhỏ dãi với sắc đẹp của Nhâm Tiêu Dao, ở trước mặt mọi người mất hết tôn nghiêm.

“Trên mặt ta có gì kỳ lạ sao?” Nhâm Tiêu Dao sờ sờ mặt mình, ra vẻ mù mờ nhìn Lí Ngọc Kỳ.

“Không có, không có, Mộng Dao cô nương bộ dạng thiên tiên hóa nhân, quả thực chính là tiên nữ hạ phàm.” Trương công tử thấy tiểu vương gia đang có bộ dáng ngu dại, vội tiếp nhận chữa lửa, khuỷu tay liên tục thúc vào tay người kia.

“Ân, đúng, đúng.” Phục hồi tinh thần lại Lí Ngọc Kỳ vội mở miệng phụ họa, ánh mắt thế nhưng không có một khắc nào dời khỏi người Nhâm Tiêu Dao.

Đám hồ bằng cầu hữu kia của hần nào không biết tốt xấu, đều đứng dậy cáo từ.

Trong phòng, chỉ còn lại có hai người, một thì nhìn chăm chăm không để thoát, một lại xoay người cúi đầu không nói.

Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt si mê nhìn Nhâm Tiêu Dao, mở miệng nói: “Mộng Dao cô nương, mời ngồi.”

“Công tử muốn nghe khúc gì?” Nhâm Tiêu Dao xoay người ngồi ở bên người hần.

“Phượng Cầu Hoàng.”

Một khúc tấu xong, hần vỗ vỗ tay kêu lên: “Đàn rất hay, Đàn rất hay.”

“Làm người chê cười.” Nhâm Tiêu Dao làm bộ then thùng cúi đầu. (ọc)

Hần không phải nghe mình đàn khúc, từ đầu đến cuối chỉ theo dõi mình, rõ ràng là ý không ở trong lời.

Lí Ngọc Kỳ nhìn thấy giai nhân cúi đầu, hưng phấn nắm lấy đôi tay nhìn rất non mềm, si ngốc nhìn nàng, giống như trong trời đất chỉ có hai người bọn họ.

Tay hần bắt đầu không yên vị choàng qua lưng nàng, làn da nhìn thực hoạt thể nhưng bàn tay lại che kín những vết chai, không hề giống một cô gái sống an nhàn sung sướng! Hay là nàng trước kia đã nếm qua cực khổ? Tưởng tượng đến giai nhân từng chịu qua đau khổ, trái tim hần nhất thời đau đớn không thôi.

“Người.....” Nhâm Tiêu Dao híp lại mắt, trong lòng tức giận khó kiềm chế, tùy thời chuẩn bị xuất chiêu hướng tới đối phương.

Chỉ cần hần một chiêu đi xuống, ngay cả võ lâm cao thủ cũng chịu không được, huống chi là người bình thường thì càng miễn bàn, không nằm mấy tháng cũng là quá tốt, cân nhắc mãi, hần cũng không dám tùy tiện ra tay, thương cấp vô tội (không có tội mà phải bị đánh), cuối cùng cũng chỉ phải nhịn xuống.

“Dao muội, ta nên vì ngươi chuộc thân.” Mất đi độ ấm của ôn hương ngọc thủ, Lí Ngọc Kỳ luôn luôn rất có tự tin giờ đây trong lòng có chút mất mát, tưởng rằng giai nhân then thùng, vì muốn tỏ vẻ thành ý nên bản thân đã chủ động mở miệng.

Nhâm Tiêu Dao miễn cưỡng cười cười, cưỡng chế ác ý trong lòng, nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay đang cầm lấy tay hần, thân thể đánh cái rùng mình, vừa mới gặp mặt đã kêu Dao muội, này không khỏi rất thân thiết đi!

Tuy rằng người trước mắt tướng mạo đường đường, khí độ không quá, nếu như chính mình thân là nữ nhân có lẽ sẽ kích động không thôi, đáng tiếc hần thân là nam nhi đối với một phen kì hảo này thật sự là cảm thấy phiền chán.....

“Dao muội, ngươi chẳng lẽ nhìn không ra ta đối với ngươi một mảnh chân tình sao?” Lí Ngọc Kỳ ôm đồm nâng tay Nhâm Tiêu Dao hướng đến ngực mình ẩn xuống.

Tim hần như muốn từ trong ngực nhảy ra, hần rốt cục cũng biết cái loại cảm giác vừa nhìn thấy đã chung tình này là gì, hiện tại hần thậm nghĩ muốn đem giai nhân vĩnh viễn giữ ở bên người, những cái khác đều có thể mặc kệ!

“Đủ rồi, tuy rằng ta chỉ là một phần hoa nữ tử, nhưng không phải là người có thể tùy tiện để cho người ta động thủ động cước.” Nhâm Tiêu Dao nhíu mày, bỏ cánh tay kia ra.

Hần vốn luôn luôn có tính nhẫn nại hiện giờ không biết sao lại trở nên đầy hỏa bạo!

“Thực xin lỗi, ta vừa rồi uống quá chén.” Nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt ngạc nhiên, hần mới phát hiện chính mình đã quá luống cuống, vội cúi đầu.

“Không quan trọng, mỹ nhân tức giận cũng có hương vị.” Lí Ngọc Kỳ một chút cũng không thềm để ý, cười khoát tay.

Hần còn may mắn nhìn thấy một mặt khác của mỹ nhân, trước kia ở vương phủ và hoàng cung gặp được toàn những nữ tử ngoan ngoãn, ở trước mặt hần đều có một bộ dáng then thùng, nữ tử giống như Mộng Dao lớn lên xinh đẹp lại có cá tính như vậy thật sự là hiếm thấy.

“Bất quá, Mộng Dao hay là muốn lấy rượu đại phạt.” Hần tư tâm nghĩ muốn đem Nhâm Tiêu Dao chuốc say. (đồ.....)

“Vậy ta trước hết kính ngài.” tửu lượng của Nhâm Tiêu Dao ngay thời điểm ở trên núi học võ đã bị tửu quỷ sư phụ kia của hần huấn luyện qua, thậm chí có thể đạt tới ngàn chén không say.

Qua mấy chén, Lí Ngọc Kỳ mới phát hiện giai nhân tửu lượng rất tốt, ngược lại hần đã muốn ngã xuống vì say, mà hần lại còn mang một bộ dáng lẩn sắc mặt không đổi, đầu óc quay cuồng, trước mắt tối sầm, lập tức ngã vào trên bàn nằm úp sấp cũng không nhúc nhích.

“Công tử, công tử.” Nhâm Tiêu Dao nghiêm mặt, lay lay Lí Ngọc Kỳ trên bàn, chỉ nghe thấy thanh âm mơ hồ, “Chuyện gì a!”

“Công tử, người.....” Lí Ngọc Kỳ vẽ mặt đà hồng từ trên bàn té lăn ra đất cũng không nhúc nhích, Nhâm Tiêu Dao dùng chân đá hắn cũng không có phản ứng.

“Mộng Dao, Mộng Dao.” Ngoài cửa tú bà nghe được tiếng vang, sợ lại phát sinh chuyện vừa rồi vội vàng gõ cửa.

Nhâm Tiêu Dao mở cửa ra, quay đầu lại ý bảo một chút, nói: “Mụ mụ, vị công tử này say.” Hắn chỉ chỉ Lí Ngọc Kỳ đang té trên mặt đất.

“Hoàn hảo chính là say, ngủ một giấc hắn là sẽ không có việc gì.” Tú bà xoay người xem xét một chút, thở dài, “Đứng lại, người muốn đi đâu?” vừa lúc nhìn thấy Nhâm Tiêu Dao xoay lưng muốn rời đi.

Đương nhiên là trở về phòng nghỉ ngơi! Nhâm Tiêu Dao nhin không được xoay người mắt trợn trắng, thực xui xẻo, vội nửa ngày cái gì cũng không có hỏi đến, muốn chạy nhanh trở về bổ nhào xuống ngủ.

“Người sao lại đem người này bỏ ở đây a, nếu cảm lạnh làm sao bây giờ?” Tú bà nhìn đám bằng hữu kia của Lí Ngọc Kỳ không ở đây, mà thân phận của hắn xem ra cũng không thấp, “Mộng Dao, người cho hắn đến phòng người ngủ một đêm đi.”

Cái gì? Ý Hồng lâu nhiều phòng như vậy vì cái gì không có chỗ cho hắn ngủ? Nhâm Tiêu Dao trợn mắt khó tin nhìn tú bà, hắn tuy ở Ý Hồng lâu thế nhưng vẫn là bán nghệ không bán thân, cứ như vậy chẳng phải là phá hủy quy củ.

“Chẳng lẽ người để ta đem hắn đặt ở trong phòng cô nương khác? Ta sợ khác cô nương sẽ đem hắn ăn sạch.” Tú bà tự nhiên hiểu được hắn không muốn nên lên tiếng giải thích, bà không phải sợ cái gì, chủ yếu là sợ buổi tối vị khách quý này ở trong phòng khác không ai chiếu cố.

Nói xong, Tú bà mặc kệ Nhâm Tiêu Dao có nguyện ý hay không, lập tức tìm người đem Lí Ngọc Kỳ đưa đến phòng hắn.

Ngăn cản không kịp, Nhâm Tiêu Dao chỉ có thể buồn bực liếc mắt nhìn cái tên Lí Ngọc Kỳ đầu heo say như tượng chết ngã lên giường mình, quên đi, không cần tiếp tục so đo nữa, một người say cũng không thể làm ra cái gì, huống hồ hai người đều là thân nam nhi!

Sau khi Tú bà rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Nhâm Tiêu Dao cùng Lí Ngọc Kỳ đã say đến bất tỉnh nhân sự mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Nhìn Lí Ngọc Kỳ ngủ ở giường mình, Nhâm Tiêu Dao nổi lên một trận lửa nóng phẫn hận, hắn đem giường mình chiếm dụng, vậy mình ngủ ở đâu? Cũng không thể đem chăn đệm nằm dưới đất chứ?

Hắn vén ống tay áo đem Lí Ngọc Kỳ lăn vào góc giường, còn mình nằm ở bên ngoài y.

Nửa đêm, Lí Ngọc Kỳ cảm thấy khát nước mới nhớ tới tìm đến nước uống, lại phát hiện bản thân đứng trong một phòng xa lạ. Mà giai nhân mình ngưỡng mộ trong lòng lại đang nằm bên người, hắn hưng phấn đến thiếu chút nữa ôm lấy.

Nhẹ nhàng dụi dụi mắt, giơ tay chạm lên mặt nàng, làn da của giai nhân thật sự là rất tuyệt, trơn như nước, mịn như tơ, buông tay cũng rất luyến tiếc.

Tay hắn càng ngày càng trượt xuống dưới, lại không phát hiện tay của Nhâm Tiêu Dao đã sớm nắm lại thành quyền.

Nhâm Tiêu Dao từ lúc Lí Ngọc Kỳ đứng dậy cũng đã tỉnh lại, vừa mới bắt đầu y chỉ chăm chú theo dõi hắn, hắn còn có thể chịu được, sau được một tác lại muốn tiến một thước đụng lên trên mặt hắn, hắn cũng vẫn chịu đựng không hề rảnh, khả đến cuối cùng hắn càng ngày càng làm càn, tay đã muốn nắm trên cổ hắn, nếu sơ xuống tiếp nữa chỉ sợ bí mật của mình sẽ bị phát hiện.

Mạnh mẽ mở ra hai mắt, thân thủ nhanh chóng điểm huyệt ngủ của Lí Ngọc Kỳ.

Nhìn người vừa rồi động tay động chân “Đông” một tiếng ngã lên giường mê man, Nhâm Tiêu Dao nhúu mày, thật không biết xử trí hần như thế nào cho tốt?

Thuận tay sờ sờ mặt mình, thật là hỗn đản tiểu tử, bị một người nam nhân vô lễ như thế, nếu như bị sư phụ biết khẳng định cười chết!

Người này thật sự là một kẻ đại phiền toái.....

Cần nhắc một trận, đứng dậy thay đổi một thân y phục dạ hành màu đen đem Lí Ngọc Kỳ đang mê man vác lên, tìm một ngôi chùa miếu, tùy ý đem hần quăng đến cạnh cửa.

Sáng sớm, đêm qua yên tĩnh thế nào thì bây giờ trên đường người đi đường rộn ràng nhốn nháo, hầu như là vì dâng hương mà đến, lại nhìn thấy một cái dị trạng hiếm thấy liền ngừng lại, cùng nhau vây quanh.

Lí Ngọc Kỳ mở ra hai mắt vẫn còn mông lung vì buồn ngủ, ngáp một cái, ngồi dậy nâng lên thất lưng, sờ sờ sau lưng có chút cương ngạch (cứng), ôm ọp một câu.

Trong phòng ngủ giường như thế nào cứng như vậy? Rõ ràng còn nhớ rõ là có mùi hương chằm mà, kỳ quái!

Vừa nhắc đầu lên lại nhìn thấy một đám người đối với hần chỉ trỏ, biến hần thành có chút mặc danh kỳ diệu.(khó hiểu/kì lạ)

Mới vừa tỉnh ngủ, thân thể lại không quá thoải mái, Lí Ngọc Kỳ cơn tức dâng lên, rống lớn: “Các người nhìn cái gì vậy? Có cái gì đẹp đâu.”

Mọi người cười vang, “Tiểu tử sáng sớm đừng tức giận như vậy, ngay cả chính mình ngủ ở nơi nào cũng không biết.” Một vị đại thúc hảo tâm nhắc nhở hần.

Lí Ngọc Kỳ tâm hoá ứa ra, còn có thể là nơi nào, đương nhiên là Ý Hồng lâu, còn nhớ mang máng tối hôm qua là ngủ ở phòng Mộng Dao, đương nhiên là ở nơi đó.

Người đi đường vây quanh hần chỉ vào hần cười ha ha: “Tiểu tử người quay đầu lại nhìn xem đi.”

Lí Ngọc Kỳ nhìn lại, kinh ngạc mở lớn miệng. Đây không phải Ý Hồng lâu gì cả, căn bản là một ngôi chùa náo nhiệt, mấy người xa lạ trước mặt cũng chỉ là khách hành hương sáng sớm đến dâng hương mà thôi.

Lí Ngọc Kỳ sắc mặt đại biến, nắm lấy áo một người, hung thần ác sát nói: “Người nói, bốn vương vì sao lại ngủ ở nơi này.”

“Tiểu tử, bình tĩnh, người sáng sớm đã ngủ ở nơi này, người không biết thì sao ta biết.” người bị hần cầm áo hảo tâm khuyên hần.

Lí Ngọc Kỳ vênh vác tự đắc nói: “Lớn mật, bốn vương đường đường tiểu vương gia của Tĩnh vương phủ, người dám cùng bốn vương nói không biết!” Nắm tay mắt thấy sắp nện xuống.

“Mọi người chạy mau a!” Trong đám người có người nhận ra hần, một tiếng hô to, đám người đang vây xem lập tức tủa ra bốn phía mà chạy.

Thấy cảnh tượng vừa xảy ra, Lí Ngọc Kỳ sợ ngây người, hần khủng bố như vậy sao? Như thế nào cả một đám người lập tức toàn bộ đều chạy hết?

“Này, uy, các người chạy cái gì?” Lí Ngọc Kỳ ở tại chỗ kêu hai tiếng, không người hưởng ứng, nâng lên ống tay áo ngửi ngửi ‘hương vị’ trên người, lắc đầu.

Không chỉ say rượu hơn nữa ở trên mặt đất bản ngủ một đêm, trên người thể nhưng đã có một mùi vừa chua vừa thối, vẻ mặt hần không vui bước nhanh hướng đến vương phủ.

>>Hết đệ nhất chương

Chú thích: Tống Ngọc người nước Sở thời chiến quốc, tương truyền rất đẹp trai. Còn Đồng Hiền thì ai cớ biết rồi

2. Chương 2

Một đêm chưa về, Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt xanh xao bộ dáng ảo não tàn tạ xuất hiện ở cửa vương phủ, thủ vệ thấy hần còn đứng đờ ra vài giây, sau lập tức đi vào thông báo.

“Đứng lại, người đêm qua đi nơi nào?” Tĩnh Vương gia ngồi ở trong sảnh nhìn thấy đứa con đang muốn trở về phòng, mở miệng khiển trách hần.

“Phụ vương, con tối hôm qua ở nhà bằng hữu ngâm thơ đối ẩm quên thời gian.” Lí Ngọc Kỳ rút lui cổ, cúi đầu đáp.

Hần không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phụ vương tức giận, nhớ rõ mới trước đây có lần hần gây họa, phụ vương thế nhưng phạt hần quỳ gối trước từ đường ba ngày cũng không cho ăn cơm, đến tận về sau hần vĩnh viễn đều nhớ rõ dù làm gì cũng không thể chọc phụ vương sinh khí.

“Ta như thế nào nghe nói người sáng sớm nằm ở cửa chùa miếu?” Tĩnh Vương gia nâng mặt lộ ra sắc mặt xanh mét, mày đều cong lên.

Lí Ngọc Kỳ cùng từ (hết từ ngữ), bắt,cầu,cào nửa ngày trong đầu cũng trả lời không được, kỳ thật hần cũng thấy chuyện này rất kỳ quái, rõ ràng đêm qua ngủ ở bên người Mộng Dao, tưởng tượng tới Mộng Dao đầu óc hần liền không chịu được sự khống chế của bản thân.

“Nghịch tử bất hiếu, thành thật khai ra,người đã đi nơi nào lâu lỏng?” Tĩnh Vương gia vỗ bàn, lớn tiếng trách mắng.

“Phụ vương, con đêm qua thật là đi Ý Hồng lâu, nhưng cái gì cũng không có làm a!” Hần tuy rằng thích làm xằng làm bậy, nhưng vương phủ luôn luôn quản giáo nghiêm khắc tuyệt không đồng ý cho hần đi đến cái loại nơi phấn hoa này, lần này hoàn toàn là trùng hợp, không nghĩ tới ở đó thế nhưng lại gặp được tiểu mỹ nhân ngưỡng mộ trong lòng.

“Tốt, người cuối cùng cũng nói ra,nói, người ở cái loại phấn hoa dung tục này làm cái gì?” Tĩnh Vương gia tức giận dùng sức vỗ bàn vài cái.

“Phụ vương, con hôm qua cùng bằng hữu chính là ở Ý Hồng lâu ngâm thơ đối ẩm, cũng chỉ uống qua hai ly rượu, thật sự cái gì cũng chưa làm qua a.” Lí Ngọc Kỳ sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất, hần chưa từng phát hiện ra phụ vương tính tình nóng như vậy.

“Hừ, thách người cũng không dám xằng bậy.” Tĩnh Vương gia hiểu tính đứa con của mình , tuy rằng nó thích nháo sự, nhưng tuyệt không có lá gan dám ở sau lưng hần dính vào những chuyện trăng hoa bên ngoài, “được rồi, người đứng lên đi, về sau không được đi tới mấy chỗ đó nữa.”

“Thế nhưng phụ vương, Mộng Dao ở bên trong, ta còn muốn đi.” Lí Ngọc Kỳ sợ về sau không thấy được giai nhân.

“Mộng Dao là ai?” Tĩnh Vương gia có chút kinh ngạc.

“Nàng là hoa khôi của Ý Hồng lâu, bất quá nàng bán nghệ không bán thân.” Lí Ngọc Kỳ vội vàng thay Mộng Dao biện giải.

“Cái gì? Người thế nhưng lại thích một phấn hoa nữ tử.” Tĩnh Vương gia sắc mặt lập tức biến xanh mét, “Người tới, đem tiểu vương gia đuổi về phòng, không có mệnh lệnh của ta không được cho hần bước ra vương phủ nửa bước.” Hần không thể dễ dàng tha thứ cho đứa con của mình bị một thanh lâu nữ tử mê hoặc tâm hồn.

“Phụ vương, phụ vương.” Lí Ngọc Kỳ kêu to vài tiếng, bất đắc dĩ nhìn Tĩnh Vương gia ý chí sắt đá, gọi người đem hần đè ép đi xuống.

Lí Ngọc Kỳ bị nhốt trong vương phủ nhiều ngày liền, chỉ cần vừa ra phòng liền có nhiều người đi theo phía sau hần, hần đối với bọn họ kêu to kêu nhỏ, những người đó lập tức biến mất không thấy, chính là chờ hần quay đầu lại chuẩn bị rời đi bọn họ lại cùng xông lên, vốn Lí Ngọc Kỳ tính tình không tốt hiện tại trên đầu đều bị tức giận làm cho bốc cả hơi nước.

Tĩnh Vương phi đau lòng thay đứa con, hôm nay tự mình đến phòng đứa con xem hằm, nhìn thấy đứa con bảo bối ủ rũ tái nhợt nằm ở trên giường, đau lòng vô cùng.

Vương phi đau lòng nhìn thấy đứa con gầy yếu, một phen ôm vào trong lòng ngực, vuốt ve hai má gầy guộc.

“Mẫu phi, đều là do bọn hạ nhân này suốt ngày đi theo ta, ta đi đến đâu bọn họ theo tới đó, mẫu phi, có thể hay không đem bọn họ tống đi a?” Lí Ngọc Kỳ quả thực giống như là gặp phải cứu tinh, giữ chặt tay mẫu phi không để nàng rời đi.

“Kì nhi, đây là mệnh lệnh của phụ vương người, mẫu phi cũng không có biện pháp cãi lời.” Vương phi tuy rằng đau lòng đứa con, nhưng không có cách nào thay đổi quyết định của Vương gia.

“Mẫu phi, van cầu ngài, con ở nhà hảo buồn a.” Lí Ngọc Kỳ sợ giai nhân đang ở hang hổ, hằm phải cứu nàng, vạn nhất nếu đi chậm sẽ không cứu được.

“Kì nhi, chuyện của người mẫu phi đã biết, người thích cô nương nhà ai không thích, cố tình thích một cái phần hoa nữ tử, cái này bảo vì nương như thế nào giúp người.” Vương phi kỳ thật cũng có tâm giúp đứa con, nhưng ai kêu Lí Ngọc Kỳ thích không phải tiểu thư khuê các hoặc là con gái rệu bĩnh thường, lại cố tình là một kẻ phần hoa nữ tử.

“Mẫu phi, con thật sự phi thường thích nàng, Mộng Dao cũng không phải phần hoa nữ tử bình thường, nàng bán nghệ không bán thân.” Đây thật sự là nhìn tình nhân trong mắt ra Tây Thi, tới thời điểm mẫu chốt này rồi mà hằm còn không quên vì Mộng Dao nói tốt.

“Mặc kệ nàng ta thế nào, đều là phần hoa nữ tử, phụ vương người tuyệt đối sẽ không cho phép một người như vậy bước vào vương phủ, hơn nữa phụ vương người mấy ngày nay đang vì người mà an bài việc hôn nhân, người đem nữ nhân kia quên đi.” Vương phi cũng cứng rắn nổi lên khẩu khí, nhìn đến đứa con bị một nữ nhân mê đặc xoay quanh, Vương phi liền cho rằng đối phương không phải người tốt gì.

Lí Ngọc Kỳ nghe được phụ vương thế nhưng muốn giúp mình an bài việc hôn nhân, đầu giống như nổi điên liên tục phe phẩy, vẻ mặt đau khổ, hằm nếu thành thân, kia Mộng Dao làm sao bây giờ? Không được, tuyệt đối không được!

“Kì nhi, nghe lời mẫu phi quên nàng ta đi.” Vương phi an ủi đứa con: “Qua vài ngày là đại thọ sáu mươi của bà ngoại người, mẫu phi phải đi về chúc thọ, người ở nhà hảo hảo ngắm lại.”

Lí Ngọc Kỳ nguyên lai hy vọng đã bị dập tắt nghe thấy lời Vương phi nói lại một phen bị đẩy lên, kéo lấy tay mẫu phi cũng muốn đi theo.

Vương phi nghĩ thầm, rằng đứa con cũng bị đóng cửa mấy ngày nay, đích xác hằm là nên ra ngoài hít thở không khí, bản thân lại không thấy hoài nghi huyền cơ bên trong liền đáp ứng.

Mấy ngày sau, Lí Ngọc Kỳ đi theo Vương phi ngồi vào xe ngựa bước lên hành trình đến nhà bà ngoại, vừa đến ngoài cửa, hằm thừa dịp lúc mẫu thân cùng bà ngoại hàn huyên bay nhanh ra ngoài.

Vì không cho mẫu thân phát hiện, hằm trên người không mang bất cứ cái gì gọi là ngân lượng, bên đường đoạt một con ngựa chạy như bay mà đi, trong lòng không ngừng nhớ kỹ: “Mộng Dao, nhất định phải chờ ta a.”

Bởi vì trên người không mang cái gì đáng giá nên khi đi vào đất khách Lí Ngọc Kỳ mới phát hiện trên người mình không có một xu.

Bên ngoài trời mưa suốt đêm, hằm lại từ trên núi xuống liền đụng phải một đám sơn tặc.....

“Núi này là ta mở, cây này là tài sản của ta, nếu muốn từ nay về sau đi qua thuận lợi phải lưu lại tiền lộ phí.” sơn tặc mặt đây râu rõ ràng là tìm cái lý ngăn lại hằm, hươu trường còn dọa hét.

“Thật không có mắt, còn không cút ngay cho ta.” Vốn đối bụng lại một bụng hỏa, Lí Ngọc Kỳ đầu thêm xem đối phương là ai, chửi ầm lên.

“Phi, người dám mắng ta, không muốn sống đi.” Đại hồ tử hai mắt trừng lớn, đi đầu giờ trường côn đánh tới hằm, dừng nhìn Lí Ngọc Kỳ một bộ dáng cường tráng, kỳ thật ở nhà mỗi ngày trôi qua vẫn là trà cơm

dâng đến tận mồm, hôm nay gặp phải trận thế này chỉ chốc lát đã bị tên sơn tặc gì đó đánh cho mặt mũi bầm dập.

“Các người tịch thu cho ta, đem những thứ đáng giá trên người hần lấy lại đây.” Đại hồ tử bồi thêm cho Lí Ngọc Kỳ một cước, mệnh lệnh thuộc hạ tiến lên soát người.

“Báo cáo lão Đại, trên người hần một văn tiền cũng không có.”

“#%\$&, không nghĩ tới hần so với lão tử còn bần cùng hơn, đem quần áo hần lột ra, nhìn quần áo hần cũng có giá trị mấy quan tiền.”

Đại hồ tử nhìn đến Lí Ngọc Kỳ trên người thật sự không còn gì để mà trần lột, mới thu đội mang con ngựa kia rời đi.

Đau muốn chết..... Thổ phỉ đi rồi, Lí Ngọc Kỳ dần dần thức tỉnh, nhìn đến mình cả người đều là thương, áo khoác cùng ngựa cũng bị cướp đi, tức giận đến mắng to: “Ta nhất định phải báo thù, ta trở về nhất định phải kêu phụ vương phái binh san bằng các người.”

Chính là rừng núi hoang dã cả một người đều không có, chỉ có thanh âm của hần quanh quẩn quanh núi lớn.

Một thân chật vật, Lí Ngọc Kỳ bắt đầu đi lê từng bước một từ trên núi lễ Phật đi xuống.

Rất nhanh đi tới kinh thành, bộ dáng Lí Ngọc Kỳ hiện tại so với tên khất cái không sai biệt lắm, tóc tán loạn, gương mặt ngăm đen, quần áo tả tơi, nguyên bản nội y màu trắng biến thành màu xám, mặt trên còn dính vết máu ngày đó bị thổ phỉ đả thương hần, cả người từ trên xuống dưới giống như là từ đồng bùn vớt lên.

Thơm quá a! Lí Ngọc Kỳ bụng đói kêu vang nghĩ được một trận mùi, hần theo mùi đi tới một gian bánh bao nhỏ phía trước.

Người bán bánh bao nhìn thấy một cái tên khất cái ở trước mặt hần liền tức giận rống lên: “Tránh ra, tránh ra, tên khất cái thối, đừng chắn sinh ý của ta.”

“Câm mồm, ta là tiểu vương gia của Tĩnh vương phủ.” Lí Ngọc Kỳ lớn tiếng quát.

“Người là tiểu vương gia, ta chính là đương kim Thánh Thượng, ha ha ha.”

“Làm càn, ta phải tru di nhà ngươi, diệt chín tộc ngươi.” Lí Ngọc Kỳ tức giận đến cả người phát run.

“Mọi người mau đến xem a, nơi này có tên khất cái nói mình là tiểu Vương gia.” Người bán hàng rong một tiếng hét to hấp dẫn người đi đường lui tới.

“Nhìn cái gì vậy, có cái gì đẹp đâu.” Lí Ngọc Kỳ một bộ dáng hung thần ác sát, đem tất cả người vây xem đều bị hần dọa chạy, nhìn thấy đám người tản đi, bụng lại bảo hai tiếng, thân thủ bắt, cầu, cào hai cái bánh bao nhét vào trong miệng.

“Bắt lấy tên trộm, bắt lấy tên trộm.” người bán bánh bao nhìn hần thế nhưng dám trộm bánh bao của mình, gấp đến độ kêu to.

“Kêu la cái gì, bắt quá là mấy cái bánh bao, người đi hỏi thăm xem tiểu vương gia Tĩnh Vương phủ khi nào thì ăn cái gì mà phải trả tiền.” Lí Ngọc Kỳ trưng ra một bộ dáng hợp tình hợp lý.

“Cái gì, người là Tĩnh vương phủ tiểu vương gia.”

“Hần là tiểu vương gia kia không chuyện ác nào không làm?” Phần đông thanh âm nghi vấn từ trong đám người vang lên.

“Mặc kệ hần là ai, dù sao cũng đã trộm bánh bao của ta, cho dù có là tiểu vương gia, không trả tiền sẽ bị đánh.” Người bán bánh bao căn bản là không tin lời hần nói, mọi người một đường mà tiến lên, hướng hần một trận hành hung.

Người tin hấn thì khí phần vì bình thường hấn sở tác sở vi (lộng hành ngang ngược), người không tin hấn thì cho rằng hấn trộm bánh bao, hấn gặp đòn hiểm lần thứ hai của nhân sinh, rốt cuộc không chịu nổi ngất đi, mà đám người thấy hấn ngã xuống đất cũng lập tức giải tán.

Nhâm Tiêu Dao sáng sớm thức dậy, mí mắt giật mạnh, cảm thấy được có chuyện gì sắp phải phát sinh ——
“Tiểu Thúy, người chuẩn bị một chút ta phải đi ra ngoài.”

Vốn định lấy cơ xuất ngoại dâng hương, thay nam trang ra ngoài hít thở không khí, không ngờ tiểu Thúy nói lo lắng hấn một người ra ngoài nên phải đi theo, nguyên bản ý niệm muốn đổi quay về nam trang trong đầu cũng không cánh mà bay.

Hôm nay không phải mừng một hay mười lăm, người đến miếu thắp hương bái Phật không nhiều lắm, hấn cùng tiểu Thúy rất nhanh liền thắp xong hương chuẩn bị trở về.

Tiểu Thúy chỉ vào một người nằm ở trên đường cái, chạy tới trước: “Tiểu thư, tên khất cái này hảo đáng thương a.”

Lay nửa ngày cũng không nhận được hưởng ứng, tiểu Thúy vội la lên: “Tiểu thư, hấn còn có khí, người cứu hấn đi.” Tiểu Thúy hồi tưởng đến lúc trước tình cảnh mình cũng không kém gì tên khất cái, tâm đầy vẻ đồng tình liền phi thường nghĩ muốn cứu người.

Trên đời này khất cái nhiều dữ dội, cứu được một người cũng không cứu được toàn bộ! Nhâm Tiêu Dao tuy rằng hiểu được tâm tính của tiểu Thúy, nhưng cũng không tán thành ý tưởng của nàng, lắc lắc đầu.

“Tiểu thư, tiểu Thúy cầu ngài.” Nói xong tiểu Thúy liền hướng Nhâm Tiêu Dao quỳ xuống.

Nhâm Tiêu Dao nhìn thấy tiểu Thúy đã đi theo mình một thời gian dài nên rất thấu hiểu, không đành lòng cự tuyệt liền gật đầu đáp ứng, hấn cũng không phải ý chí sắt đá, nếu có thể cứu được một người vậy cứ coi như là tích công đức.

Tiểu Thúy cảm kích nước mắt chảy xuống, bay nhanh chạy đi tìm người đem tên khất cái mang về Ý Hồng lâu. (em gái làm 1 việc rất đúng đắn =))

Nhâm Tiêu Dao vừa mới tiến vào cửa, tú bà không đợi hấn ngồi xuống liền hốt ha hốt hải chạy tới, vẻ mặt mất hứng nói: “Mộng Dao a, nghe nói người đem một tên khất cái trở về?”

Hấn đáp nhẹ một tiếng, người tuy rằng không phải hấn cứu trở về, nhưng hấn sẽ không bàng quan đứng nhìn, huống chi vẫn là một mảnh hảo tâm của tiểu Thúy.

“Điều này sao được? Mỗi ngày nơi này của chúng ta ra vào đều là quan to quý nhân, nếu bọn họ nhìn thấy một tên khất cái thì phải làm sao.” Tú bà một bộ dáng lo lắng sợ vì một con chuột dơ bẩn mà tạo nên cảnh phá hủy hỗn loạn.

“Mụ mụ, van cầu người để cái tên khất cái đáng thương kia lưu lại đi.” Tiểu Thúy vừa nghe sợ tới mức quỳ xuống.

“Ai yêu, ta đã nói đâu, nguyên lai là chủ ý của tiểu tiện nhân nhà ngươi a! Còn không đem cái tên khất cái kia ra bên ngoài cho ta.” Tú bà vẻ mặt chán ghét nhìn thấy người đang ở trên giường thân thể tản ra mùi tanh tưởi.

“Mụ mụ, người này là ta cứu.” Nhâm Tiêu Dao không quen nhìn sắc mặt tú bà khó coi như vậy lập tức mở miệng vì tiểu Thúy giải vây.

“Này, người không phải là đang làm khó ta sao?” Tú bà một bộ dáng khó xử.

“Ách ——” lúc này người nằm ở trên giường tỉnh lại, “Ta đang ở đâu?”

Người bị Nhâm Tiêu Dao cứu trở về không ai xa lạ mà chính là Lí Ngọc Kỳ ——

“Người cái tên khất cái thối này, còn không rời khỏi cho lão nương, thật sự là ô uế nơi này.” Tú bà gặp Mộng Dao vẫn bất động, ngược lại đi mắng Lí Ngọc Kỳ.

“Người cái Xú bà nương, dám mắng bốn vương, bốn vương phải tru người chín tộc.” Lí Ngọc Kỳ vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy một tên béo nữ nhân ghê tởm đối với hắn hoa tay múa chân không nói, còn dùng cái miệng mở lớn hướng về phía hắn phun ra đầy nước, trong bụng vốn còn có hỏa, lập tức không cam lòng yếu thế mắng lại.

“Ai yêu yêu, cũng không lấy nước soi lại chính mình, nếu người là Vương gia, lão nương chính là Vương mẫu nương nương trên trời.”

Tú bà tất nhiên sẽ không tin lời hắn, đối với hắn đảo cặp mắt trắng dã.

“Người.....” Lí Ngọc Kỳ cúi đầu nhìn nhìn bộ dáng của mình, cùng cái tên khất cái cũng không sai biệt lắm, khó trách đối phương không tin, lại nhìn kỹ đối phương cảm thấy được có chút nhìn quen mắt, lại nhìn hướng thẳng một bên mắt.

“Người cái gì người? Còn không cùng lão nương rời đi.” Tú bà hai mắt vừa trừng vừa muốn đuổi người.” Cái tên khất cái thối còn tưởng mình là Vương gia, hừ!”

“Mụ mụ, hắn trên người còn có thương, ” Nhâm Tiêu Dao đang đứng xem bất đắc dĩ đi nhắc nhở tú bà, “không bằng chờ thương trên người hắn tốt lên mới cho hắn đi.”

Nghe nói như thế Lí Ngọc Kỳ lập tức phối hợp “Ai yêu” một tiếng ngắt đi, gấp đến độ tiểu Thúy đứng một bên phải chạy nhanh lại.

“Tiểu thúy, nhanh đi tìm thầy thuốc xem xét cho hắn.” Nhâm Tiêu Dao vội phân phó tiểu Thúy.

“Mụ mụ, người xem, nếu xảy ra tai nạn chết người vậy phải làm sao.” Nhâm Tiêu Dao cố ý hù dọa tú bà, tú bà vừa nghe sắc mặt trắng nhợt, lui đi ra ngoài, Nhâm Tiêu Dao nhìn đến tú bà bị hắn dọa đi ra ngoài, trong lòng âm thầm cười trộm.

“Tốt lắm, người đứng lên đi.”

Nhâm Tiêu Dao là người luyện võ, hắn vừa nghe đã biết Lí Ngọc Kỳ là giả vờ hôn mê, thế nhưng cũng không vạch trần.

Lí Ngọc Kỳ nghe nói như thế đương nhiên cũng không tiếp tục giả bộ ngất xỉu nữa, mở ra hai mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào lệ dung (dung nhan xinh đẹp) mình tưởng niệm đã lâu.

Mĩ! Thật sự đẹp quá, không hổ là mỹ nhân hắn nhìn trúng, vô luận có bộ dáng gì đều là thiên hạ vô song! Lần này hắn không chỉ có phát hiện bề ngoài giai nhân xinh đẹp, mà ngay cả nội tâm cũng không có tỳ vết nào, hắn lại càng thêm thích ‘nàng’! (ngu vừa đi cứng =]]=]])

Nhâm Tiêu Dao phát hiện hắn nửa ngày cũng không hé răng, tức giận hỏi: “Người nhìn chăm chăm ta để làm chi?” Hắn phát hiện người trước mắt này đang dùng đôi mắt to hắc bạch phân minh nhìn chăm chăm mình không buông tha.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy được khuôn mặt dưới mái tóc bay rồi kia rất quen thuộc, dường như trước đó không lâu mới thấy qua. Là hắn! Trong đầu thoáng hiện ra một gương mặt, đúng là khách tìm phương ngày ấy bị hắn ném ra khỏi phòng gian. Thật sự là trùng hợp a, nhất thời hảo tâm thế nhưng lại đem tên đại phiền toái này vác trở về.

Quên đi, niệm tình hắn bị thương, cứ cho hắn ở trong này dưỡng thương, thế nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy bộ dáng ngốc nghếch kia của hắn trong lòng liền dâng lên một cỗ tức giận, ánh mắt Nhâm Tiêu Dao trừng lớn cảm tức nhìn Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt không chút xấu hổ.

“Người tên là gì?” Nhâm Tiêu Dao lãnh nghiêm mặt, nhíu mày hỏi.

Sớm biết lai lịch hắn là có thể gọi người nhà đem hắn đi nhanh một chút.

“.....” Lí Ngọc Kỳ vẫn là vẻ mặt si dại.

“Tốt lắm, người là như thế nào bị thương.” Nhâm Tiêu Dao nhìn không được, lớn tiếng hỏi.

“Ta..... Kêu Lí Kỳ, trên đường hồi hương bị người chặn đường cướp, bọn thổ phỉ chết tiệt không chỉ cướp đi mấy thứ của ta còn đánh ta.” Lí Ngọc Kỳ suy nghĩ một lúc lâu, chỉ chi ngô ngô hồi đáp.

Hắn bỗng ý không nghĩ sẽ lừa gạt giai nhân, chính là sau khi nằm một lúc lâu không nói lời nào dường như thiếu lễ độ quá đi, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội tiếp cận giai nhân, hắn có thể nào bỏ qua?

Nghĩ đến bọn thổ phỉ đáng giận đó cùng cái tên bán bánh bao kia, hiện tại hắn thật tình không chút nào hận bọn họ, thậm chí còn muốn cảm tạ bọn họ vì hắn tạo ra một cơ hội tốt như thế tiếp cận giai nhân!

“Vậy nhà ngươi ở đâu?”

Phải nhanh một chút thông tri cho thân nhân tới đón hắn, hắn ở trong này một ngày liền gia tăng một ngày phiền toái, không biết vì sao vừa thấy hắn, trong lòng sẽ rất không thoải mái.

“Ta từ nhỏ không cha không mẹ, được một hộ nông gia nuôi lớn, bị con trai nông gia hết lần này đến lần khác đánh ta, ta mới lên trộm chạy đi.” Lí Ngọc Kỳ trong lòng thì thầm: thực xin lỗi phụ vương, mẫu phi, vì có thể ở lại bên người giai nhân, các người liền ủy khuất một chút đi.

Nhâm Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, khề nhếch miệng, dám đem mấy chuyện ma quỷ gạt người đó muốn lừa hắn, thật sự là quá coi thường hắn đi!

Nếu tới tình cảnh này còn muốn nói dối, kia nhiều lời vô ích, cần gì phải cùng hắn lãng phí vô mồm, Nhâm Tiêu Dao mặt ngoài vô tình xoay người rời đi, tạm thời niệm tình y có thương tích trong người, hắn tạm thời không truy cứu y vì sao nói dối lừa hắn, chờ y thương thế tốt lên, chuyện thứ nhất chính là đem y đá ra ngoài.

Không biết suy nghĩ trong lòng hắn, Lí Ngọc Kỳ rất muốn giữ lại giai nhân, cùng ‘nàng’ ở một chỗ trong thời gian này, thế nhưng vừa nhìn đến bộ dáng chật vật của mình, đành phải bất đắc dĩ ngậm lại miệng.

Hôm sau, tiểu Thúy đưa thuốc lại cho hắn, còn chưa tới gần hắn đã lập tức giơ tay bịt lại mũi, lùi ra sau lưng, “Hảo thôi, người đã bao lâu không tắm rửa?”

Lí Ngọc Kỳ ngửi ngửi ‘hương vị’ trên người, hắn nhú mày, “Đừng gọi ta như vậy a, ta có danh có họ kêu là Lí Kỳ.”

“Được rồi, ta gọi ngươi A Kỳ đi. Ta là nha hoàn tiểu Thúy của tiểu thư, ngươi theo ta đến đây đi.” Tiểu Thúy lôi kéo hắn hướng ra ngoài.

Chính mình đường đường một tiểu vương gia lại bị một cái tỳ nữ kêu A Kỳ, này nếu là bình thường hắn khẳng định không thuận theo, nhưng tưởng tượng đến có thể canh giữ ở bên người Mộng Dao thì điểm này cần tính toán làm gì, cứ để nàng ta gọi đi.

Tắm rửa qua đi, Lí Ngọc Kỳ đối với mặt nước phản chiếu, phát hiện bộ dáng của mình hiện tại thực dễ dàng bị người nhận ra, lập tức chạy nhanh vào trong phòng tìm thứ gì xem có thể hay không thay đổi dung mạo một chút.

Đột nhiên hắn nhận tình sáng lên, nhìn thấy ngọn đèn trên bàn, hắn đem dầu thắp toàn bộ đồ ở trên mặt, chỉ chớp lát sau làn da nguyên thủy non mịn được nướng chiều từ bé biến thành đen nhánh, người bình thường căn bản là nhận thức không được hắn là tiểu vương gia sống an nhàn sung sướng.

Đáng tiếc hết thấy dù đều ngờ ngẩn thì thủy chung vẫn không thể gạt được Nhâm Tiêu Dao khôn khéo!

“A Kỳ, như thế nào tắm lâu như vậy a! Nhanh lên.” Lúc này thanh âm của tiểu Thúy ở cửa vang lên.

“Tối rồi, tối rồi, ta lập tức ra ngay.” Lí Ngọc Kỳ chạy nhanh hướng mặt nước phản chiếu nhìn một chút rồi mới yên tâm mở cửa ra.

“Ôi, không nghĩ tới sau khi tắm rửa lại đẹp như thế.” Tiểu Thúy phát hiện tên khất cái được nàng mang về sau khi tắm qua cư nhiên lại trở nên tuấn tú lịch sự, tuy rằng làn da có hơi đen một chút.

Lí Ngọc Kỳ cúi đầu tùy tiện lên tiếng, nghiêm cái mặt đen thui đi trở về phòng mình.

Kỳ quái, dầu thắp như thế nào lại thiếu? Tiểu Thúy thu thập tàn cục phát hiện dầu thắp trên bàn thiếu mất một ít, kỳ quái nói một câu, Lí Ngọc Kỳ làm bộ như không có nghe, cứu bộ nhanh hơn.

Sau khi trở về phòng, lấy ra thuốc cao thầy thuốc lưu lại dán lên chỗ bị thương, chỉ thấy trên làn da nộn thịt bầm xanh không ít, không khỏi có chút đau lòng, nhưng lại nghĩ đây coi như là cơ hội tốt ở lại bên người giai nhân, thật cũng xứng đáng, cũng không uổng phí hấn hý sinh như thế.

Một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Lí Ngọc Kỳ diện mạo mới được tẩy sạch nghĩ muốn thừa dịp tú bà không ở đây lên đi gặp Mộng Dao, trộm chạy đến trước thám thính tìm kiếm bóng dáng giai nhân.

Đột nhiên, hấn nghe được trong sảnh có hai người y phục hoa lệ đang đứng đàm luận về Mộng Dao, hấn đến gần vừa nghe thấy bọn họ đang nói về chuyện Mộng Dao hôm nay tiếp một khách nhân hào khí, ngay cả bọn họ cũng không thể tranh lại, lòng hấn nóng như lửa đốt liền lĩnh vọt tới sau sường phòng, chung quanh tìm kiếm.

Hấn như thế nào có thể để cho tiên tử trong lòng đi hầu hạ khách nhân, không được, bất luận kẻ nào cũng không thể chạm đến nàng!

Tiểu Thúy đi theo phía sau hấn thấy hấn tâm thần không ổn, bối rối chạy loạn chung quanh liền chạy tới ngăn cản, rồi lại ngăn không được, nháy mắt thấy hấn một đầu nhảy vào trong phòng tiểu thư cài lộn.

Khách nhân trong phòng không phải là người mà bọn họ có thể chọc giận, tiểu Thúy trên đầu đổ đầy mồ hôi.

“Mụ mụ, mụ mụ, việc lớn không tốt.” Tiểu Thúy hô to gọi nhỏ vọt vào đại đường, đem tú bà đang tiếp đón khách nhân hoảng sợ.

Tú bà mặt nhăn mi nhíu, không vui nhìn tiểu Thúy luống cuống, trên mặt giãn nở banh ra, lắc lắc thất lưng như thủy dừng (thùng nước) đi qua.

“Mụ mụ, A Kỳ vừa rồi đã chạy đến phòng của tiểu thư, tiểu thư vẫn đang tiếp Trần công tử a.” Tiểu Thúy thở gấp vài cái, đem một hơi toàn bộ nói xong.

Trời a! Trần công tử là con trai của Tể tướng, hấn không phải muốn đi chết a! Tú bà vừa nghe thấy lập tức bỏ lại khách nhân trong đại sảnh bay nhanh hướng đến phòng Mộng Dao, sợ rằng đi chậm sẽ thay Lí Ngọc Kỳ nhặt xác a.

Khi tú bà đi vào đông sường thì đã muộn một bước, chỉ nghe trong cửa phòng truyền đến thanh âm đồ vật vỡ cùng chữi bậy xen lẫn tiếng thét chói tai của Mộng Dao.

“Đánh, đánh cho ta, đánh mạnh vào, tên tiện nô tài chết tiệt dám phá hỏng chuyện tốt của ta, xem ta đem người xử thế nào.” Một giọng nam trắng kiện mắng xuống.

Tiểu Thúy ở bên ngoài nghe tới liền hết hồn, sắc mặt tái nhợt, chân đều có chút phát run, nói không ra lời.

“Làm bậy a!” Tú bà nghe được thanh âm ồn ào bên trong, trái tim cũng bang bang nhảy loạn xạ, Ý Hồng lâu dù qua nhiều năm như vậy nhưng cho tới bây giờ vẫn không hề xảy ra chuyện chết người, nếu cứ như vậy đánh tiếp, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện.

“Phanh.” một tiếng, tú bà dùng hết sức lực đẩy cửa ra, phản ứng đầu tiên là ‘ im miệng, bắt lại....

Đập vào mặt chính là một cỗ mùi máu tươi đậm đặc, cả phòng một mảnh hỗn độn, Trần công tử một thân hoa phục ngồi ở trên ghế duy nhất còn nguyên vẹn trong phòng, mệnh lệnh hai gã tráng hán ra sức đánh Lí Ngọc Kỳ đã té trên mặt đất đỏ máu không ngừng, mà sắc mặt Mộng Dao đã sớm tái nhợt đứng ở trước mặt Trần công tử cầu tình.

“Yêu, Trần công tử, sao lại nóng giận như vậy a, xin bớt giận.” Tú bà nhìn đến Trần công tử sắc mặt không tốt lắm, chạy nhanh lên trước gỡ ra khuôn mặt tươi cười, xuất ra khăn tay phẩy phẩy, biết đối phương đang nổi nóng, đành phải nói chút lời làm hấn hài lòng.

“Người nói nguôi giận liền nguôi giận, bản công tử còn mặt mũi nào, ta cùng Mộng Dao cô nương tán gẫu đang hảo hảo, tên dã tiểu tử này lại vọt vào liền hất bản lên, còn muốn đánh bản công tử, hấn có biết hay không bản công tử là ai, bản công tử đường đường là công tử Trần Nhiên của đương triều Tể tướng, như thế nào có thể để cho loại nô tài thấp hèn này đánh tới.” Trần Nhiên căn bản là chưa cho tú bà một ánh mắt hoà nhã, một phen hất khăn tay tú bà ra, còn đá Lí Ngọc Kỳ một cước thật mạnh .

“Trần công tử, hần là tiểu nhị mà Ý Hồng lâu chúng ta mới vừa thu nhận, tuổi trẻ không hiểu chuyện. Ngài nể tình nét mặt già nua của ta tha thứ hần đi.” Tú bà ở một bên cười nheo mắt.

Nhâm Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn thấy hết thảy, từ lúc Lí Ngọc Kỳ liền lĩnh xông tới đến khi bị thủ hạ Trần Nhiên đánh thành khắp cả người trọng thương, hần đều vẫn thờ ơ lạnh nhạt, không phải là chính mình tâm ngoan (tàn nhẫn), mà là y cũng quá lỗ mãng, cái gì cũng không hỏi liền trực tiếp vọt vào, thiếu chút nữa phá hủy đại sự của mình.

Vốn hôm nay, Tể tướng công tử đích thân tới, hần đang định từ trong miệng vị thể tử này moi ra chút tin tức, còn chưa ngồi xuống, Lí Ngọc Kỳ liền vọt tiến vào, chuyện sắp nói tự nhiên không mở lời được. Sớm biết như thế, ngày ấy sẽ không đáp ứng tiểu Thúy cứu hần trở về, đỡ phải để hần hôm nay phá hủy chuyện tốt của mình!

“Tú bà, không phải bản công tử không để cho bà mặt mũi, thật sự là tiểu tử này khinh người quá đáng, lần này ta phải hảo hảo giáo huấn hần.” Trần Nhiên một thân cảm y ngọc thực ngay cả mặt mũi tú bà cũng không để vào mắt.

Hần sớm từ trong mắt Lí Ngọc Kỳ nhìn ra tình ý của đối phương đối với Mộng Dao, hần vô luận như thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ cho một cái hạ nhân đối với Mộng Dao của hần có ý đồ này nọ.

“Ta nói Trần công tử nha, người xem tên nô tài chết bầm này cũng bị ngài đánh cho nửa chết nửa sống rồi, ngài cũng biết Ý Hồng lâu chúng ta mỗi ngày phải tiếp đãi bao nhiêu khách nhân trọng yếu, nếu nơi này xảy ra tai nạn chết người, ta sợ không tốt lắm đi, không bằng như vậy, người xem hần cũng chỉ còn một hơi thở, ngài hãy nể nét mặt già nua này của ta mà buông tha hần, coi như là cho Ý Hồng lâu một cái mặt mũi, Mộng Dao của chúng ta đây cũng sẽ cảm kích người cả đời.” Tú bà vừa dấm vừa xoa, cũng không tin đứa con của Tể tướng như hần cũng dám tùy tiện ở nơi này công khai gây tai nạn chết người.

“Này ——” Trần Nhiên sau một lúc lâu lo lắng, hướng ánh mắt kêu thuộc hạ buông ra Lí Ngọc Kỳ đang hấp hối.

“Hảo, ta vì nể mặt mũi của người và Mộng Dao mà buông tha tiểu tử này, lần sau đừng cho ta lại nhìn đến hần.” Biết hậu quả nghiêm trọng, hơn nữa Mộng Dao cũng chưa cùng Xú tiểu tử này nói chuyện nhiều, Trần Nhiên liền theo tú bà xuống bậc thang, “thời gian cũng không còn sớm, bản công tử trước hết hồi phủ.”

“Trần công tử có rảnh nhớ rõ đến ngoạn a.” Tú bà với giọng theo nhượng một tiếng.

Trần Nhiên tà cười, gật gật đầu, trước khi đi còn quay đầu lại gương con mắt tà mị nhìn Mộng Dao liếc mắt một cái, rất có ý muốn không buông tha.

Gặp Trần Nhiên dùng ánh mắt ghê tởm nhìn mình, Nhâm Tiêu Dao cố ý thẹn thùng cúi đầu, trong lòng đã muốn đem tổ tiên hần mắng mấy ngàn lần, nếu không phải có người ở đây, hần đã sớm một quyền đánh vào trên mặt cái tên đáng giận kia, hảo hảo giáo huấn tên quỷ háo sắc này!

Tiểu Thúy đứng ở một bên không dám hé răng gặp Trần Nhiên mang theo thủ hạ ly khai, biết nguy cơ đã được giải trừ liền ba bước cũng chỉ cần hai bước chạy đến bên người Nhâm Tiêu Dao, lo lắng kiểm tra một lần.

Nhâm Tiêu Dao lắc đầu, hần một thân võ nghệ như thế nào lại gặp chuyện? Người có việc chỉ sợ là cái tên không biết sống chết kia!

Giờ phút này gặp tiểu thư không có việc gì, tiểu Thúy vội vàng chạy đến bên người Lí Ngọc Kỳ đang ở giữa vũng máu, loạng choạng lay thân thể hần, kêu tên của hần, nhưng không nhận được một chút hưởng ứng nào, nàng sợ hãi đưa tay lên trước mũi Lí Ngọc Kỳ dò xét thử.

“Tiểu thư, hần còn có khí.” Nhìn đến cả người đều là thương, trên gương mặt A Kỳ đầy huyết, nước mắt tiểu Thúy nhanh chóng rơi xuống, may mắn hần còn có khí, nếu không nàng đã sớm khóc thét ra.

“Khóc cái gì khóc, còn không mau đi tìm thầy thuốc đến, Ý Hồng lâu còn chưa muốn có người chết đâu.” Tú bà đối đãi tiểu Thúy cũng sẽ không khách khí như vậy, đem cơn tức vừa rồi ở chỗ Trần Nhiên toàn bộ phát tiết ở trên người tiểu Thúy.

Bị tú bà mắng một câu tiểu Thúy nhất thời đem nước mắt thu trở về, vội vàng chạy ra Ý Hồng lâu đi tìm thầy thuốc, Nhâm Tiêu Dao cái gì cũng chưa nói, lạnh lùng nhìn thoáng qua Lí Ngọc Kỳ đang bị thương không dậy nổi, xoay người rời đi phòng.

3. Chương 3

Lúc này, tiểu vương gia Lí Ngọc Kỳ đứng dẫn lịch sự gặp phải kiếp nạn lớn nhất trong đời, đáng thương hẳn bệnh nặng mới khỏi lại nhất thời lỗ mãng bị đánh thành như vậy, trong lúc mơ mơ màng màng, hẳn loáng thoáng nghe được rất nhiều thanh âm, có tú bà, có tiểu Thúy, chính là không có thanh âm của Mộng Dao.

Hắn đang ở nơi nào? Ở trong bóng đêm hẳn mê mang nhìn bốn phía tối như mực cái gì cũng nhìn không thấy.

Đã xảy ra chuyện gì? Ta như thế nào lại ở chỗ này?

Hắn ôm đầu nghĩ a nghĩ a! Cuối cùng nghĩ tới chuyện vừa rồi nghe tiểu Thúy nói Mộng Dao ở Đông Sương phòng, hẳn cái gì cũng chưa kịp suy nghĩ liền trực tiếp vọt về trước. Còn chưa tới Đông Sương đã mơ hồ nghe được thanh âm của một người nam nhân, lửa giận trong lòng đốt lên trên não lập tức bước đi đến phía sau cửa phòng nghĩ xem.

“Mộng Dao, đến uống thêm một chén.” Chỉ thấy một gã nam nhân mặc lăng la tơ lụa bưng một ly rượu cương quyết hướng đến miệng Mộng Dao, nhìn xem ánh mắt người này cũng biết hẳn không có hảo ý.

“Trần công tử, Mộng Dao thật sự không thể uống nữa, uống nữa sẽ say đấy.” Mộng Dao bị âu yếm đến hai má ửng đỏ, hai tay chống đỡ ly rượu đối phương, bộ dáng kia cũng thật sự là mê sát ta.

“Đến, uống thêm một chén.” Nam tử thuận thế sờ lên tay Mộng Dao, nâng cốc hướng lên trước miệng Mộng Dao.

Hắn thật sự bị chọc giận đến điên luôn rồi, tựa như lão bà của mình bị người đùa giỡn, núi lửa toàn bộ phun trào liên liền linh vọt vào.

Như thế nào có thể để cho thiên hạ tiên tử bị loại người hạ lưu này vũ nhục?

Khi hắn phá cửa vào thế nhưng nhìn thấy nam nhân chết tiệt đang cường liệt ôm thắt lưng Mộng Dao, cái miệng trương lên giống như trư hướng đến mặt Mộng Dao mà đi.

“Hỗn đản, buông Mộng Dao ra.” Hắn một phen tức giận lật đổ cái bàn, huy quyền hướng đến mặt nam nhân mà đánh, hỗn đản kia dám vũ nhục tiên tử trong lòng hắn như vậy.

Hắn tự tin nghĩ rằng nắm tay của mình khẳng định có thể bắn trúng đối phương, thoáng chốc cổ tay lại bị hai bàn tay khổng lồ ngăn lại, nhìn lại, dĩ nhiên là hai gã tráng hán đứng ở phía sau, vẻ mặt tranh ninh (rối loạn) nhìn chằm chằm mình, nắm tay liền trở nên cứng ngắc.....

“Hảo tiểu tử, có gan a, dám đánh công tử chúng ta.” nắm tay của tráng hán giống như hạt mưa ‘nện’ ở trên mặt, hắn chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau đớn, một cổ chất lỏng theo lỗ mũi trào ra, đồng thời bụng cũng trúng mấy quyền, cả người hắn tựa như điều đứt dây té trên mặt đất.

Không được, không thể cứ như vậy rồi ngã xuống! Phải đứng lên cùng bọn người xấu này chiến đấu, thế nhưng lực phủ ngũ tạng dường như bị đảo lộn lên, đau đớn không thôi, như thế nào đứng cũng đứng không dậy.....

Sau nửa canh giờ, tiểu Thúy đẩy cửa phòng ra, dẫn vào một vị thầy thuốc tuổi chừng bốn mươi đi đến bên giường.

“A Kỳ, A Kỳ.” Lí Ngọc Kỳ vẫn hôn mê bất tỉnh nghe được có người gọi hắn, hai mắt bật kín một tầng sương mù chậm rãi mở ra.

Thầy thuốc đi vào buồng hòm thuốc trên người đi vào bên giường Lí Ngọc Kỳ vì hắn bắt mạch, Lí Ngọc Kỳ mới thả lỏng thể xác và tinh thần chờ kết quả thầy thuốc chẩn đoán bệnh.

“Thầy thuốc, hẳn không có chuyện gì đi.” Tiểu Thúy dò hỏi.

“Không có gì trở ngại, chỉ là chút thương ngoài da, chỉ cần hảo hảo tu dưỡng vài ngày, uống mấy thang thuốc ta kê qua hai ngày sẽ sinh long hoạt hổ (khỏe mạnh linh hoạt).” Thầy thuốc lắc đầu, đi đến bên cạnh bàn kê phương thuốc vừa nói.

Hoàn hảo không có việc gì, thật đúng là hủ chết nàng, chưa bao giờ nhìn thấy người chảy ra nhiều máu như vậy! Tiểu Thúy vỗ vỗ bộ ngực thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ta bị thương người lo lắng cái gì?” Lí Ngọc Kỳ lê mắt xem xét tiểu tỷ nữ phía trước, khó hiểu nói.

Nếu Mộng Dao như nha đầu kia đối với hần có một nửa nhiệt tình thì hần chỉ sợ đang ngủ cũng cười đến tỉnh, đáng tiếc nàng thủy chung lạnh lùng, không bao giờ cho hần một đôi mắt hoà nhã, cũng không biết bản thân có điểm gì không tốt, bị thương cũng không đến xem hần.

“Là đại ma phân phó ta tìm đại phu tới!” Tiểu Thúy cười cười, có chút chột dạ.

Không biết tiểu thư vì sao lòng dạ sắt đá như vậy, A Kỳ vì nàng chịu thương nặng như vậy, nàng cũng không để ý cũng không thăm hỏi, ngay cả thầy thuốc cũng là do đại ma của nàng mời tới.

“Chẳng lẽ không có ai vì tiểu thư nhà người chuộc thân sao?” Lí Ngọc Kỳ trong lòng nóng lên, đặc biệt biết được Mộng Dao đối xử tử tế với một người không quen biết như thế, có thể thấy được trong cảm nhận của hần thì tiên tử tâm địa thiện lương như thế, càng thêm khắc sâu mê luyện của hần đối với nàng.

Hần nào biết rằng Nhâm Tiêu Dao cứu hần đều là vì ngoài ý muốn, càng đừng nói đối với hần sinh ra hảo cảm, không lập tức đuổi hần đi cũng đã tính phá lệ khai ân.

“Có, như thế nào lại không có? Chính là tiểu thư nhà ta nói, nàng muốn dùng thực lực của chính mình rời đi Ý Hồng lâu.” Tiểu Thúy lộ ra một bộ dáng sùng bái, hai ánh mắt thẳng tỏa ánh sáng, lập tức đem phiền não ném ra sau đầu.

Thì ra là thế, Mộng Dao của hần vẫn là cốt khí cao quý, hần vốn là nghĩ muốn dùng tiền vì Mộng Dao chuộc thân, vừa nghe lời này lập tức đánh mất ý niệm trong đầu, nếu nàng ấy đã có quyết định này thì hần cũng sẽ không miễn cưỡng, miễn làm cho nàng mất hứng.

“Tiểu thư nhà ta tựa như tiên nữ dao trì thanh cao quý phái.” Tiểu Thúy hai mắt hướng lên trời, quả thực tựa như đem viên mộng trở thành tiên nữ hạ phàm.

Lí Ngọc Kỳ tùy tiện lên tiếng, cũng không để ý đến lời của tiểu Thúy, trong lòng của hần là cho dù là tiên nữ trên trời cũng sẽ muốn xuống nơi trần tục, huống chi là chốn phàm nhân có Mộng Dao xinh đẹp như vậy, chỉ sợ đều ngăn cản không được hấp dẫn thế gian, nếu nàng muốn đến nơi trần tục, kia hần chính là phàm nhân tối thích hợp của tiên nữ a, ha ha..... Nghĩ đến đây, hần thất thanh cười to.

“Người cười cái gì?” Tiểu Thúy vẽ mặt hồ nghi, kỳ quái nhìn A Kỳ.

Người này nhưng thật ra kỳ quái, bị thương nặng như vậy thế nhưng còn cười được, rất bất khả tư nghị (khó hiểu), không phải là bị đánh đến hư đầu óc chứ?

“Không có gì, ta mệt mỏi.” Lí Ngọc Kỳ nhắm mắt lại, không hề để ý đến nàng.

Một tiểu nha đầu sao có thể hiểu tâm ý của hần, chỉ cần Mộng Dao hiểu là được, hần nhất định phải tìm được cơ hội hướng Mộng Dao thổ lộ, dùng chính thực tâm của mình làm cảm động nàng, cuối cùng là ôm mỹ nhân về.

Suốt đêm Lí Ngọc Kỳ ở trong cơn mê man tự tạo một giấc mộng kiều diễm, hần mơ thấy Mộng Dao kéo cánh tay hần ở trong hoa viên khắp nơi trên đất nở đầy hoa tươi rộ đua nhau, đột nhiên trước mắt xuất hiện một tầng lớn hoa hải (biển hoa), Mộng Dao từ bên người hần bay đi, trong biển hoa rơi rụng bay tới bay lui tựa như một tiên tử trong hoa, hần chạy theo sát phía sau gọi tên nàng.

Tiểu Thúy bừng chao vào nhìn thấy miệng Lí Ngọc Kỳ mấp máy, chạy nhanh đến buong chao trong tay, đẩy đẩy hần một chút, lại đem hần từ trong mộng đẹp bừng tỉnh.

“Mộng Dao, ta đến đây.” Lí Ngọc Kỳ đột nhiên mở to mắt kêu lên, đem tiểu Thúy đang tựa vào trước mặt hần kinh hách đến thất hồn lạc phách.

“Ông trời phù hộ, người rớt cục tỉnh.” Tiểu Thúy cao hứng kêu một tiếng.

“Như thế nào là người? Mộng Dao đâu?” Mộng đẹp bị người đánh thức, ít nhiều cũng có chút mất hứng, lúc tỉnh dậy thấy người ở trước mắt không phải người đang nhớ nhưng kia lại thất vọng.

Hắn hảo nhớ nàng muốn đi tìm nàng..... Khả toàn thân một chút khí lực cũng không có..... Ngay cả thanh âm nói chuyện cũng khàn khàn.....

Trong phòng Lí Ngọc Kỳ cùng tiểu Thúy còn đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đột nhiên Nhâm Tiêu Dao đẩy cửa đi đến, sắc mặt có chút nhục nhĩ.

Nhìn thấy người trong lòng, sắc mặt Lí Ngọc Kỳ rõ ràng hồng nhuận vài phần, ngay cả ánh mắt cũng lờ lờ tỏa sáng: “Mộng Dao.....” Nhưng hắn hiển nhiên không thể giết người bằng ánh mắt.

“Tiểu thư.....” Tiểu Thúy kinh ngạc nhìn Nhâm Tiêu Dao. Mấy ngày nay, bất luận nàng khuyên can thế nào tiểu thư cũng không chịu đến, hôm nay ngọn gió nào thổi nàng tới? Tiểu thư thế nhưng tự mình đến!

Nhâm Tiêu Dao lãnh nghiêm mặt nói: “Tiểu Thúy, nơi này không còn chuyện của ngươi.” Thần thái có chút mất tự nhiên.

Hắn vốn không nghĩ quản y, sinh tử của y cùng hắn có quan hệ gì đâu!

Gần đây, tiểu Thúy cứ ở bên người hắn lải nhải rằng hắn si tình cỡ nào, kiên nhẫn cỡ nào, nghe nàng ta nói cái lỗ tai đều muốn nổi lên cái kén, hôm nay trùng hợp ngang qua, ở ngoài phòng nghe được hắn cùng tiểu Thúy nói chuyện, thấy hắn không chịu uống thuốc, vì thế tiến vào nhìn xem.

“Dạ, tiểu thư.” Tiểu Thúy lên tiếng lui đi ra ngoài.

Nhâm Tiêu Dao thấy tiểu Thúy đi rồi liền dời bước đi vào bên giường Lí Ngọc Kỳ: “Miệng vết thương của ngươi.....”

Đầu của Lí Ngọc Kỳ tựa như trống đánh, cơn đau ấy căn bản không là cái gì, ít nhất hắn bị thương thì nàng sẽ đến thăm hỏi mình, cái này vậy là đủ rồi.

Thơm quá! Không biết là mùi cháo hay là mùi trên người giai nhân, đều giống nhau làm hắn hướng tới..... Không khỏi hút mấy ngụm khẩu khí, nghĩ muốn đem hương vị này vĩnh viễn ở lại trong lòng mình!

Nhâm Tiêu Dao lãnh nghiêm mặt, bưng lên bát đi đến bên giường, nguyên bản nghĩ muốn đưa cho hắn, có thể thấy được bộ dáng hắn tứ chi vô lực, cắn răng một cái, bưng lên bát, đem cháo đưa đến bên miệng của hắn.

Vết thương của hắn sớm một ngày tốt lên hắn sẽ sớm một ngày rời đi, cũng đỡ phải tiểu Thúy ba ngày hai đầu hướng bên này chạy, hơn nữa luôn ở bên tai mình niệm.

“Mộng Dao, ngươi chẳng lẽ không muốn từ nơi này đi ra ngoài?” Thừa lúc hắn cúi đầu, Lí Ngọc Kỳ khản trương hỏi.

Nếu nàng hiện tại cho hắn đáp án, hắn sẽ liều lĩnh cứu nàng ra ngoài, cho dù là bại lộ thân phận tiểu vương gia của hắn cũng không tiếc!

Nhâm Tiêu Dao ngậy cả người, buông xuống bát trong tay, ngẩng đầu nhìn kỹ thiếu niên có hơi tính trẻ con này.

Tư tưởng của hắn đơn giản như thế, chỉ cần thích sẽ rất chấp nhất, thậm chí ngay cả hậu quả cũng không lo lắng! Không hề có tâm cơ rồi lại mang theo một cỗ ngu dần, cùng các động vật bằng hữu cùng nhau lớn lên trên núi của hắn thực tương tự, bỗng chốc sinh ra một cỗ thân cận với tự nhiên.

“Tất nhiên muốn a, như thế nào không nghĩ tới, chính là bản thân không thể rời khỏi.” Hắn nhẹ nhàng đối với Lí Ngọc Kỳ cười cười, dần dần hướng y rộng mở nội tâm.

Hắn ngày nào không nghĩ muốn rời đi nơi này? Chính là trong người có hoàng mệnh, không thể tùy tiện rời đi!

Bất tri bất giác, hắn ngay cả ý tưởng thật sự của chính mình cũng đều nói ra.

“Kia thật sự là quá tốt, ta..... Ta.....”

Lời Nhâm Tiêu Dao vừa nói đã cho Lí Ngọc Kỳ cổ vũ lớn lao, thiếu chút nữa đã mở miệng nói ra thân phận của mình, có thể nào quên tưởng tượng đến uy nghiêm của phụ vương? Hắn không thể không nhắm lại miệng, phụ vương sẽ không cho hắn đem Mộ Dung mang về vương phủ, so với cùng phụ vương ồn ào thì trốn ở chỗ này hưởng thụ đặc ân của mỹ nhân không tốt hơn sao.

Này hết thấy hết thấy đều rơi vào trong mắt Nhâm Tiêu Dao, trong não liên tục cảm khái hàng vạn hàng nghìn.....

Si? Ngốc? Không biết dùng từ nào có thể hình dung người trước mắt!

Không đúng, hắn như thế nào dễ dàng bị đả động như vậy? Đây là một dấu hiệu không ổn!

“Cái gì ta..... Ta..... Vẫn là tự mình đến đây đi.” Nhâm Tiêu Dao cầm bát cháo trong tay đưa lên trước, không hề ôn tồn uy hấn.

Vốn định nói cái gì nữa, đương nhìn đến khuôn mặt diễm lệ kia của Nhâm Tiêu Dao thì những lời muốn nói đều nuốt trở lại bụng!

Một ngụm tiếp một ngụm, toàn bộ bát cháo đầy đều vào bụng Lí Ngọc Kỳ, trong khi uống cháo hắn cũng không quên thưởng thức sắc đẹp của Nhâm Tiêu Dao, ánh mắt chớp cũng không chớp, bộ dáng dường như muốn đem hắn ăn đi.

“Ta đi đây.” Nhâm Tiêu Dao cố ý không nhìn thấy ánh mắt như lửa của Lí Ngọc Kỳ xoay thân đi.

Biết rõ hắn sẽ không hướng mình nói thật ra, biết rõ hắn là con cháu phú gia, ở lại Ý Hồng lâu không đi là có ý đồ, khả chân lại giống như sinh ra cái gì, như thế nào muốn đứng cũng đứng không dậy.

“Mộ Dung.” Lí Ngọc Kỳ thừa cơ cầm tay giai nhân, vẻ mặt thâm tình nhìn Nhâm Tiêu Dao.

Hắn quyết định ở tại chỗ này, thẳng đến khi có được trái tim giai nhân mới rời đi, nghĩ đến giai nhân tự tay uy hấn uống cháo thật sự là hảo môn nguyên, dường như ngày này cách hắn càng ngày càng gần, nhất thời bị vui sướng lấp mờ suy nghĩ, tay hắn lại làm ra hành động trước kia ——

“Người..... Người mau buông tay.” tay đột nhiên bị cầm chặt, Nhâm Tiêu Dao lắp bắp kinh hãi nhanh rút trở về.

Đột nhiên chấn kinh, trong cơ thể Lí Ngọc Kỳ tự nhiên dâng lên một cỗ khí lực từ trên giường bật dậy, Lí Ngọc Kỳ đem hết khí lực trên người ôm cổ hắn, đầu tựa vào vai hắn càng không ngừng thở.

Nhâm Tiêu Dao phản ứng quá độ đẩy ra người đang ở trên người mình, bát trong tay cũng rơi trên mặt đất vỡ thành từng mảnh.

“Đau quá.” Thân thể lúc này nhẹ tựa lông chim, Lí Ngọc Kỳ vô lực ngã vào trên giường, miệng vết thương đụng phải bên giường, băng vải bao vây miệng vết thương hắn bắt đầu thấm máu.

Nhâm Tiêu Dao lắp bắp kinh hãi, hắn căn bản không nghĩ tới sao lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy.....

Y có từng nghĩ đến lấy thể chất luyện võ này của hắn có bao nhiêu đáng sợ?

Trong lúc bối rối, hắn đưa tay đẩy người ra kết quả là quá vội vàng lẫn lực đạo quá lớn, ngược lại liên lụy đến miệng vết thương chuyển biến xấu.

“Ồn cái gì mà ồn, mới tỉnh lại liền kêu quý kêu ma.” Lúc này tú bà đẩy cửa tiến vào, nghe thấy tiếng kêu của Lí Ngọc Kỳ liền mở miệng mắng.

Nhâm Tiêu Dao nghĩ muốn tự tay cứu lại không biết cứu như thế nào, đành phải ra tay điểm huyết đạo hắn trước, tạm thời để máu tươi ngừng lại.

“Người tên ma quỷ này, mới trước đây thương thể tốt lên lần này lại bị thương, còn đem miệng vết thương làm cho nứt ra, xứng đáng.” Tú bà trong miệng tuy rằng mắng không ngừng thể nhưng vẫn động lòng người đi đến bên giường nhìn nhìn thương thể Lí Ngọc Kỳ.

Nhâm Tiêu Dao nhú mảy, trong lòng có chút bất an, dù sao thương thế của hắn là do bản thân mình vô tâm tạo thành, hắn nếu thật sự xảy ra chuyện, lương tâm của mình cũng sẽ ray rứt.

Tuy rằng hắn ở trên núi cùng sư phụ học nhiều năm võ công như vậy, thế nhưng không học được cách trị thương cho người ta, mỗi lần có những con vật nhỏ bị hắn cứu đều không chết cũng tàn phế, làm hại sư phụ hắn chưa bao giờ dám đem lão bằng hữu trên núi giao cho hắn trị.

“Xem ra là miệng vết thương nứt ra rồi. Tiểu thúy, nhanh đi thỉnh thầy thuốc đến.” Hắn nếu chết sẽ có rắc rối lớn, tú bà lớn tiếng kêu to tiểu Thúy.

Tiểu Thúy đứng ở ngoài cửa nghe động tĩnh nghe thấy lời của tú bà lập tức một đường chạy ra ngoài, tiểu Thúy mới vừa chạy ra tới đại môn Ý Hồng lâu liền đụng phải một vị tay cầm chiết phiến (quạt), đỉnh đầu quần khăn, cách ăn mặc như một thân nho sinh.

“Tiểu thúy, vội vàng như vậy định đi đâu?”

“Lý công tử, ta có việc gấp lúc trở về lại cùng ngài nói, mạng người quan trọng.” tiểu Thúy khẩu khí tức giận bất chấp cùng người quen hàn huyên hai câu liền chạy đi phía trước.

“Chậm đã, chuyện liên quan mạng người ta là thích quản nhất.” Thiếu niên thư sinh tức giận lắc lắc chiết phiến trong tay, không nhanh không chậm ngăn đón tiểu Thúy.

“Ta nói ngài hãy bỏ qua ta đi, bên trong có người bệnh đang chờ thầy thuốc đến trị thương.” Tiểu Thúy lại không dám đắc tội vị khách quen này, lại không thể không đi thỉnh thầy thuốc, đành phải ăn nói khép nép khẩn cầu.

“Sẽ không là chủ nhân người bị thương đi.” Chỉ phiến vừa thu lại, chân mày thiếu niên thư sinh cau lại.

“Không phải, chỉ là một tạp công (sai vặt), vì tiểu thư mà bị thương.”

Thiếu niên thư sinh tò mò hỏi: “Nga, bị thương vì Mộng Dao? Kêu tên gì a!”

“Hắn gọi A Kì, tên đầy đủ là Lí Kì, ngài cho ta đi qua đi!” Tiểu Thúy nghĩ muốn vượt lên nhưng lại không thể.

“Lí Kì? Người dẫn ta đi xem, ta sẽ xem bệnh cho y.” Mấy ngày hôm trước mới nghe nói tiểu vương gia Tĩnh vương phủ Lí Ngọc Kì mất tích, mà cái tên kêu Lí Kì kia có thể hay không là tiểu vương gia gặp rủi ro? Việc này hắn phải đi nhìn một cái.

Không khỏi phân trần, thiếu niên thư sinh kéo tiểu Thúy hướng Ý Hồng lâu đi đến.....

Tú bà thấy tiểu Thúy cúi đầu đi vào, quay đầu kinh ngạc hỏi: “Nhanh như vậy đã mời đến đại phu?”

Tiểu Thúy đuối lý lui về sau từng bước, trên mặt để lộ ra ánh mắt vô tội: “Không..... Không có.”

“Cái gì? Không đi gọi thì người chạy về làm cái gì?” Tú bà mắt húng lắc lắc thất lưng thủy dừng từng bước đi đến trước mặt tiểu Thúy, lấy tay dùng sức gõ lên đầu của nàng.

“Là ta gọi nàng ta trở về.” Một vị thư sinh tuổi trẻ phe phẩy chỉ phiến đi vào, thuận tay đánh xuống ngón tay sơn đỏ của tú bà.

“Yêu, nguyên lai là vị khách ít đến a, hôm nay ngọn gió nào đem ngài thổi tới.” Tú bà thu hồi vẻ mặt đau khổ ngón tay bị đánh đau, ngẩng đầu thấy khách nhân liền giống như là sắc mặt đã từng học Xuyên kịch biến đổi chớp nhoáng, nếp nhăn trên mặt khi cười một cái liền toàn bộ chất chồng lên.

“Hôm nay ta đặc biệt đến tìm Mộng Dao tâm sự, như thế nào ngay cả mặt mũi của ta cũng không xem trọng.” Thư sinh thu hồi chiết phiến chậm rãi đi đến trước mặt Nhâm Tiêu Dao, vẻ mặt lỗ mãng nhìn hắn.

“Hoàng.....” Nhâm Tiêu Dao trừng mắt nhìn một tên thư sinh có chút kinh ngạc vì sự xuất hiện của y.

Hắn như thế nào đến đây? Còn ngại hắn nơi này không đủ loạn sao? Muốn đến đây nháo nháo (quậy phá)? Thật sự là tên hoàng đế phiền toái!

“Mặt mũi của ngài ta như thế nào không để vào mắt, ta sẽ để Mộng Dao bồi ngài đến nơi nơi thanh tĩnh tâm sự.” Ở trong mắt tú bà thì thư sinh trẻ tuổi này chính là đại nhân vật không thể đắc tội, tuy rằng

không biết thân phận thật của hắn nhưng nhìn trang phục của hắn lẫn bình thường ra tay hào phóng là có thể kết luận hắn là con cháu quan to quý nhân.

“Không cần, các người đều đi, ta muốn cùng Mộng Dao ở trong này một mình nói chuyện.”

“Gia của ta, chuyện này e rằng không tốt a, nếu có gì thiếu sót vậy không tốt lắm.” Tuy rằng thiếu niên thư sinh này không phải thường xuyên đến, nhưng mỗi lần đều chỉ tìm Mộng Dao, hơn nữa ra tay lại hào phóng, vô luận như thế nào cũng không thể đắc tội.

Thư sinh thấy tú bà không chịu đi ra ngoài, từ trong lòng hé ra ngân phiếu một trăm hai đưa lên trước, thấy một tờ không đuổi được người đi lại hé ra thêm một tờ.

Tú bà thấy tiền sáng mắt có lẽ nào còn không thức thời, thu hồi ngân phiếu hai trăm hai trưng ra khuôn mặt tươi cười lôi kéo tiểu Thúy, một khắc cũng không muốn ở lại.

“Mụ mụ, A Kỳ bị thương.” Tiểu Thúy lo lắng hướng đến chiếc giường, dưới chân vẫn không chịu di động.

Tú bà há còn có thể quản cái gì A Kỳ hay không A Kỳ, không nói lời nào liền mạnh mẽ kéo tiểu Thúy chạy lấy người.

“Hoàng Thượng, ngài lại một mình chạy ra cung.” Sau khi Tú bà cùng tiểu Thúy rời đi, Nhâm Tiêu Dao khẩn cấp mở miệng.

Nguyên lai thiếu niên thư sinh này chính là đương kim hoàng thượng, cũng chính là người được Nhâm Tiêu Dao cứu một mạng, đồng dạng cũng là muội phu của Nhâm Tiêu Dao, không biết một tên hoàng đế như thế nào lại thích cải trang luôn tìm cách lên chuồn ra cung, làm cho trong cung từ trên xuống dưới đều vì hắn mà lo lắng sợ hãi, lúc này Hoàng Thượng này lại lên đi ra tìm hắn.

Hoàng Thượng cũng không quan tâm đến lời của cửa hắn, mắt chỉ giương một cái nhìn quan sát thương thế người bệnh trên giường, còn không ngừng mà phe phẩy đầu.

“Hoàng Thượng, ngài có biết hay không ngài như vậy sẽ làm bọn thị vệ trong cung có bao nhiêu lo lắng.” Thấy Hoàng Thượng không nhìn mình, Nhâm Tiêu Dao ngồi vào bên giường trực tiếp đối mặt Hoàng Thượng.

“Đừng cứ mở miệng ngậm miệng là gọi Hoàng Thượng, ở trong này ta gọi là Lí Long Quân.” Hoàng Thượng ngẩng đầu nhìn Nhâm Tiêu Dao liếc mắt một cái, lại tiếp tục cúi đầu giúp Lí Ngọc Kỳ thay băng gạc dính máu trên người, hắn vì muốn tường xuyên đến dân gian du lịch mà lấy tên riêng gọi là Long Quân, ý tứ chính là hắn là long tử cũng là quân tử, thật sự là một cái tên tiện lợi lại dễ nhớ.

“Lí Long Quân, người đang làm cái gì?” Nếu Hoàng Thượng không để tâm dùng thân thể tôn quý thượng được cho một kẻ chưa từng gặp mặt, vậy hắn liền chiếu theo ý của y gọi đích tên, Nhâm Tiêu Dao bị Hoàng Thượng làm cho tức giận đến hô thẳng tên họ.

“Ta giúp hắn thượng được a, người không thấy hắn bị thương rất nặng sao?” Hoàng Thượng vừa nói vừa tiếp tục việc trên tay, còn trưng ra một bộ dáng ‘người không thấy ta bề bọn nhiều việc sao’.

“Ta đương nhiên biết người cùng hắn thượng được, vấn đề là người là Hoàng Thượng, vì cái gì muốn thay một kẻ vốn không quen biết thượng được.”

Nhâm Tiêu Dao hận không thể lấy khối gạch đập xuống đầu óc tên hoàng đế, thật không biết trong cái đầu óc kỳ quái của tên hoàng đế này suốt ngày chứa cái gì, thật vất vả đi ra tìm hắn lại không nói chuyện chính sự mà quay đi giúp một tên vô dụng thượng được.

“Hắn cũng không phải là người ngoài, hắn là biểu đệ của ta.” Rốt cục toàn bộ đã giải quyết xong, Hoàng Thượng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Từ nhỏ hắn cùng biểu đệ này lớn lên, có khi chơi đùa đến đâu thường xuyên bị thương, vì không muốn cho mẫu hậu biết nên bọn họ liền tự băng bó lẫn nhau, miễn cho sau khi hồi cung bị phạt, cho nên loại chuyện này với hắn mà nói thực sự bình thường.

“Hắn là biểu đệ người?” Nhâm Tiêu Dao trừng lớn hai mắt khó có thể tin nhìn Hoàng Thượng.

Hắn nguyên tưởng rằng Lí Kỳ bất quá chỉ là công tử của nhà đại thần nào đó, chưa từng nghĩ đến thân phận hắn tôn quý như thế, từ khi nào thì nơi này của hắn đã biến thành hoàng cung đại viện rồi, Hoàng Thượng, Vương gia tất cả đều đến đông đủ.

“Đúng vậy, hắn là Tĩnh vương phủ tiểu vương gia Lí Ngọc Kỳ, cũng là biểu đệ của ta.” Hoàng Thượng khẳng định gật gù đầu, chẳng lẽ biểu đệ của hắn bộ dạng đại xấu, cùng biểu ca anh tuấn tiêu sái này thua kém quá lớn thế nên Nhâm Tiêu Dao nhận thức không được.

“Cái kia ác bá tiểu vương gia Lí Ngọc Kỳ?”

“Ác bá tiểu vương gia? Từ này ta là lần đầu tiên nghe nói.” Hoàng Thượng sờ soạng cằm cười gượng hai tiếng.

Nhâm Tiêu Dao nhìn Lí Ngọc Kỳ liếc mắt một cái, hỏi: “Hắn nếu là tiểu Vương gia vì cái gì ta ở ven đường nhặt được hắn?”

“Này cũng là chuyện ta đang nghĩ, ta cũng mới mấy ngày trước nghe nói hắn mất tích.” Nhìn thấy biểu đệ đang hôn mê, Hoàng Thượng không vui nhú nhú mày.”Nghe nói hắn là cùng Tĩnh Vương phi về nhà mẹ đẻ và là bà ngoại hắn chúc thọ, nửa đường đột nhiên mất tích, đem Tĩnh vương phủ từ trên xuống dưới biến thành gà bay chó sủa, hiện tại khắp chung quanh đang tìm kiếm hắn.”

“Nếu là tiểu Vương gia, người chạy nhanh tìm người đem hắn về đi.” Này thật là đại phiền toái, tuy rằng hắn không có tâm cơ gì, nhưng hắn không thể tồn tại thêm vương bản, hơn nữa gần đây Ý Hồng lâu xảy ra nhiều chuyện như vậy ít nhiều gì cũng cùng hắn có quan hệ.

“Mộng Dao, Mộng Dao, không cần rời đi ta.” Lúc này Lí Ngọc Kỳ đang hôn mê bất tỉnh lớn tiếng gọi tên giả của Nhâm Tiêu Dao.

“Xem ra biểu đệ này của ta cũng không muốn đi a!” Hoàng Thượng lộ ra một bộ biểu tình hiểu rõ nhìn Nhâm Tiêu Dao đang phụng phịu.

“Người mau thông tri cho Tĩnh vương phủ gọi bọn họ tới nhận người.” Nhâm Tiêu Dao nghĩ muốn mau chóng đem Lí Ngọc Kỳ ly khai, ngay cả khẩu khí cũng đều biến thành mệnh lệnh.

Hoàng Thượng sắc mặt mang biểu tình không vui, hắn đã sớm muốn cười đến mờ mắt, nhìn thấy biểu đệ của hắn trong lúc hôn mê cũng không quên kêu tên giả của Nhâm Tiêu Dao ở Ý Hồng lâu, đủ biết trong đó khẳng định có huyền cơ khác, nếu có chuyện tốt để đùa như vậy hắn như thế nào không tham gia, thế nhưng thật sự là rất không hợp với tính tình cao ngạo của kẻ đứng đầu như hắn.

“Hoàng Thượng xin thứ tội.” Nhâm Tiêu Dao lúc này mới phát hiện chính mình quá mức kích động, nhất thời luống cuống, lúc này quỳ trên mặt đất hướng Hoàng thượng bồi tội.

“Đứng lên đi, ta biết ngươi cũng không cố ý.” Hoàng Thượng thân thủ nâng dậy Tiêu Dao, “Ngươi cũng biết biểu đệ ta ở bên ngoài thanh danh không tốt, tục ngữ nói thật là đúng, trị ác nhân cần có ác nhân, nhìn dáng vẻ của hắn là phi thường thích người, hy vọng ngươi để hắn ở bên cạnh ngươi hảo hảo cảm hóa hắn.” Hắn như đang tính toán ở trong lòng, làm cho biểu đệ đi theo bên người Nhâm Tiêu Dao một là trị tính tình của hắn, thứ hai nói không chừng Nhâm Tiêu Dao thật sự bị biểu đệ cuốn lấy, kia cũng tính là một chuyện tốt.

“Tạ ơn chi ân Hoàng Thượng không giết, vì thần sẽ hảo hảo chiếu cố tiểu vương gia.” Nhâm Tiêu Dao nghiêng rằng nghiêng lợi hồi đáp.

Cái gì gọi là trị ác nhân cần có ác nhân, chẳng lẽ hắn là ác nhân? Tuy rằng thực tức giận, hắn vẫn là giận mà không dám nói gì.

Hoàng Thượng thấy sự tình đã được giải quyết không sai biệt lắm, ngồi ở một bên ghế cũng thường thường vọng hai mắt hướng đến biểu đệ trên giường, cũng không có nói ra mục đích lần này.

“Hoàng Thượng lần này tìm vì thần vẫn là vì chuyện của Tế tướng đi.” Những lời này, Nhâm Tiêu Dao chỉ dùng phương thức truyền âm nhập mật để truyền vào lỗ tai của Hoàng Thượng. Trong chốn võ lâm, chỉ cần công lực đạt tới trình độ nhất định là có thể tu luyện truyền âm nhập mật, cũng chính là dùng nội công

đem thanh âm áp thành một cái thanh tiền (mũi tên âm thanh) nói thẳng vào trong tai người nghe, trừ bỏ người trực tiếp nghe thì những người khác ở ngoài đều nghe không được.

Hoàng Thượng không lên tiếng, chính là gật gật đầu.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tháng này vi thần dùng hết toàn lực hỏi thăm cũng không tra được một chút manh mối nào mới, thế nhưng gần đây con trai Trần Nhiên của Tể tướng lại thường xuyên đến, bất quá lần trước lại bị tiểu vương gia đánh gãy, vi thần sợ là về sau hắn không bao giờ ... đến nữa.” Nhâm Tiêu Dao quét sang Lí Ngọc Kỳ trên giường liếc mắt một cái, tuy rằng lần trước xem như Lí Ngọc Kỳ cứu mình nhưng cũng đánh vỡ kế hoạch của mình, hắn lo lắng nhìn nhiều ngày như vậy đều xem như công cốc.

“Nga, biểu đệ này của ta đã làm chuyện gì? Người mau nói ta nghe một chút.” Hoàng Thượng này đối với việc làm của biểu đệ hắn thật rất có hứng thú.

Nhâm Tiêu Dao nhất ngữ nhất thập (tường tận/không bỏ sót) đem chuyện phát sinh tối hôm đó, còn có ‘biểu hiện’ của Lí Ngọc Kỳ này từ đầu chí cuối cùng Hoàng Thượng nói một lần.

Ha ha, không thể tưởng tượng được biểu đệ thế nhưng nghĩ Tiêu Dao là nữ tử lại còn ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân, hắn chính là lần đầu tiên nghe nói biểu đệ phong lưu này sẽ vì một người mà đi làm loại chuyện này! Hoàng Thượng sau khi nghe xong không để ý hình tượng mà cười ha ha, đem Nhâm Tiêu Dao cười đến phi thường ngượng ngùng.

“Hoàng Thượng.” Nhâm Tiêu Dao tức giận kêu một tiếng, từ ngày hắn nhận thức tên Hoàng Thượng này thì những chuyện gì không tốt đều theo đến, hắn thực sợ chính mình một ngày nào đó chịu không nổi chạy đến hoàng cung một đao giết hắn.

“Hảo, hảo, ta không cười.” Ngoài miệng nói không cười thế nhưng ý cười trên mặt lại như thế nào cũng không thu về, Nhâm Tiêu Dao chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau một lúc lâu Hoàng Thượng mới thu liễm ý cười, nhìn đến Nhâm Tiêu Dao sắc mặt không tốt lắm, hắn vội vàng đứng dậy cáo từ, thành thật mà nói nếu thật sự đem Nhâm Tiêu Dao chọc giận thêm thì chắc chắn Nhâm Tiêu Dao sẽ không bỏ qua cho hắn, sau khi hồi cung chỉ sợ lại nghe thấy sư tử hà đông rống.

Nhâm Tiêu Dao cường chế tức giận đứng dậy tiễn khách, hai mắt nhìn chằm chằm bóng dáng Hoàng Thượng, hận không thể đào cái lỗ lớn mà chui vào.

Tú bà ở phía trước thính tiếp đón khách gặp Lí Long Quân liền vội vàng đi ra giờ tay phẩy khăn cùng hắn chào hỏi: “Lý công tử, nhanh như vậy đã muốn đi a, như thế nào không ở lại lâu thêm.”

Lí Long Quân cũng không thèm nhìn tới liền từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu, ngênh ngang mà đi.

“Cám ơn Lý công tử, cám ơn Lý công tử, nhớ rõ lần sau có rảnh đến ngoạn a!” Trên mặt tú bà cười đến rạng rỡ như hoa sờ sờ mấy tấm ngân phiếu, tối thiểu cũng tới mấy ngàn hai, mỗi ngày còn có nhiều bạc để thu như vậy, trong lòng hắn nào có thể không vui, càng lộ ra tâm tình muốn đem Mộ Dung xem như là bảo khố.

Đầu của Lí Long Quân cũng lười quay lại, nếu không phải vì gặp Nhâm Tiêu Dao thì hắn cũng lười đến loại địa phương này, hắn tình nguyện hồi cung tận hưởng ân sủng với mỹ nhân.

4. Chương 4

Hôm mê một ngày một đêm, Lí Ngọc Kỳ rốt cục cũng tỉnh lại, cả người đau nhức, đầu choáng mắt hoa, vừa cúi đầu thì phát hiện Mộ Dung đang tựa vào bên giường hắn, hai mắt nhắm nghiền tựa như ngọc liên tiên tử.

Hắn miễn cưỡng đứng dậy cầm lấy áo khoác bên giường phủ lên người ‘nàng’.

Mỹ nhân ngủ say cũng có một bộ phong thái mỹ kiều, vẻ bên ngoài xinh đẹp hơn nữa lại có một trái tim thiện lương, nữ tử tốt như vậy thật là có đốt đèn lồng cũng tìm không thấy!

Từ lúc Hoàng Thượng đi rồi, Nhâm Tiêu Dao không dám trái hoàng mệnh nên cứ ở trong phòng này chiếu cố Lí Ngọc Kỳ một ngày một đêm.

Chính là tới lúc hừng đông rớt cục cũng nhin không được mà khép mắt tựa vào giường ngủ một hồi.

“Người tỉnh.” Hắn mở ra hai mắt cẩn thận đánh giá một phen.

Những động tác nhỏ gì đó đều không tránh khỏi cái lỗ tai của hắn, nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ mới vừa tỉnh lại đã lấy kiện áo khoác phủ lên trên người mình, Nhâm Tiêu Dao chỉnh lại quần áo giúp đỡ Lí Ngọc Kỳ một chút.

Không chỉ xuất phát từ ý chỉ hoàng đế mà trong lòng còn có ít nhiều muốn xin lỗi, vì thế hắn mới ở lại bên giường canh một đêm.

Một đêm này, tâm tính của hắn đã xảy ra biến hóa rất lớn, thiếu niên trước mặt đã không còn là một con cháu quan gia bình thường hay đại thiếu gia nhà giàu có nữa, mà là một tiểu vương gia thân phận tôn quý, một nam tử si tình cam nguyện vì hắn nhận hết vũ nhục, nhận hết đau khổ.

Một đêm này, hắn đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, đem sự tình từ đầu tới đuôi nói liền một chỗ, hắn như thế nào còn không hiểu được lương khổ dụng tâm của y?

Y vì chính mình mà chịu khổ chịu thương, tất cả hắn đều ghi nhớ trong lòng, thử hỏi ai sẽ vì người mình thích liều lĩnh chạy đến nơi xa lạ chịu khổ thế này? Bằng lương tâm trả lời, tự bản thân mình cũng không nhất định làm như thế.....

“Người hôm qua không ngủ được sao.” Nhìn thấy Mộng Dao vẻ mặt ủ rũ, Lí Ngọc Kỳ cảm thấy thập phần đau lòng, mặc kệ là vì cái gì thì ‘nàng’ cũng đã ở bên giường mình coi sóc một đêm, hắn thật sự phi thường cảm động.

Có lẽ đây là một dấu hiệu tốt, nói không chừng ngày nào đó Mộng Dao sẽ hiểu được tâm ý hắn!

“Miệng vết thương của người.” Nhâm Tiêu Dao thân thủ nhẹ nhàng chạm nhẹ vào nơi bị thương của hắn.

Thương thế của Lí Ngọc Kỳ lần này là do hắn ngày hôm qua làm nứt ra, hắn thật không cẩn thận, trong lòng thủy chung có một chút hối lỗi!

“Thương của ta đã không còn trở ngại, đa tạ người mấy ngày qua chiếu cố ta.” Nhìn Mộng Dao từ xa tiến lại gần, tim của Lí Ngọc Kỳ đập thật sự nhanh, trên mặt đều đỏ một tầng lớn.

“Để ta xem xem.” Nhâm Tiêu Dao lo lắng kéo lấy quần áo của Lí Ngọc Kỳ.

Giờ phút này trong lòng hắn có một tia dao động, cẩn thận hồi tưởng lại mấy ngày ở chung, kỳ thật chân tướng về lời đồn đãi bên ngoài so với chuyện tự hắn chứng kiến thấy quả thật có sự chênh lệch lớn.

Mỗi người đều nói y là ác bá nhưng y đến Ý Hồng lâu mấy ngày này cũng không có làm ra chuyện gì khoa trương.

Kỳ thật vị tiểu vương gia này cũng không phải người xấu gì, thật giống như một tiểu nam hài lớn xác, xem tính tình này tám phần là bị người bên ngoài phá hư, khó trách Hoàng Thượng muốn mình đem y giữ ở bên người hảo hảo dạy dỗ.

“Này... này không tốt lắm đâu.” Lí Ngọc Kỳ mặt đỏ tựa trái cà.

Hắn trước đây vẫn muốn lấy trái tim của Mộng Dao làm mục đích, thế nhưng hiện tại Mộng Dao lại chủ động với hắn, hắn lại nhất thời không thích ứng được.

“Người..... Người..... mặt người như thế nào lại hồng như vậy?” Nhâm Tiêu Dao bị cảnh tượng trước mắt làm cho buồn cười.

Khó có được vui vẻ như vậy, vị tiểu vương gia này thật sự là kẻ dở hơi, mình chính là loại phấn hoa ở nơi Ý Hồng lâu này, y cư nhiên đối với hắn đỏ mặt?

Nhâm Tiêu Dao không để ý hình tượng cười to hai tiếng, ngón tay chỉ vào Lí Ngọc Kỳ đều có chút phát run.

Hình ảnh của Lí Ngọc Kỳ trong mắt hần dần dần đã xảy ra thay đổi, trước kia hần vẫn nghĩ y là một công tử xa hoa dâm dật, không học vấn không nghề nghiệp mà tâm sinh ác ý, lần này lấy góc độ hoàn toàn mới đi quan sát lại phát hiện y thật là một kẻ không giống người thường, một thiếu niên đơn giản ngây ngô, một tiểu tử non nớt không biết như thế nào biểu đạt cảm tình của mình.

“Chính là, chính là.....” Lí Ngọc Kỳ liếc mình che ngực thối lui về phía sau.

Hần chính là chưa từng cùng nữ tử ở một phòng nga, lại như thế nào có thể để nữ tử ở trên người hần sờ loạn chứ?

“Đừng có ‘chính là’ nữa, xem miệng vết thương một chút không chết được người đâu.” Hần càng như vậy, Nhâm Tiêu Dao càng muốn nhìn miệng vết thương của hần.

Bất chấp tất cả gơ tay kéo quần áo Lí Ngọc Kỳ ra, hai lớp ba lớp rút xuống liền hoàn toàn lộ ra miệng vết thương.

“Phun.” Lưỡng đạo máu tươi từ trong lỗ mũi Lí Ngọc Kỳ phun ra chảy ròng ròng.

Hần giương vẻ mặt si ngốc nhìn Nhâm Tiêu Dao, miệng trương lên rồi lại hạ xuống cái gì cũng thật khó nói.....

“Cái mũi của người?” Nhâm Tiêu Dao thân thiết nâng tay lấy khăn ngăn máu trên mũi y, nhìn thấy hai má đỏ bừng của y thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Không thể nào, chỉ quan sát một chút miệng vết thương cho y thôi mà cũng rơi máu mũi, rất khoa trương đi!

Nhưng trên người hần nơi nào cũng không có lộ ra, lại cúi mắt quan sát quần áo của mình, cũng không bại lộ a!

“Ta, ta.....” Lí Ngọc Kỳ ngượng ngùng cúi đầu vào chần. [đáng iu chik được a 0(>////<>]

Thật sự là dọa người, bất quá chỉ là bị kiểm tra miệng vết thương lại không có nhìn đến cái gì, thế mà đã kích thích đến nổi ngay cả máu mũi đều chảy ra trước mặt người trong lòng.

Tưởng tượng đến việc luống cuống trước mặt ‘nàng’ ấy, một chút tự tin thật vất vả mới được xây nên lại một lần nữa bị vùi xuống tận đáy cốc.....

“Người hôm nay mắc bệnh nói lắp sao, nói chuyện mà cứ phun phun nuốt nuốt, tạm thời nhìn người đã tốt hơn rồi!”

Dần dần hần đối với tiểu vương gia này đã sinh ra hứng thú, lúc trước trên núi cuộc sống thật buồn tẻ chán nản, lần này xuống núi đã xảy ra rất nhiều chuyện, chỉ có chuyện này là xem như thú vị.

Hần nguyên bản không phải thích mang thù hằn gì với người khác, nhưng khi gặp được vị tiểu vương gia này hần liền nhận không được muốn nhìn hần kích động, nhìn hần chảy máu cam, cũng chỉ có vẻ sức sống như thế mới là phương diện hần muốn nhìn đến.

“Mộng Dao, ta..... Ta thích người.” Lí Ngọc Kỳ đỏ mặt lên nghiêm túc kêu to ra tiếng.

Hần rất cục cựa cũng cố lấy dũng khí nói ra, nhưng khi nói ra lại không khỏi có chút hối hận, sợ sẽ bị cự tuyệt tàn khốc.

“Phải không?” Nhâm Tiêu Dao vẻ mặt bí hiểm nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ thần tình đỏ bừng.

Không được, không được, hần thật sự muốn cười ra, bất đắc dĩ hần đành phải nâng mặt nhìn y.....

“Là thật, ta thật sự thích người, ta muốn kết hôn với người.” Sợ hần không tin, Lí Ngọc Kỳ nhấc tay thề.

Đây chính là lần đầu hần ở trước mặt nữ tử thổ lộ tình cảm của mình, trong lòng khẩn trương đến nỗi bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, ngay cả đầu cũng không dám nâng.

“Ta chỉ là một phần hoa nữ tử, người lại chỉ là một nô bộc, như thế nào có khả năng ở cùng nhau.” Nhâm Tiêu Dao thở dài, trưng ra một bộ dạng bất đắc dĩ ngồi vào bên giường đưa lưng về phía Lí Ngọc Kỳ.

Cười chết hắc, nguyên lai hắc cũng có lúc cười vui vẻ như vậy, bụng cười đến nổi phát đau, hắc dùng sức ép lại bụng mới có thể ngừng lại ý cười.

“Ta là.....” Lí Ngọc Kỳ kích động không thôi, lớn tiếng kêu lên, thiếu chút nữa đã tự lộ thân phận.

Hắc khổ tâm không có uổng phí, Mộng Dao cũng có thích hắc, xem ra cực khổ của hắc mấy ngày nay cũng sắp có được hồi báo!

Đắc ý vênh vác làm hắc lộ ra tươi cười khờ dại, một màn này lọt vào trong mắt Nhâm Tiêu Dao lại càng thêm buồn cười.

“Người là cái gì?”

Tên tiểu vương gia khờ này thật sự có ý tứ, nhìn bộ dáng hắc khẩn trương chỉ sợ là muốn nói ra thân phận thật.

Có lẽ ở lại bên người hắc làm bạn cũng tốt, ít nhất cũng có thể qua thời gian nhàm chán!

“Tuy rằng ta chỉ là một nô bộc, nhưng ta về sau sẽ cố gắng kiếm tiền, kiếm được tiền ta liền chuộc thân cho người.” Giống như trái bóng cao su đang xì hơi, tưởng tượng về đến nhà lại có nghiêm phụ (phụ thân khó tính) thì hắc liền nản lòng vô cùng.

Hắc nếu hiện tại nói ra thân phận mình thì cho dù Nhâm Tiêu Dao nguyện ý cùng hắc quay về vương phủ, vậy nếu phụ vương không đáp ứng thì thế nào?

Vạn nhất phụ vương không cho ‘nàng’ tiến vương phủ thì làm sao bây giờ? Tốt nhất là nhẫn nhịn, chờ hắc về vương phủ thuyết phục mẫu phi trước, chuẩn bị tốt hết thảy lại đến đón ‘nàng’.....

Khó có được hắc lo lắng chu đáo như vậy, trước kia hắc chưa bao giờ vì chuyện gì mà quan tâm, thật sự là trước nay khác biệt vô cùng.

“Đến ngày nào đó, chỉ sợ ta đã hoa tàn điệp vơi.”

“Sẽ không, sẽ không đâu, ta lập tức đi kiếm tiền.” Nghe thấy Mộng Dao cố ủy khuất thân mình, Lí Ngọc Kỳ cao hứng muốn gánh chịu trách nhiệm, hận không thể lập tức chạy về vương phủ tuyên bố việc vui.

Vẻ mặt của hắc hưng phấn nhìn Nhâm Tiêu Dao, cứ như đã lập tức có thể ôm được giai nhân!

“Kiếm tiền? Người kiếm cái gì tiền? Đừng quên người còn nợ tiền thuê nhà, tiền cơm, tiền quần áo của lão nương.” chợt tú bà vọt vào cắt ngang niềm vui, nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ liền chửi ầm lên.

“Thương thế của người còn không có hảo, làm sao kiếm tiền?”

Trong lòng Nhâm Tiêu Dao dâng lên một cỗ lo lắng, bằng hữu trước kia ở trên núi kết giao đều là những động vật nhỏ, tuy rằng bọn họ cùng hắc cảm tình rất tốt nhưng cũng không thể biểu đạt được cảm tình của mình, khi mình trở về thì tình cảm đó cũng không thân mật giống như những nhà khác.

Tiểu vương gia này là người tiêu chuẩn nhanh mồm nhanh miệng, có cái gì nói cái đó, đặc biệt hắc vì mình mà bị khổ như vậy cũng không oán giận, còn cam tâm vì chính mình làm bất cứ chuyện gì, bất quá không biết y có thật lòng hay không, nếu là thật lòng, hắc thật đúng là hâm mộ phu nhân tương lai của y vì đã có được một trợ lực sẵn sàng chu đáo như thế.

“Đúng, ta phải đem thương thế dưỡng hảo sau đó mới đi kiếm thiết nhiều thiết nhiều bạc chuộc thân cho người.” Lí Ngọc Kỳ đồng ý với Nhâm Tiêu Dao, nghe lời lại nằm trở về giường.

“Chuộc thân? Người nên vì Mộng Dao chuộc thân? Ta thấy người là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nghĩ đến dung mạo người và Mộng Dao của chúng ta đi, về sau không cần đến nơi đây nữa.” Tú bà kéo Nhâm Tiêu Dao đi ra ngoài cửa, một hạ nhân cũng dám có chủ ý với hoa khôi Ý Hồng lâu của bà, thật sự là ăn gan hùm mật báo, xem ra phải bắt hắc trả hết nợ sau đó đem hắc đuổi đi.

“Mộng Dao, Mộng Dao.” Lí Ngọc Kỳ giống như sinh lý tử biệt giữ chặt ống tay áo của Nhâm Tiêu Dao không cho đi, thiếu chút nữa càng làm miệng vết thương nứt ra.

“A Kì, phải hảo hảo dưỡng thương, ta rảnh sẽ đến xem ngươi.” Nhìn thấy bộ dáng Lí Ngọc Kì mang vẻ mặt bi thương, trong lòng Nhâm Tiêu Dao không khỏi có chút đau đớn, hẳn vẫn là quen nhìn thấy bộ dáng A Kì hưng phấn, bám riết không tha.

“Theo ta đi, về sau không được đến nơi này nữa.” Tú bà nghiêm mặt kéo mạnh Nhâm Tiêu Dao.

“Ngươi an tâm dưỡng thương đi.”

“Mộng Dao, Mộng Dao của ta.” Nhìn thấy Mộng Dao rời đi, Lí Ngọc Kì phần nộ nằm ở trên giường, hẳn hiện tại thật thống hận cho sự bất lực của mình!

Không được, ta phải lập tức quay về vương phủ, hẳn tập tễnh nghĩ muốn ngồi lên, nhưng mấy ngày liên đau xót làm cho hẳn trong lòng có ý mà lực lại không đủ, tức giận hẳn lớn tiếng chửi bậy lại không người nào để ý tới, dần dần, hẳn mất đi khí lực nhắm mắt lại. (dễ thương =))=)

Giữa mộng lung, Lí Ngọc Kì nghe được một giọng nữ gọi hẳn, trong lúc mơ hồ cảm thấy một nữ tử dựa vào mình rất gần.

Mộng Dao, Mộng Dao, là ngươi sao? Sớm đói đến choáng váng hẳn căn bản là không thấy rõ người trước mắt là ai liền gơ tay muốn ôm lấy.

“A Kì, ngươi đã ngủ một đêm rồi, nên đứng lên ăn một chút gì đi.” Hương vị không đúng, mùi này không phải trên người Mộng Dao, trên người Mộng Dao luôn có một cổ hương vị cỏ xanh thảo nhiên, Lí Ngọc Kì đứng lúc dừng cánh tay mở mắt cẩn thận nhìn nhìn.

“Là ngươi a!” Nguyên lai là tiểu Thúy, Lí Ngọc Kì cảm thấy phi thường thất vọng, bất quá may mắn chính là hẳn đúng lúc thu hồi cánh tay, bằng không thật xấu hổ a.

“Đương nhiên là ta, bằng không ngươi cho là ai?” Tiểu Thúy trừng mắt nhìn Lí Ngọc Kì liếc mắt một cái, hẳn như thế nào luôn đem mình biến thành tiểu thư a!

Đúng vậy, không phải nàng ta thì còn ai muốn nhìn hạ nhân như hẳn nữa? Lí Ngọc Kì lúc này mới nhớ tới Mộng Dao đã bị tú bà mang đi, lúc này không biết đang gặp khách ở đâu, vừa nghĩ tới Mộng Dao cùng nam tử xa lạ chung một phòng thì tim của hẳn tựa như bị một quyền hung hăng đánh vào.

“Không cần tỏ ra biểu cảm như vậy, đây là do tiểu thư bảo ta đưa tới.” Tận trong lòng Tiểu Thúy rất muốn thúc đẩy A Kì cùng tiểu thư, thấy A Kì vì tiểu thư bị thương nặng như vậy nàng thật phi thường cảm động, hoàn hảo tiểu thư gần đây cũng bắt đầu quan tâm hẳn.

Nàng vẫn luôn cảm thấy được A Kì khí vũ bất phàm, tương lai khẳng định là người có khả năng làm nên đại sự, bất quá đáng tiếc chính là hẳn bây giờ còn là một tạp công, lấy thân phận của hẳn căn bản trng tương lai không có khả năng cùng tiểu thư.

“Là Mộng Dao đưa tới? Mau đem tới, ta phải ăn.” ánh mắt vốn âm đạm không ánh sáng lập tức tỏa sáng lên, thần sắc u tối cũng đảo qua dư quang.

Cho dù thứ Mộng Dao đưa tới là một chén độc được, hẳn cũng sẽ không chút do dự uống một hơi cạn sạch, huống chi đây lại là ý tốt của ‘nàng’, tự nhiên cũng không thể bỏ qua.

A Kì này, vừa nghe đến tên tiểu thư là y như rằng cả con người đều thay đổi, tiểu Thúy bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá vẫn là đem mâm bưng tới, “Ngươi trên người có thương tích, tiểu thư phân phó ta làm chút cháo thịt, đối với miệng vết thương vừa khép lại của ngươi mới có lợi.”

“Mộng Dao thì sao, tú bà có làm khó ‘nàng’ hay không?” Lí Ngọc Kì tiếp nhận bát cháo nhưng không lập tức uống, ngược lại nâng lên con ngươi lo lắng nhìn về phía tiểu Thúy.

Sống tại đây cả ngày đều phải phụ thuộc người khác, nghĩ tới mục tú bà phì nộn khó tính như phụ nữ có chồng kia, chỉ sợ đã cho Mộng Dao một ánh mắt không hoà nhã, hẳn không khỏi có chút lo lắng ăn không tiêu, hẳn nào biết đâu rằng, tú bà thậm chí còn phải nhìn sắc mặt của Nhâm Tiêu Dao mà sống, há còn có thể nào cho hẳn xem sắc mặt, chỉ sợ là mất đi cây tiên thôi.

“Yên tâm uống cháo của ngươi đi, tiểu thư không có việc gì, chẳng qua mục mục không cho nàng đến nơi đây thôi.”

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, rốt cục cũng yên tâm bỏ xuống tảng đá đè nặng, Lí Ngọc Kỳ cảm thấy bụng mình thật sự rất đói, bưng lên bát há mồm liền uống, cũng không quản cháo có bao nhiêu độ nóng.

“Chậm một chút, chậm một chút, đừng gấp.” Tiểu Thúy lấy tay vỗ vỗ lưng Lí Ngọc Kỳ, sợ hắn gấp quá mà bị sặc, nào biết nàng vẫn là chậm một bước.

“Khụ, khụ.” Lí Ngọc Kỳ thật đúng là bị nghẹn ho khụ hai tiếng, tuy rằng bị sặc nhưng hắn lại cảm thấy bát cháo này so với trước kia từng uống qua đều uống ngon hơn, tuy nói cháo này không phải Mộng Dao tự mình làm, nhưng cháo này bao hàm một mảnh tâm ý của Mộng Dao, uống vào miệng lại ngọt ở trong lòng.

Lí Ngọc Kỳ không kiên nhẫn nghe tiểu Thúy lải nhải, hai lần ba lượt đem cháo uống xong cầm chén đưa lên trước, lại nằm quay về trên giường nhắm hai mắt lại, hắn không thể cô phụ một mảnh hảo tâm của Mộng Dao, hắn phải nhanh một chút đem vết thương dưỡng hảo.

“Người có cái gì ... muốn ta truyền lại cho tiểu thư.” Tiểu Thúy một bên thu thập bát một bên hỏi, thừa dịp tạo cơ hội cho A Kỳ cùng tiểu thư liên hệ.

“Àn, nơi này của ngươi có giấy và bút mực không?” Lí Ngọc Kỳ mở mắt ra suy nghĩ trong chốc lát, nếu tạm thời không được gặp mặt thì vẫn là có phương thức khác diễn đạt tình cảm tương tư, lúc ra bên ngoài hắn chợt nghe người ta nói qua thư là phương thức nam nữ biểu đạt cảm tình tốt nhất, hắn cũng không ngại thử một lần.

Tiểu Thúy nghĩ đến lúc trước có một thư sinh đến Ý Hồng lâu uống rượu, trước khi đi không có tiền đài thọ (trả) liền đem một bộ văn phòng tứ bảo (bút sách nghiên mực) tùy thân ra cho mượn, lúc ấy mượn tức giận phi thường, thẳng kêu đến khi một vốn, sau này bộ văn phòng tứ bảo dường như bị để tại chỗ phòng, nàng vừa lúc có thể tìm ra cách phát huy công dụng.

Chỉ chốc lát sau, tiểu Thúy đã mang theo một ít giấy Tuyên Thành đi đến, đem mấy thứ đặt lên bàn, chính mình đứng ở một bên.

Lí Ngọc Kỳ xốc chân lên từ trên giường dùng hết khí lực đứng lên, lưng lay hai cái suýt nữa đã không đứng vững, tiểu Thúy nhanh mắt đến giúp đỡ hắn một phen, ánh mắt hắn cảm kích nhìn tiểu Thúy liếc mắt một cái, hai chữ cảm ơn vẫn không nói ra.

Tiểu Thúy ngượng ngùng đỏ mặt lui từng bước về sau, đây là lần đầu cùng một gã nam tử gần như vậy.

Trong chốc lát, Lí Ngọc Kỳ tựa vào bên giường, hai tay run rẩy đem tín đầy tình cảm nhét vào phong thư giao cho tiểu Thúy.

“Được rồi, phiền ngươi đem phong thư này giao cho Mộng Dao.” Chỉ chốc lát sau Lí Ngọc Kỳ thở hổn hển mấy hơi mới đem phong thư hảo hảo giao cho tiểu Thúy.

Buổi trưa, tiểu Thúy bưng cơm trưa đi vào phòng Nhâm Tiêu Dao, sau khi buông bàn ăn đứng lại một lúc lâu cũng không chịu rời đi.

Nhâm Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn tiểu Thúy liếc mắt một cái, lại cúi đầu xuống phía dưới xem như không có việc gì tiếp tục đánh đàn: “Có chuyện gì nói đi!”

“Tiểu thư, đây là tín của A Kỳ muốn ta giao cho ngài.” Tiểu Thúy vội vàng từ trong lòng lấy ra lá thư đưa lên trước.

Nhâm Tiêu Dao có chút ngoài ý muốn, tay tiếp nhận tín trong tay tiểu Thúy. Chỉ thấy trên phong thư hình chữ nhật bay múa bốn chữ to “Mộng Dao thân yêu”.....

Nhìn trên phong thư chỉ có vài chữ nhưng thật ra tràn đầy thần thái, không biết bên trong nội dung đẹp đẽ như thế nào.....

“Ngươi trước đi xuống đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Tiểu Thúy nhẹ đẩy cửa đi ra ngoài, cũng thuận tay đóng lại cửa phòng.

Nhâm Tiêu Dao lúc này mới mở tín ra, nội dung trên tín sôi nổi chỉ thượng:

Một ngày không thấy như cách ba thu,

Chân tình không biết có gửi đến Mộng Dao.

“Ha ha.....” Nhâm Tiêu Dao thoải mái cười to, hần nhìn mấy chữ trên phong thư còn tưởng rằng tiểu vương gia này có bao nhiêu hành văn giỏi, nguyên lai bất quá chỉ là một cái gỏi thêu hoa, nội dung trong tín không thi không từ, thật sự là rắc chó không kêu (kém chất lượng), xem như cũng có ý biểu đạt, may mắn phong thư này là viết cho hần, nếu viết cho người khác, biết đây là xuất phát từ tay một tiểu vương gia, chỉ sợ phải cười đến rụng răng.

Cười muốn choáng váng xong, Nhâm Tiêu Dao đem tín gấp lại chuẩn bị đốt lửa thiêu hủy, bất giác nhìn thấy hai chữ Mộng Dao trên phong thư bao hàm đầy cảm tình lại cải biến chủ ý, đem tín để vào trong một quyển sách gấp lại.

Lần trước rời nhà đã một năm, tuy rằng muội muội ở trong hoàng cung có thể thường xuyên gặp mặt, nhưng đã nhiều ngày không thấy cha mẹ nên có chút nhớ nhung, chính là tục sự quán thân (người gánh trọng trách), sao có thể bỏ quên hoàng mệnh mà đi?

Quên đi, vẫn là nhất thời nhần nại, đợi việc này giải quyết xong lại trở về nhà tấn hiếu tâm (làm tròn chữ hiếu), trong lòng lại hiện lên khuôn mặt Lí Ngọc Kỳ kia làm cho hần muốn cười lại cười không được.

Sáng sớm hôm sau, Lí Ngọc Kỳ thần thái sáng láng tựa vào bên giường nhìn tiểu thúy vừa mới tiến đến cửa, chạy nhanh vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh bàn, suốt một đêm hần đều không ngủ, lặn qua lộn lại thủy chung vẫn là nhớ tới lá thư của hần, hiện tại rốt cục cũng đợi được tin tức của nàng ta rồi.

“Nhìn người xem, bị thương cũng không chịu an ổn, mau nằm xuống.” Tiểu Thúy buông trong tay thứ gì đó, lấy cái gối đầu kê phía sau lưng Lí Ngọc Kỳ.

“Ta đưa tín cho người, Mộng Dao có nhận được không?” Lí Ngọc Kỳ vội vàng hỏi.

Đêm qua cơ hồ không chợp mắt, hần luôn nhớ kỹ chuyện này, hiện tại không khỏi có chút kích động, thanh âm có chút không xong, chỉ sợ nghe được hồi âm không tốt.

Tiểu Thúy giả ngu nói: “Cái gì tín a!”

“Chính là..... Chính là lá thư này a!” Lí Ngọc Kỳ gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

“Chính là lá thư này a, tiểu thư nhận được.” Không đành lòng nhìn thấy bộ dáng A Kỳ sốt ruột, tiểu Thúy cười nói cho hần.

“‘Nàng’..... Mộng Dao ‘nàng’ có nói gì không?” tim của hần hiện tại nhảy thật sự nhanh.

Đây chính là lần đầu viết thư của hần, cũng không biết Mộng Dao có hay không ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái thì sao đây?

“Không có, tiểu thư cái gì cũng chưa nói, bất quá thoát nhìn cũng thật cao hứng.” Tiểu Thúy nhớ lại biểu tình của tiểu thư nói lại chi tiết cho Lí Ngọc Kỳ.

Lí Ngọc Kỳ thất vọng cúi đầu, cả người tựa như quả bóng cao su sắp xì hơi, cùng thần thái sáng láng khi xuất ra vừa rồi quả thực là cứ như là hai người.

“Người cũng không cần nản lòng, tiểu thư nếu bảo ta tiếp tục mang đồ tới đã nói lên rằng nàng đối với người là thực quan tâm.” Tiểu Thúy không quen nhìn bộ dáng Lí Ngọc Kỳ ủ rũ, liền bơm hơi cho hần.

Đúng! Chẳng sợ chỉ cần có một chút hy vọng hần đều phải cố gắng, nói gì thì Mộng Dao cũng không có trả thư về cho hần. Nghe được lời tiểu Thúy nói, Lí Ngọc Kỳ cảm thấy được có vài phần đạo lý, dần dần cũng tìm về tự tin.

Cứ như vậy, một ngày ba bữa cơm mỗi bữa là một phong thư, Nhâm Tiêu Dao mỗi lần xem xong bút pháp sắc bén lại màu sắc đẹp đẽ nhưng bên trong lại kì quái này đều phải cười to một trận, cười xong hần gấp thư lại một lần nữa để vào trong một cái hộp nhỏ, bất tri bất giác cái hộp nhỏ đã muốn bị toàn bộ tín nhồi vào.

Thương thế của Lí Ngọc Kỳ cũng đã muốn hồi phục, có thể một mình một người đi đến bên cạnh bàn không cần tiểu Thúy hỗ trợ, hần đem tín viết xong lại giao cho tiểu Thúy.

Kỳ thật thể trạng hần trước mắt đã sớm có thể rời đi Ý Hồng lâu, nhưng hần luyến tiếc đi, sợ trở lại vương phủ vương sẽ càng không cho hần đi ra nữa.

Hần sợ ngay cả Mộng Dao cũng không thấy được, ở trong này tuy rằng không thể thường thường cùng Mộng Dao gặp mặt, nhưng ít nhất có thể mỗi ngày đều có thư lui tới, vậy cũng đã phi thường thỏa mãn

5. Chương 5

Thời gian trôi qua, Lí Ngọc Kỳ đã vì Mộng Dao mà rơi vào sâu tận mê muội, hần đã muốn bắt đầu chưa đủ thỏa mãn chỉ có thư từ lui tới, mà gặp cục diện không thể thấy mặt nhau như vậy càng khiến hần muốn tận mắt nhìn thấy thiên hạ đã khuấy động giấc mộng của hần, sờ sờ ngọc thủ ẩm áp kia, ngửi thấy hương vị cỏ xanh thân nhiên trên người giai nhân kia.....

Ngày hôm sau đã có thể xuống giường đi lại, hần liền lén chạy ra phòng, bước nhanh đi đến nơi hần hướng về, hần vốn có thể lập tức quay về vương phủ, nhưng lại luyến tiếc một người một mình trở về, vạn nhất sau khi trở về vương không bao giờ thả hần ra thì sẽ thế nào?

Dọc theo đường đi gió êm sóng lặng, có lẽ là vì mới sáng sớm, ngay cả một bóng dáng hạ nhân cũng đều không có, thật tình đã bớt đi không ít phiền toái.

“Đồng, đồng” tiếng đập cửa vang lên, Nhâm Tiêu Dao rút ra chặn đơn từ trên giường ngồi dậy, sau khi xác định chính mình không có gì sơ hở mới mở miệng.

“Là ai?”

Một ngày sáng sớm còn có người tìm hần, chính là ai? mấy ngày nay ở Ý Hồng lâu, hần sớm đã tập thành thói quen ngủ muộn thức trễ, hiện tại người ở phía sau viện hần là đều đang ngủ, như thế nào có người đến gõ cửa phòng hần?

“Mộng Dao, là ta.” tim Lí Ngọc Kỳ đập rất nhanh, cũng sắp gặp được giai nhân, hần thật có chút co quắp bất an, bắt tay nắm ở trước ngực chà xát, hai chân trên mặt đất cũng cọ vài cái.

“Là người a! Tìm ta có chuyện gì sao?” sắc mặt Nhâm Tiêu Dao không tốt lắm, sáng sớm đã bị người đến quấy nhiễu thanh mộng, có hay không quá phận?

Nghe thanh âm hần đã biết người bên ngoài phòng là ai, cũng chỉ có y mới có thể lén lút tìm đến hần.....

Hần cũng không nghĩ muốn cùng y gặp mặt, quần áo trên người hỗn loạn, mặc dù không có trở ngại gì nhưng nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, vẫn là không gặp thì tốt hơn!

Huống chi y giờ phút này đến không biết có mục đích gì, ngày thường lấy hành vi lỗ mãng của y mà so sánh thật có chút lo lắng để cho y tiến vào.

“Mộng Dao, ta có thể đi vào không?” Trong thanh âm lộ ra một cỗ cảm giác thư thái, sáng sớm ngày đầu thu rất rét lạnh, hần lại là lần đầu dậy sớm như vậy, ngày thường trong vương phủ nếu không phải là mặt trời lên cao thì mới thấy bóng người của hần.

Lí Ngọc Kỳ lại gõ cửa lần thứ hai, vì muốn có thể nhìn thấy giai nhân nên hần cũng có đủ kiên nhẫn, sương sớm mới vừa tan, có một tia cảm giác mát lạnh đánh úp lại, trên người hần quần áo đơn bạc không khỏi chà xát cánh tay, cọ cọ chân.

Nhâm Tiêu Dao xuyên thấu qua khe hở cánh cửa nhìn thấy động tác chà xát mu bàn tay của hần, nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể khiến hần có điều chờ đợi, liền quả quyết cự tuyệt: “Người vẫn là đi thôi!”

Lí Ngọc Kỳ trong lòng một mảnh lạnh lẽo, vốn ban đầu đầy ngập nhiệt tình lại bị một chậu nước lạnh dập tắt, lòng hần không cam lòng vẫn như cũ chờ ở ngoài cửa bám riết không tha, thật một mảnh cuồng dại.

Một canh giờ trôi qua, Nhâm Tiêu Dao lại vội đầu ngủ một lát, khi hần tỉnh lại nghe được động tĩnh ngoài cửa liền phủ thêm áo khoác đứng dậy mở cửa, chỉ thấy Lí Ngọc Kỳ run rẩy thân thể tựa vào cửa ngơ ngác nhìn hần.

Hắn trọng thương mới vừa lành, nếu ở ngoài cửa bị phong hàn chỉ sợ lại tăng thêm cơn đau, thật không nghĩ tới hắn quật cường như thế!

Một góc băng sơn bắt đầu hòa tan, trái tim Nhâm Tiêu Dao kia chưa bao giờ bị dả động qua giờ lại bị cái loại tinh thần bám riết không tha này của Lí Ngọc Kỳ làm cho cảm động, bất tri bất giác trong lòng hắn đã có bóng dáng người nào đó trước mắt, chính là hắn chưa bao giờ hưởng qua tư vị cảm tình nên chưa phát hiện mà thôi.....

Vội vàng quay vào phòng cầm lấy áo khoác bên giường phủ thêm, đứng dậy mở cửa ra.

Trong lúc nhất thời, hai người từ phòng trong lẫn phòng ngoài đều ngây người.....

Dường như một giấc mộng, giai nhân xuất hiện ở trước mắt như thực như mơ, như tỉnh như say, giống như bọt nước chỉ cần thổi sẽ lập tức tan biến.

Lí Ngọc Kỳ tham lam suy nghĩ, hảo nghĩ muốn đem hắn một ngụm nuốt vào, như vậy mới có thể cùng hắn vĩnh viễn ở một chỗ.

“Người không tiến vào sao?” Nhâm Tiêu Dao tận lực bảo trì bình tĩnh nói, thông thả dời thân thể qua.

Thơm quá..... Đây là lần đầu hắn vào hương khuê của giai nhân..... Giống như tiểu hài tử không sợ mất mặt mà nhìn chung quanh đánh giá..... thỉnh thoảng hấp thu hơi thở mùi cỏ xanh dễ ngủ giống như trên người Mộng Dao.....

“Mộng Dao, ta rất nhớ ngươi.”

Nhâm Tiêu Dao lo lắng đi theo phía sau Lí Ngọc Kỳ, không dự đoán được hắn lại xoay người mạnh mẽ ôm thắt lưng của mình, cái đầu dài chôn ở cần cổ hắn hấp thu mùi thơm ngát tưởng niệm đã lâu.

Cảm tình đã lâu chưa biểu đạt giống như núi lửa phun trào cuộn cuộn ào ra, tình cảm nóng bỏng tựa hỏa toàn bộ đều lưu vào nội tâm Nhâm Tiêu Dao, ngũ vị tạp trần, tư vị gì cũng đều có.....

“Ngươi..... Ngươi.....”

Vốn là có thể đẩy hắn ra nhưng khí lực cả người giống như bị thiếu ngủ, thân mình cứ như vậy cứng ngắc mặc hắn ôm lấy, ôm, may mắn hắn chỉ là ôm, vẫn chưa làm ra động tác vượt quá quy củ, nếu không chuyện hắn thân là nam nhi thật đã sớm bị y phát hiện.

Bỗng chốc trở nên cảnh giác, hắn chính là nam tử, bị một danh nam tử khác ôm ấp như vậy còn ra thể thống gì, nếu có người đột nhiên xông tới nhìn thấy, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi?

Hắn đang nghĩ muốn đẩy ra thì một tiếng đập cửa lại vang lên ——

“Mộng Dao, ta có việc tìm ngươi.”

Việc lớn không tốt, người ngoài cửa là tú bà, nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ ôm chặt lấy hắn không chịu buông tay, Nhâm Tiêu Dao trong lòng cả kinh.

Lí Ngọc Kỳ cũng bị thanh âm của tú bà từ trong mộng đẹp bừng tỉnh, vẻ mặt kinh hoảng nhìn hắn.

Thình lình xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm cho hắn trở tay không kịp, hắn chưa bao giờ sợ hãi qua chuyện gì bây giờ tâm hắn lại phát ra lạnh ý, hắn biết một khi tú bà phát hiện chắc chắn sẽ đem hắn đuổi đi, hắn sẽ không còn có cơ hội nhìn thấy Mộng Dao.

“Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?” Hoang mang lo sợ, Lí Ngọc Kỳ buông Nhâm Tiêu Dao ra ở trong phòng khẩn trương đảo quanh.

Nhâm Tiêu Dao vội vàng thả xuống màn trướng trên giường, giấu hắn vào trong chăn, bản thân chỉnh lại quần áo đi đến trước cửa.

“Mộng Dao a! Ngươi không có chuyện gì đi, vừa rồi ta như thế nào nghe được trong phòng ngươi có thanh âm nam nhân?”

“Mụ mụ, mới sáng sớm tìm ta có chuyện gì sao?” Giữ chặt tú bà vừa tiến đến liền đông tiểu tây xem, hắn ít nhiều cũng có một chút khẩn trương, vội chuyển hướng đề tài.

Tú bà bị hấn nhắc tới liền tỉnh ra, thật nhớ tới mục đích đi tới đây: “Tối hôm nay trong phủ thái sư có khách, thái sư mới vừa phái người đến truyền lời mời người đứng giờ trình diện.”

“Này, này.....” Nhâm Tiêu Dao do dự, hấn luôn luôn không ra khỏi cửa, huống chi tối hôm nay còn phải vào hoàng cung một chuyến.

Chần chờ chốc lát, hấn đột nhiên nhìn đến đôi nam hài ở bên giường, hài ày là của Lí Ngọc Kỳ, tám phần là vừa vội vàng cởi ra đã quên thu thập.

Vì che dấu sai lầm có người trong phòng, hấn bất đắc dĩ phải ra hạ sách.....

“Ta, đầu của ta.....” Vờ lượn một cái xoay người che ở trước mặt tú bà.

“Người hôm nay là làm sao vậy? Đường như có chuyện gì!”

Tú bà phát hiện hấn khác thường, dùng bàn tay dài rộng đẩy ra hấn, ở trong phòng tìm tòi chung quanh nhưng không có phát hiện gì.

Nhâm Tiêu Dao thừa cơ ngồi ở bên giường, chen chân vào đệm đôi hài dư thừa kia đẩy vào gầm giường, đang muốn đứng lên đã thấy tú bà về mặt quan tâm hướng hấn đi tới.

“Người là không phải thân thể không khoẻ a?”

“Sáng hôm nay thức dậy đầu còn có điểm hoa.” Hấn nương theo câu nói của tú bà hạ xuống đường thoát, đến bây giờ loại tình huống này hấn cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, chỉ hy vọng tú bà sớm một chút rời đi.

“Mau nằm xuống, mau nằm xuống.” Tú bà so với hấn còn khắt khe hơn, mạnh mẽ đẩy hấn nằm lên giường.

“Kia yển hội đêm nay.....”

“Không đi, không đi, người không thoải mái còn muốn đi cái gì, ta đi hồi lại cho thái sư phủ.”

Nhâm Tiêu Dao rút cục nhẹ nhàng thở ra, về mặt tú bà nhấn lại còn hơn bánh mì loại lớn, lắc lắc thất lưng đầy mỡ rồi đi, hấn xoay người mở ra chăn đơn muốn đứng dậy.

Ít nhiều tú bà cũng quá sợ ý mới không phát hiện bên người hấn còn có thêm một người, nếu bị vạch trần trên mặt sẽ rất khó coi.

“Mộng Dao, để ta ôm trong chốc lát.”

Bên hông đột nhiên có thêm một đôi tay gắt gao bao lấy hấn, ôm người của hấn còn chưa đủ lại còn đem cả mặt tựa vào vai hấn, về mặt trần ngập say mê.

Nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của Lí Ngọc Kỳ, có chút dở khóc dở cười, hấn còn không biết được bản thân mình ôm chính là một danh nam tử, cũng không biết sau khi hấn biết chân tướng sẽ có biểu tình như thế nào?

Tưởng tượng đến bộ dáng y trợn mắt há hốc mồm, hấn đã nghĩ muốn cười, nhưng từ trong mắt nảy lên một cổ lo lắng, một loại không kỳ vọng!

Hấn có cổ xúc động nghĩ muốn đem sự thật nói cho y, lại sợ sau khi y biết chân tướng sẽ rời đi nơi này, không hề xuất hiện ở trước mặt hấn, còn có này một ngày ba phong thư làm cho hấn tăng thêm không ít khoái nhạc.

Hấn cuối cùng vẫn là lựa chọn im lặng, mặc cho nước chảy bèo trôi.....

“Mộng Dao, người thích ta sao?”

Sau một lúc lâu, Lí Ngọc Kỳ ôm Nhâm Tiêu Dao không hề cử động, đột nhiên hấn cảm thấy được Mộng Dao không lên tiếng thật đáng sợ, như là một trận gió sẽ đem người mang đi.....

Vì hấn muốn chứng thực bản thân không phải là tự mình đa tình, hấn buông người trong lòng ngực ra, ngẩng đầu nhìn về phía y.

“Ta, ta không biết.”

Như thật như mơ, hần giống như đang ở sơn cốc non xanh nước biếc, bốn phía một mảnh yên lặng làm cho hần không biết làm sao, đột nhiên trong lúc đó có thanh âm truyền ra, như tiếng chuông cao xao động trái tim hần, hần chỉ có thể dựa vào cảm giác đầu tiên mà trả lời.

Hần không biết loại cảm giác tim đập này có tính là thích hay không, dù sao cảm thấy được tại đây nằm trong cái ôm ấp này cũng phi thường ấm áp, hần luyện tiếu rời đi.

“Mộng Dao, mặc kệ người thích ta hay không, ta đều là người yêu của người.”

Trong quật cường lại lộ ra một cổ ngu đần, tiểu vương gia bị chiếu cố quá nhiều nên rút đi một thân khí phách thoát nhìn tựa như nam hài nhà bên không có chút tính uy hiếp gì.

Có lẽ những lời này chạm được vào nơi sâu nhất trong nội tâm Nhâm Tiêu Dao, hần nâng tay sờ lên gương mặt có hơi có tính trẻ con trước mắt, hướng về y cười cười.

“Mộng Dao, ta yêu người, yêu người chết mất.” Được hần ủng hộ, Lí Ngọc Kỳ đem mặt ngả về trước, mắt thấy sắp hôn lên môi hần.

Nhâm Tiêu Dao mạnh mẽ một phen đẩy y ra, từ trên giường ngồi dậy đưa lưng về phía y.

Hần là làm sao vậy? Như thế nào vô ý như thế..... Bị một người thường không chút võ công làm cho nửa ngày không thể nói..... Còn suýt chút bị y hôn.....

“Người làm sao vậy? Không phải mới vừa rồi còn hảo hảo sao?” Mất đi ôn nhu hương, Lí Ngọc Kỳ thất vọng nhìn hai tay, trong lòng thoáng chốc dâng lên mất mát.

Nguyên tưởng rằng chính mình đã chạm đến được nơi tâm hần, chính là mỗi lần đi tới cửa quan trọng thì luôn luôn bị một cổ lực cản trở bọn họ, làm cho hần tiến lùi không được.

“Ta rất tốt, hiện tại mời người đi ra ngoài, ta muốn yên lặng một chút.”

Nhâm Tiêu Dao hạ lệnh trục khách, có y ở đây thì não của hần luôn loạn, hần phải thỉnh y rời đi, hảo hảo sửa sang lại suy nghĩ bề bộn một chút.

“Hảo, hảo, ta đi.”

Tâm nguyện gặp được giai nhân đã đạt thành, hần cũng không có cái gì vướng bận, chính là cảm thấy được thời gian mặt gặp này thật sự quá ít, hy vọng lần sau gặp lại sẽ lâu hơn.

Hần không dám sinh lòng tham, đi đến bước này coi như là có tiến triển, hần hiểu được nóng vội sẽ ăn không hết đậu hủ nóng, hần phải nhất quyết chờ!

Trước khi đi, hần còn không quên quay đầu lại nhìn: “Mộng Dao, ta là người yêu của người, thư ta sẽ tiếp tục viết.”

Hần chưa từng quên, hần đoán lần này Mộng Dao có điều đổi mới là do công lao của mấy lá thư, hần sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế, chỉ cần thư không bị trả về, vậy thuyết minh hần là có hi vọng đi.

Tâm phiền ý loạn, tâm tình của Nhâm Tiêu Dao chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung.....

Từ lúc Lí Ngọc Kỳ đi rồi, tâm hần không chỉ không có bình tĩnh, ngược lại càng rối loạn.....

Ngắn ngủn mấy canh giờ, hần thế nhưng lại bắt đầu tưởng niệm y, tưởng niệm tiếng cười của y, tưởng niệm sự si tình của y, tưởng niệm cái gốc của y!

Cũng không biết y đến tột cùng là thích điểm nào của mình nhất, nhưng lại si mê như thế, vì thấy hần cái gì cũng không có, cho dù là đối mặt với tú bà hung ác, hần cũng là đơn giản là phủ phục không dám trái ý.

Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế, hoàn toàn không giống như là tác phong bình thường của y.

Là chính mình cải biến y sao? Cho dù là vậy, ít nhất này cũng là một bắt đầu tốt!

Một cái liếc mắt thâm tình của y trước khi đi, hảo si, hảo oán, chẳng lẽ là y oán hần vô tình sao?

Ha ha, nguyên lai ta cũng có một ngày vô tình, cũng giống kẻ si ngốc yêu hân.....

Thôi, thuận theo tự nhiên đi, ta còn không biết tâm của mình rồi cuộc hướng về phương nào, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cho hân một cơ hội cũng cho chính mình một cơ hội, cứ để lão thiên gia đến quyết định!

Hân không biết người trên trời tuyệt đối đã cho hân một cơ hội, cũng không biết hân có thể hảo hảo nắm chắc cơ hội hay không.....

Mấy ngày trôi qua, Lí Ngọc Kỳ vẫn là vì ngày ấy ở bên ngoài mà bị phong hàn ngã bệnh, hân nằm trên giường vẫn nhớ mãi không quên tiếp tục viết thư, ngày hôm đó sau khi hân uống qua bát súp tiểu Thúy đưa tới, miễn cưỡng ngồi dậy đem thư đã viết xong đưa lên.

“Ôi, người nào không mang theo mắt dằm đục lão nương.” Tiểu Thúy sau khi thu xong thư bưng mâm đi ra cửa phòng, cứ thế nào không cẩn thận đục vào tú bà, đầu cũng không dám nâng, một bộ dáng nao núng ngay cả thứ gì đó rơi trên mặt đất cũng đều không kịp thu thập.

“Vội vàng đi đầu thai a!” Nhìn thấy tiểu Thúy, sắc mặt tú bà coi ra không tốt lắm.”Ấn, đây là hương vị gì, dường như là hương vị của súp.”

Tiểu Thúy không nghĩ tới cái mũi của tú bà thính như vậy, sợ tới mức một cử động cũng không dám, nếu mù mù biết mình đem súp cho A Kỳ liền phiền toái lớn, không chỉ có mình phải bị phạt, sợ là A Kỳ cũng phải chịu một chút quả trách.

“Ta nói a, chính là hương vị này, nha đầu chết tiết người thế nhưng đem thứ tốt như vậy đưa cho tiểu tử kia.” Nhìn thấy tiểu Thúy cúi đầu không lên tiếng, nhìn nhìn lại tiểu Thúy là từ phòng người nào đi ra, tú bà một chút liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, một phen nhéo lỗ tai tiểu Thúy.

Đây là cái gì? Tú bà đột nhiên phát hiện trong lồng ngực tiểu Thúy lộ ra một cạnh góc màu vàng, không để ý tiểu Thúy giãy dụa liền một phen rút ra.

“Mụ mụ, đây là thư của ta.” Tiểu Thúy nhanh tay sống giết giật lấy, lại đánh không lại khí lực đại tú bà.

“Được lắm! Người xem lão nương không biết chữ a, này mặt trên rõ ràng viết là Mộng Dao thân yêu, nha đầu chết tiết nười, ngay cả lão nương cũng dám lừa gạt.” Tú bà một cái tát đánh vào mặt tiểu Thúy, nhát thời trên mặt tiểu Thúy xuất hiện một dấu bàn tay đỏ tươi.

“Nhìn xem, mặt trên này viết cái gì thì từ tươi đẹp, thành thật khai nhận cho ta, ai viết.” Tú bà mở thư ra nhìn một lần, một ngụm đàm phun trên mặt đất chữ âm lên.

Tiểu Thúy vì bảo hộ A Kỳ, một tiếng cũng không dám rời cổ họng, như thế nào cũng không chịu trả lời câu hỏi của tú bà, tú bà phản thủ đánh nàng thêm một cái tát.

“Dừng tay, phong thư này là ta viết.” Lí Ngọc Kỳ từ lúc này ở trong phòng nghe thấy không nhận được vọt ra, hân như thế nào có thể cho một nữ tử vì mình chịu khổ oan, hơn nữa nghe khẩu khí của tú bà tám phần là biết thư là hân viết.

“Ta nói thôi! Là người nào không biết xấu hổ viết thư, nguyên lai là người a, khó trách đều viết r những thứ không chút đứng đắn.” Tú bà đem thư nhu thành một đoàn ném thẳng trên mặt Lí Ngọc Kỳ.

Cái này đã thực chọc Lí Ngọc Kỳ tức giận, trên mặt màu gì cũng đều có, chưa từng có người dám vũ nhục mình như vậy, thậm chí đem thứ gì đó ném thẳng trên mặt mình, hơn nữa thư này vẫn là viết cho Mộng Dao, thật sự là có muốn nhần cũng không thể nhần, hân đi nhanh một cái xông lên phía trước.

“Như thế nào? Người muốn cùng lão nương động thủ?” Tú bà chống nạnh trưng ra bộ mặt phủ cả trăm lớp phấn son đủ hù chết người đưa đến trước mặt Lí Ngọc Kỳ.

“Người.....” Từ nhỏ Lí Ngọc Kỳ đã chịu qua giáo dục lễ đức thật không biết dùng từ gì để hình dung người đàn bà chanh chua trước mắt, hân lại không thể thật sự động thủ đánh nữ nhân nên đành phải lui trở về.

“Người không đánh ta, ta còn muốn đánh người a, người tới a, đem hân ra bên ngoài cho ta.” Tú bà quát to một tiếng, cảm thấy không thể để một nhân vật nguy hiểm như vậy ở lại Y Hồng Lâu, nếu hân cùng Mộng Dao lâu ngày nảy sinh tình cảm, đem Mộng Dao bắt cóc đi thì bà không phải tiền mất tật mang sao, mụ

quyết định mặc kệ Lí Ngọc Kỳ thiếu bao nhiêu tiền hiện tại cũng phải đem hắc đuổi đi tránh hậu hoạn về sau.

Mấy người vạm vỡ lao tới, đi vào cửa không kịp cho Lí Ngọc Kỳ phân trần liền đem hắc ném ra ngoài.

“Lão nương hôm nay không thể sát sinh, xem như tiện nghi cho người, mau rút cho ta.” Nhìn thấy xung quanh có rất nhiều người, tú bà đành thiện tâm không đánh hắc, chỉ gọi người đem hắc ra bên ngoài.

“Cho ta đi vào, ta muốn gặp Mộng Dao.” Lí Ngọc Kỳ từ trên mặt đất đứng lên, không để ý đau đớn của mình liều mạng hướng vào bên trong, đáng tiếc khí lực của hắc đánh không lại mấy tráng hán này.

“Nếu người không đi, ta gọi bọn họ đánh người.” Tú bà lần đầu nhìn thấy thứ người ngoan cố như vậy, trở mình mắt trợn trắng ngoan độc nói.

“Ta không đi, không thấy được Mộng Dao ta không đi.” Lí Ngọc Kỳ ngoan cố cãi lộn, chết sống cũng không chịu rời đi, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều.

“Thật sự là không biết tốt xấu, các người đánh cho ta.” Thật sự là thấy không kiên nhẫn, tú bà mệnh lệnh thủ hạ tráng hán ra tay.

“Các người dừng tay, này không phải tiểu vương gia sao? Người như thế nào ở trong này a!” trong đám người ở một bên vây xem có vài vị là hồ bằng hữu của Lí Ngọc Kỳ, hôm nay theo ước hạo đến Ý Hồng Lâu khoái hoạt, không dự đoán được ở ngoài đại môn thấy được một màn này, nhìn thấy tiểu vương gia làn da ngăm đen bọn họ liền chạy nhanh lại đây khuyên can.

“Các người tới vừa lúc, đem Ý Hồng lâu hủy đi cho ta.” tiểu vương gia đang nổi nóng thấy được người đến giúp, tất cả khí thế đều trở về.

“Tiểu vương gia thỉnh bớt giận, đã xảy ra chuyện gì? Ngài vì cái gì phải dỡ xuống Ý Hồng lâu?” Trương công tử khuyên nhủ, kỳ thật bọn họ ai cũng không muốn dỡ xuống Ý Hồng lâu mất hồn người này, cho nên bọn họ trước tiên phải đánh tan ý niệm trong đầu tiểu vương gia.

Nghĩ đến mình gần tháng nay hóa thân từ tên khát cái đến tạp công ở Ý Hồng lâu, Lí Ngọc Kỳ ngượng ngùng mà chi chi ngô ngô (ê ê a a), loại sự tình này nói ra thì còn gì mặt mũi tiểu vương gia hắc.

“Tiểu vương gia, ngài trên người như thế nào nơi nơi đều là máu?” Trương công tử chỉ vào quần áo của tiểu vương gia, Lí Ngọc Kỳ lúc này mới phát hiện bản thân bị bọn họ ném ra, lo tranh cãi âm ỉ mà đã quên thương thế của mình, này khẳng định là vết thương vừa mới bị.

Cúi đầu nhìn vết máu trước ngực, đầu có chút hoa vì mất máu quá nhiều, bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng, trước mắt tối sầm, người lập tức gục xuống.

“Tiểu vương gia, tiểu vương gia, người tỉnh tỉnh a!” trong mộng lung hắc nghe được vô số thanh âm kêu gọi hắc, nhưng hắc lại ngay cả khí lực giương mắt đều không có.

“Không tốt, tiểu vương gia té xỉu.” Không biết trong đám người ai kêu một tiếng khiến cho hiện trường một mảnh hỗn loạn, Lí Ngọc Kỳ đã ở trong trận hỗn loạn này bị đuổi về vương phủ.

Hai người hữu duyên cứ như vậy mà bị chia cắt, không biết có phải hay không ông trời cố ý trêu cợt bọn họ, khiến cho tình cảm của bọn hắc trên đường đều tràn ngập bụi gai.

Cùng lúc Lí Ngọc Kỳ bị tú bà đuổi ra Ý Hồng Lâu, Nhâm Tiêu Dao tại thính nghe được bên ngoài có động tĩnh, phát khẩn mồm kêu lên: “Tiểu Thúy, bên ngoài như thế nào ồn như vậy a!”

Tiểu Thúy cúi đầu đi đến, một tiếng cũng không thoát ra cổ họng mà chỉ lắc đầu, nàng hiện tại nào dám đem chuyện của Lí Ngọc Kỳ nói với tiểu thư, vạn nhất việc này bị mẹ mụ biết, chính mình cũng tránh không được phải ăn một chút đau khổ.

Tiểu Thúy hôm nay là có chuyện gì, nói chuyện áp a áp ứng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên? Nhâm Tiêu Dao ngưng mặt, phát hiện tiểu Thúy bất đồng với bình thường, buông quyển sách trên tay xuống, đi qua nâng đầu tiểu Thúy lên.

“Mặt của ngươi là chuyện gì xảy ra?” mặt tiểu Thúy sưng phù lớn, trên mặt còn ấn hai dấu tay phỉ đoán (vừa mập vừa ngắn) rõ ràng, vừa thấy thì biết là của ai.

Đầu tiểu Thúy lắc như trống bỏi, đau đến rớt nước mắt cũng không dám đem chuyện tú bà đánh nàng nói ra.

“Mặt đều sưng thành như vậy còn lắc đầu, có phải mụ mụ hay không?” Nhâm Tiêu Dao tuy rằng biểu tình trên mặt không có gì biến hóa quá lớn, nhưng nghe giọng điệu của hắn cũng biết hắn đang phi thường tức giận.

“Là tiểu Thúy không tốt, chọc mụ mụ sinh khí.” Tiểu Thúy đỏ mắt, phi thường ủy khuất.

Tuy rằng làm hạ nhân hắn phải chịu khổ, nhưng vừa rồi rõ ràng không liên quan chuyện của mụ mụ, vì cái gì phải đánh nàng? Chẳng lẽ thân là nô tỳ liền thật sự kém một bậc? Nhưng bình thường tiểu thư đối với nàng rất tốt, tựa như hảo tỷ muội!

“Ngươi không cần cứ đem cái sai đổ ở trên người mình, đi, chúng ta đi tìm bà ta.” Nhâm Tiêu Dao kéo tiểu Thúy đi ra ngoài.

Tiểu Thúy rơi lệ đầy mặt giữ chặt tiểu thư, tuy không phủ nhận tiểu thư đối với mình thật sự tốt, chính là không thể để tiểu thư vì chuyện của mình mà đi tìm tú bà, đến lúc đó sự tình xé to cũng không tốt, nàng không muốn tiểu thư vì chuyện của nàng mà đắc tội tú bà.

“Tiểu thư, đều là lỗi tiểu Thúy, không chỉ đụng vào mụ mụ còn làm rớt thư của A Kỳ cho ngài, mụ mụ sau khi nhìn thấy thư liền đem A Kỳ ném ra ngoài.” Tiểu Thúy quỳ trên mặt đất hướng Nhâm Tiêu Dao không ngừng dập đầu, nàng cho rằng A Kỳ bị đuổi đi đều là lỗi của mình.

Nhâm Tiêu Dao ngược lại rất bình tĩnh, nâng tay kéo tiểu Thúy đứng dậy, nguyên lai là y bị đuổi đi, hắn còn tưởng rằng là chuyện gì.

Đi rồi cũng tốt, y hắn là trở về cuộc sống Vương gia cầm y ngọc thực của y, chuyện làm hạ nhân ở trong này cũng không phải đáng kể, chính mình cũng coi như hoàn thành giao phó của Hoàng Thượng, nghĩ đến Lí Ngọc Kỳ hiện tại đã không còn ở Ý Hồng lâu, trái tim đột nhiên cảm thấy được tư vị không đúng.

“Tiểu thư, ngươi không trách ta.....” Tiểu Thúy sau khi được nâng dậy, vẻ mặt giật mình nhìn tiểu thư.

Chẳng lẽ nhiều ngày trôi qua như vậy đều là mình đang nằm mơ? A Kỳ cùng tiểu thư trong lúc đó căn bản là không có gì, nhưng những lá thư này là chuyện gì xảy ra?

Y là bị mụ mụ đuổi đi, liên quan gì chuyện tiểu Thúy? Hơn nữa, một người nam nhân luôn ở trong này cũng không phải chuyện hay! Nhâm Tiêu Dao miễn cưỡng lộ ra tươi cười thân thủ vỗ vỗ mu bàn tay tiểu Thúy an ủi, trong lòng hắn cũng là một mảnh mê man, luôn cảm thấy có chút chỗ không bình thường.

“Tiểu thư, ngài muốn mắng thì cứ việc mắng chửi đi.” Tiểu Thúy biết tiểu thư tâm tình không tốt, gục ở trong lòng ngực tiểu thư, không hề hoảng sợ nói với Nhâm Tiêu Dao.

“Nha đầu ngốc, bắt quá là đi một hạ nhân, ngươi làm chi khóc thành như vậy.” Ngây người một lát, Nhâm Tiêu Dao lập tức trấn định lại, vươn tay an ủi tiểu Thúy đang gào khóc.

A Kỳ ở trong lòng tiểu thư chỉ là một hạ nhân sao? Đầu tiểu Thúy từ trong lòng ngực Nhâm Tiêu Dao nâng lên, hai mắt mang theo nghi vấn thật sâu nhìn tiểu thư.

Nhâm Tiêu Dao miễn cưỡng cười cười, mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nguyên bản là muốn buông ra nhưng hắn rõ ràng là thân nam nhi, như thế nào có thể đường đường cùng tiểu vương gia Tĩnh vương phủ tư thủ chung thân (chung sống)? Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ!

Đây là chuyện không có khả năng thành sự thật!

“Tốt lắm, ngươi trước đi xuống đi, ta có điểm mệt nghỉ muốn nghỉ ngơi trong chóc lát.” Nhâm Tiêu Dao tránh nặng tìm nhẹ ứng phó với tiểu Thúy, nghiêng người ngã vào trên giường.

Nhìn thấy bộ dáng tiểu thư không chịu đối mặt sự thật, tiểu Thúy cũng không còn biết nói gì, đành phải phần nộ rời đi.

Vì cái gì? Vì cái gì cảm thấy ngực của mình mình hỏ đau, tim ép đến không thể thở..... Lặn qua lộn lại, như thế nào cũng không nhắm mắt được, phiền muộn quẩn quanh trong lòng thế nào cũng không chịu tán đi!

Một cái động thân liền ngồi dậy, khoan chân điều tức một trận, trong cơ thể vẫn cảm giác đang có một cỗ hít thở không thông, như là một đoàn mây mù bao phủ trong lòng.

Lấy tâm tình giờ này khắc này của hấn làm sao ngủ được, bất tri bất giác hấn đứng dậy đi tới trước giá sách, từ trên giá sách đầy thư (sách) cầm lấy một cái rương cũng không mấy thu hút, sau khi mở ra lật một vài phong thư nhìn đến một phong cuối cùng giữa trưa hôm nay thu được, hấn cảm thấy bản thân dường như đang đi vào cảnh giới của cá nhân mình.

Một nơi thật đẹp, thật sự là nhân gian tiên cảnh, ở trong này phiền não gì cũng không có, chỉ có hấn, một mình một người ở trên cỏ xanh từ từ bồn tẩu..... Ở trên bầu trời bay lượn.....

Không huyền ảo cũng không buồn, tâm tình cũng tốt rất nhiều, trên mặt cũng tràn ra tươi cười sung sướng.

Nếu giờ phút này Lí Ngọc Kỳ ở đây, chỉ sợ sớm đã bị tươi cười của hấn mê hoặc đến không biết ngày đêm ra sao?

Hồi tưởng lại những ngày A Kỳ ở Ý Hồng Lô, hấn thể nhưng có một loại cảm giác vui sướng, hấn chưa từng trải qua chuyện tình cảm nên cũng không truy cứu nơi phát ra tâm tình tốt của mình, đem thư một lần nữa gấp lại để vào trong hộp, ngồi trở lại trên giường khoan chân chuyên tâm tu luyện nội công đã nhiều ngày gác lại

6. Chương 6

Trong nháy mắt nửa tháng trôi qua, trong đoạn thời gian này thân thể Lí Ngọc Kỳ vì chịu lỗi quá nặng nên vẫn đều ở trong vương phủ tu thân dưỡng tính, ngay cả đại môn cũng không ra, càng đừng nói là đi ra ngoài gây chuyện sinh sự, Tĩnh Vương gia cùng Vương phi cũng rất cục an tâm.

Tĩnh Vương phi lên tìm Tĩnh Vương gia thương lượng qua, nếu đứa con thật sự thích nữ tử kia thì bọn họ sẽ không ngăn cản nữa, cùng với chuyện mất đi đứa con còn không bằng có thêm một con dâu.

Lí Ngọc Kỳ vốn định cho Mộng Dao một kinh hỉ rồi cuộc cũng không cần ngày ngày tương tư, hấn lấy ra mấy thứ đồ xanh sớm chuẩn bị tốt nhìn đến mấy ngàn lần, bức tranh bên tường đều cuốn lên, chính là vẫn không giải được nỗi khổ tương tư của hấn.

Hấn quyết định hôm nay nhất định phải đi tìm Mộng Dao, vô luận như thế nào đều phải nhìn thấy ‘nàng’.....

Đầu đội kim quan, thân cẩm y hồ lam, hấn thần thái sáng láng tiêu sái ra vương phủ, thủ vệ một đường trong phủ nhìn thấy hấn đều khen ngợi một phen, tự tin nguyên lai của hấn tăng vọt lên tới đỉnh.

“Yêu, này không phải A Kỳ sao? Không đúng, không đúng, tiểu nhân thực đáng chết, thực đáng chết, tiểu vương gia thỉnh thứ tội thảo dân không biết.” Lí Ngọc Kỳ đứng trước đại môn Ý Hồng Lô hồi lâu, hồi tưởng lại tình cảnh ngày bị đuổi ra nơi này, tức giận nắm lại nắm tay.

Nhất cử nhất động của hấn bị tú bà đứng ở cửa tiếp đón khách nhân thu hết vào trong mắt, tú bà mắt sắc “Đồng” một tiếng quý trước mặt hấn không ngừng dập đầu nhận tội.

“Người đứng lên đi, ta hôm nay đến không phải tìm người tính toán.”

Lí Ngọc Kỳ nhìn cũng không muốn nhìn đến tú bà, người như mục thật sự là làm cho người ta xem thường, hấn sợ dĩ không trách tội xuống một là hôm nay là tới gặp Mộng Dao nên không muốn giao ra trái tim tình lộng hư, hai là tú bà là người như thế cho dù là trừng phạt mục thì ngày mai chỉ sợ lại khôi phục thành nguyên dạng.

“Tạ ơn chi ân tiểu vương gia không giết, tạ ơn chi ân tiểu vương gia không giết.” Tú bà dập đầu giống như gà con mổ thóc, đưa tới một ít người đi đường từ bốn phía vây xem.

“Bổn vương hôm nay là tới tìm Mộng Dao, Mộng Dao hiện tại ở đâu?” Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt vội vàng hướng khắp nơi ở bên trong nhìn lại, trước kia hẳn là hạ nhân có thể không ngại ngần nơi nơi chạy, hiện tại thân phận đường đường là Tĩnh vương phủ tiểu vương gia chỉ có thể ngồi ngay ngắn ở trước bàn hỏi.

Có đôi khi hẳn thật đúng là thống hận thân phận của mình, nhưng nghĩ lại nếu không có thân phận này thì tú bà sẽ giống như bây giờ ân cần chiêu đãi mình sao? Hẳn sẽ có thể giống hôm nay dễ dàng muốn gặp ai thì có thể gặp như vậy sao?

“Mộng Dao, nàng.....” Thật vất vả từ trên mặt đất đứng lên, tú bà vừa nghe câu hỏi của hắn lại “Phác đông” một tiếng quỳ trở lại.

“Bị làm sao, bị làm sao, có chuyện nói thẳng, đây là một ngàn hai.” sắc mặt Lí Ngọc Kỳ biến thành đen thui.

Trong mắt hắn thì lão bà phì trư trước mặt dường như chính là bởi vì ngân lượng mới làm bộ làm tịch như thế, cũng không quan tâm tới tú bà thật sự có chuyện khó xử.

“Tiểu vương gia, không phải ta không cho Mộng Dao gặp ngài, mà là Mộng Dao hiện tại đang gặp khách.” Tú bà lau đi mồ hôi trên đầu, ngay cả ngân lượng cũng không dám xem liếc mắt một cái.

Tổn thọ nga! Không biết hôm nay là ngọn gió nào thổi, hai vị khách quý đồng thời lại đến, mà hai vị này đều là chủ tử đắc tội không nổi.

“Cái gì? Người còn để Mộng Dao gặp khách, người không biết Mộng Dao là người của bổn vương?” Lí Ngọc Kỳ vỗ bàn dựng lên, trợn mắt trừng trừng.

Hắn vất vả trưng diện như vậy tới gặp Mộng Dao, lão bà chết tiệt này lại cho Mộng Dao đi gặp khách, thật sự là tức chết hắn!

“Tiểu vương gia, thỉnh bớt giận, ta lập tức đi gọi Mộng Dao ra gặp ngài.” mồ hôi trên đầu Tú bà như mưa hạ, nhìn kỹ hai chân mày còn không ngừng phát run.

“Không cần, bổn vương thật muốn tự mình đi kiến thức một chút nhân vật ba đầu sáu tay nào dám cướp Mộng Dao từ tay ta.” Không khỏi phân trần, Lí Ngọc Kỳ nhắc lên vạt áo liền hướng hậu đường đi đến.

Tú bà cản cũng không được, không ngăn cản cũng không được, chỉ có thể đi theo phía sau Lí Ngọc Kỳ phe phẩy thất lưng phì thùng kêu to.

Trong phòng Nhâm Tiêu Dao đích xác còn có một người, người này không phải ai khác chính là đương kim hoàng thượng, Hoàng Thượng lại thừa lúc trong cung thủ vệ không chú ý lén trộm đi ra cung đến thám thính tin tức.

“Hoàng Thượng, thỉnh ngài tạm lánh.” Nhâm Tiêu Dao nghe được tú bà ở bên ngoài hô to gọi nhỏ, kéo qua Hoàng Thượng hướng vào trong phòng giấu.

“Là ai đến đây?” Hoàng Thượng thực cảm thấy hứng thú, đến tốt cùng là ai thế nhưng dám gọi vua của một nước lảng tránh.

“Hoàng Thượng, thỉnh đắc tội, là Tĩnh vương phủ tiểu vương gia, cũng là biểu đệ của ngài.” Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, Nhâm Tiêu Dao cũng cố không phải phạm vào quân thần chi lễ kéo Hoàng Thượng hướng trong phòng đẩy đi.

“Chậm đã, trăm đường đường vua của một nước dựa vào cái gì muốn ta trốn?” Hoàng Thượng chết cũng không chịu đến bên trong, hẳn biết chuyện kế tiếp khẳng định rất thú vị, chính mình như thế nào có thể bỏ qua?

Nghe được tiếng bước chân đã muốn tới cửa, Nhâm Tiêu Dao ăn nói khép nép hướng Hoàng thượng khấn cầu, hẳn là lo lắng Lí Ngọc Kỳ đột nhiên vọt vào nhìn thấy hắn cùng Hoàng Thượng một chỗ, hẳn tính tình hỏa bạo (dễ nổi nóng), chỉ sợ khiến cho sự tình trở nên phức tạp.

Nào biết Hoàng Thượng không chỉ có không hướng vào trong, ngược lại mở ra song cửa ôm cổ hắn, hẳn lại không dám ra tay sợ bị thương Hoàng Thượng.

“Phanh.” Một tiếng nổ, cửa phòng bị đá văng ra.....

“Cuồng đồ lớn mật, mau thả Mộng Dao của ta ra.” Nói hay không bằng đúng lúc, Lí Ngọc Kỳ mới vừa vọt vào tới vừa lúc nhìn đến có một tên nam nhân đưa lưng về phía hắn đang ôm Mộng Dao.

“Biểu đệ, nhĩ hảo a!” Người ôm Nhâm Tiêu Dao quay đầu đối mặt với Lí Ngọc Kỳ đang thở hổn hển.

“Hoàng..... Hoàng.....” Bị dọa cho chấn kinh quá độ, ánh mắt Lí Ngọc Kỳ trừng tựa chuông đồng chỉ biết phát ra tiết tự đơn âm.

“Hoàng cái gì hoàng, đã nói ở bên ngoài phải gọi tên ta —— Long Quân.” Hoàng Thượng nhìn đến tú bà cùng tiểu Thúy sớm đã giống như tượng điêu khắc gỗ ngốc lẳng đứng ở giữa, vội tiếp được lời Lí Ngọc Kỳ.

“Mụ mụ, ngươi cùng tiểu Thúy trước đi ra ngoài, chuyện nơi này giao cho ta đi.” Biết còn mắt to trừng đôi mắt nhỏ như vậy, sớm hay muộn sẽ bị tú bà khôn khéo nhìn ra cái gì, Nhâm Tiêu Dao tiên hạ thủ vi cường. (lợi dụng cơ hội đánh phủ đầu)

Tuy rằng mắt thấy tình thế trước mặt không phải chính mình có thể khống chế, tú bà không quá yên tâm Mộng Dao một mình đối mặt hai khách nhân phiền toái, do dự mà không muốn lui ra ngoài.

“Nơi này có ta, ta sẽ xử lý.” Dưới thúc giục của Nhâm Tiêu Dao, tú bà vẫn là không tình nguyện mang theo tiểu Thúy rời đi.

“Biểu ca, ngài như thế nào lại ở chỗ này?” Ngoại nhân vừa đi, Lí Ngọc Kỳ khép lại cái miệng đang trương lớn, khẩn cấp hỏi, ánh mắt vẫn còn nhìn chằm chằm bàn tay Mộng Dao bị Hoàng Thượng cầm.

“Nơi này là Ý Hồng lâu, ngươi nói ta tới làm cái gì?” Hoàng Thượng không thanh không minh, còn cố ý kéo Nhâm Tiêu Dao ôm vào trong lòng ngực.

Nhâm Tiêu Dao không được tự nhiên vặn vẹo song chưởng, bị một người nam nhân ôm cảm giác thật sự phi thường không thoải mái, nhưng hắn lại không dám lộn xộn, sợ nhạ thánh nhan. (chọc giận hoàng thượng)

“Ngươi đừng động, nếu tái động chính là cãi lời quân lệnh.” Hoàng Thượng cúi đầu ở bên lỗ tai Nhâm Tiêu Dao nhẹ nhàng nói, Nhâm Tiêu Dao lập tức không giẫy dụa nữa, ngoan ngoãn bị hắn ôm.

Tử hoàng đế, thói hoàng đế, người làm như vậy không phải muốn cho Lí Ngọc Kỳ sinh khí sao, người đây là đem ta làm bệ phóng? Tuy rằng không dám lộn xộn, nhưng trong lòng Nhâm Tiêu Dao vẫn là sinh khí không thôi, hơn nữa ở trong lòng ngực Hoàng Thượng thật sự phi thường không được tự nhiên.

“Các người mau tách ra.” Lí Ngọc Kỳ ở một bên đã sớm nhìn không được, nếu không bởi vì đối phương là Hoàng Thượng hắn đã sớm động thủ đánh người.

Lúc này bộ dáng Hoàng Thượng cúi đầu ở bên tai Mộng Dao lời nói nhỏ nhẹ xem thường, quả thực khiến cho hắn ghen tị đỏ mắt, hắn như thế nào có thể để Mộng Dao bị Hoàng Thượng cướp đi? Hắn liền lĩnh vọt đi lên mạnh mẽ tách Hoàng Thượng cùng Nhâm Tiêu Dao ra, một phen ôm Nhâm Tiêu Dao như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Biểu đệ, đây là người không đúng rồi, rõ ràng là ta trước tới, như thế nào ngược lại là người ôm ấp mỹ nhân?” Hoàng Thượng bất đắc dĩ lắc đầu, hai tay chấp ở sau người đi tới phía trước hai bước.

“Biểu ca, Mộng Dao là vị hôn thê sắp xuất giá của ta, thỉnh biểu ca buông tha chúng ta đi.” Lí Ngọc Kỳ biết làm vậy là không đúng, nhưng hắn tuyệt đối không tiếp thu sai, hắn tuyệt đối không buông Mộng Dao ra, cố lấy dũng khí ngăn đầu ưỡn ngực hướng Hoàng thượng cầu tình.

Hoàng Thượng vẻ mặt bí hiểm nhìn Nhâm Tiêu Dao, từ lúc nào thì Tiêu Dao từ cậu cả biến thành biểu đệ tức (em dâu họ) của mình, sẽ không phải là từ ngày đó sau khi mình rời đi phát sinh thú sự gì mà hắn không biết đi.

“Đương nhiên không phải, ta cùng hắn không có quan hệ gì.” Nhâm Tiêu Dao lúc này mới phát hiện mình vẫn ngã vào trong lòng ngực Lí Ngọc Kỳ, nhưng hắn lại không thể không từ trong lòng ngực giẫy dụa đi ra, hắn vẫn đều là phụ hoàng mệnh a!

Từ trong lòng ngực Hoàng Thượng đến trong lòng ngực y là lưỡng chủng cảm giác hoàn toàn bất đồng, ở trong lòng ngực y hắn thần kỳ an tâm, tựa như một người phiêu bạt đã lâu tìm được một mái nhà an toàn,

có một loại âm áp, cảm giác bình lặng, nếu không phải Hoàng Thượng đột nhiên hỏi đến, Nhâm Tiêu Dao thật là có điểm luyện tiếu rời đi âm áp âm áp như vậy.

“Có nghe hay không? Mộng Dao cô nương với người quan hệ gì cũng không có.” Hoàng Thượng kiêu ngạo ở trước mặt Lí Ngọc Kỳ ngẩng đầu.

“Mộng Dao, người chẳng lẽ đã quên cảm tình nhiều ngày trôi qua như vậy, còn có thư, một ngày ba phong thư, người tất cả đều thu hồi không có trả lại cho ta, còn có đêm đó, ta ở trong phòng của người..... Chẳng lẽ người đã quên sao?” Nghe được lời nói Mộng Dao vô tình như vậy, tim Lí Ngọc Kỳ đều muốn vỡ nát, thân thể lung lay thiếu chút nữa té xỉu, may mắn Hoàng Thượng mắt sắc giúp đỡ hẩn một phen.

Nhâm Tiêu Dao hít sâu một tiếng, cúi đầu không nói, thân phận hẩn hiện tại là nữ tử thanh lâu, y đường đường là tiểu vương gia, hơn nữa bọn họ đều thân là nam nhi, căn bản là không có khả năng có tương lai.

Nhiều ngày như vậy, hẩn như thế nào có thể không bị y cảm động? Hẩn có nhiều lúc khắc vào tưởng niệm muốn làm một nam nhân có thể vì yêu mà ném đi hết thảy, khả tạo hóa trêu người, nếu chính mình thân là nữ tử có bao nhiêu hảo, chỉ sợ duyên phận bọn họ chỉ có thể chờ kiếp sau tái tục.

“Mộng Dao, vì cái gì? Phụ vương cùng mẫu phi đã đáp ứng không hề quản chuyện của chúng ta, chỉ cần người gật đầu ta lập tức hồi phủ tìm tám người nâng đại kiệu rước người trở về.” Lí Ngọc Kỳ không rõ nguyên do sắc mặt trắng bệch, hẩn thủy chung không rõ vì cái gì, rõ ràng cảm thấy Mộng Dao đối với mình cũng có tình nhưng cũng không đáp ứng cùng hẩn giai thủ.

Nhâm Tiêu Dao nhắm mắt lại xoay người phát ổng tay áo, rất sợ còn nhìn hẩn thêm một cái liền nhịn không được cùng hẩn đi.

“Biểu đệ, ta xem người vẫn là đi về trước đi.” Một màn này đều rơi vào trong mắt Hoàng Thượng đã hiểu rõ hết thảy, xem ra biểu đệ này của hẩn không phải ngốc bình thường, ngay cả Nhâm Tiêu Dao thân là nam tử đều nhìn không ra, đừng nói là cởi bỏ khúc mắc của Tiêu Dao, lại khó càng thêm khó.

Lí Ngọc Kỳ quật cường liều mình lắc đầu, căn bản là nghe không lọt lời nói gì, sống chết ở trong phòng Nhâm Tiêu Dao không chịu đi, lúc này hẩn như thế nào có thể đi? May mắn tới đúng lúc, nếu chậm một bước, bị hoàng đế biểu ca chiếm trước chẳng phải là hối hận cả đời?

“Như thế nào? Người muốn cãi lời trẫm.” Bất đắc dĩ, Hoàng Thượng đành phải khởi xướng long uy mạnh mẽ đuổi đi biểu đệ, hẩn biết nếu không cởi bỏ khúc mắc của Nhâm Tiêu Dao trước thì Lí Ngọc Kỳ lưu lại cũng vô dụng, chỉ biết đem sự việc làm phức tạp thêm.

Ngại long uy, khuôn mặt tuần tú của Lí Ngọc Kỳ trở nên xám trắng, ảm đạm rời đi, hẩn chỉ một lòng nghĩ tới Mộng Dao, không có lo lắng qua Hoàng Thượng cùng Mộng Dao là như thế nào nhận thức.

“Tiêu Dao, Tiêu Dao.” Lí Long Quân kêu hai tiếng, Nhâm Tiêu Dao đều giống như không nghe thấy, thân là người tập võ, sự miễn tuệ sâu sắc ở trên người hẩn giờ đây biến mất vô tung vô ảnh.

Nhâm Tiêu Dao tỉnh lại, ánh mắt mê mang không thôi, giống như linh hồn đã rời khỏi xác.

“Vì cái gì phải cự tuyệt hẩn?” Lí Long Quân lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, rõ ràng giữa hai người có thiên ti vạn lữ cảm tình, lại không tỏ mà phải chia tán.

“Hoàng Thượng, vi thần là một gã nam tử, tiểu vương gia cũng là một gã nam tử, trên đời này có chuyện hai gã nam tử thành thân sao? Chỉ sợ là trái luân thường đi.” Tim của Nhâm Tiêu Dao ần ần đau, đuổi đi Lí Ngọc Kỳ là chuyện hẩn đã hạ quyết tâm rất lớn, bọn họ nếu cùng một chỗ khẳng định không được thể tục chấp nhận, lại càng là Tĩnh vương phủ.

“Tiêu Dao a Tiêu Dao, tên của người vì cái gì lại gọi là Tiêu Dao? Cha mẹ của người chính là muốn người có cuộc sống tự do, tùy tâm sở dục mặc ta bay lượn, mà người là người trong giang hồ cũng không phải người trong triều đình như thế nào sẽ bị thế tục làm khó, người sống là vì cái gì? Không phải vì người khác mà là vì chính mình, người xem trẫm suốt ngày sinh hoạt tại hoàng cung tựa như trong đại lao, dân chúng đều cho rằng cuộc sống đế vương nhất định thập phần khoái hoạt, kỳ thật căn bản chỉ bằng không, trẫm vì cái gì luôn trốn chạy ra cung, trẫm không phải vì hảo ngoạn mà là hy vọng có một mảnh không gian tự do, mà người vốn chính là một người tự do tự tại, vì cái gì để cho gông xiềng thế tục vây khốn, mất đi bản

tính của chính mình.” lời nói một phen thấm thía của Hoàng Thượng đã đả động thật sâu vào Nhâm Tiêu Dao, hẳn trước kia vẫn nghĩ rằng Hoàng Thượng là tiểu hài tử không trưởng thành thích gây chuyện sinh sự, khả hôm nay xem ra thiên chi kiêu tử từ nhỏ lớn lên ở trong thâm cung còn có một mặt khác mà người không biết.

Hắn lâm vào trầm tư, có lẽ trong thời gian dài ở Ý Hồng lâu này đã bị người thế tục ảnh hưởng ít nhiều, mỗi tiếng nói cử động của mình lại bị che đậy trong một cái mũ, những lời của Hoàng Thượng làm cho hắn khai thông hết rõ, cái gì thế tục, cái gì thành kiến, đều đi gặp quỷ đi, chỉ cần chính mình thật tình thích đối phương, đối phương cũng thật tình thích mình cũng đã đủ.

Hắn vẫn là có một băn khoăn lớn nhất cũng là duy nhất, chính là người Lí Ngọc Kỳ yêu chính là thân nữ tử của hắn, nếu y biết mình là danh nam tử, còn có thể thích hắn sao?

Còn có thể giống mình đẹp đi thành kiến thế tục cùng một chỗ sao? Trong lòng Nhâm Tiêu Dao đánh một dấu chấm hỏi lớn.....

“Tiêu Dao, ngươi yên tâm, ngươi là cậu cả của ta, ta sẽ giúp ngươi.” biểu tình trên mặt Nhâm Tiêu Dao thiên biến vạn hóa, Hoàng Thượng sớm từ trong mỗi tiếng nói cử động của hắn nhìn ra băn khoăn hiện tại.

“Hoàng Thượng, chính là tiểu vương gia vẫn cho rằng ta là nữ tử.” Nhâm Tiêu Dao nghĩ đến Hoàng Thượng không biết, do dự mà nói ra.

“Đó là do hắn ngốc, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi đã biết ngươi là nam tử.” Hoàng Thượng cho rằng có thể thúc đẩy biểu đệ cùng Nhâm Tiêu Dao thật là chuyện nhất kiện công đức, đắc ý vênh vao nói ra bí mật của mình.

Cái gì? Hoàng Thượng cho tới bây giờ không đem hắn nhằm thành nữ tử? Nhâm Tiêu Dao vẻ mặt lỗi ngạc (kinh ngạc +sáng tỏ), gắt gao nhìn chăm chăm Hoàng Thượng, như vậy vì cái gì sau khi hắn cứu y, y còn kêu mình là mỹ nữ, xem ra Hoàng Thượng này cũng không thể không phòng a!

“Khụ, khụ, Nhâm Tiêu Dao tiếp chỉ, hoa khôi Mộng Dao của Ý Hồng lâu lập tức tiến cung nghe chỉ.” Hoàng Thượng phát hiện mình đã nói lỡ miệng, nghĩ muốn lấp liếm đi, sau khi khụ hai tiếng liền hạ thánh chỉ.

“Thần lĩnh chỉ tạ ơn.” Nhâm Tiêu Dao nằm ở trên mặt đất lạy mấy cái: “Hoàng Thượng, chính là chuyện ngài muốn ta điều tra?”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ tìm người khác tới thay ngươi.” Ân, nghĩ đến năm nay vô Trạng Nguyên lớn lên cũng không tới, phái hắn tới thay biểu đệ tức tương lai của mình hẳn là không thành vấn đề. (=___=|||)

Lí Ngọc Kỳ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đến Ý Hồng lâu tìm người, hắn không tin Hoàng Thượng sau khi biết cảm tình giữa hắn và nàng, Hoàng Thượng còn có thể hoành đao đoạt ái. (cướp vợ =.=)

“Cái gì, ngươi lặp lại lần nữa?” Lí Ngọc Kỳ hung thần ác sát nắm áo tú bà, một quyền giơ cao, mắt thấy chỉ trong gang tấc sẽ đánh vào mặt tú bà.

“Gia của ta, ngài đánh chết ta cũng vô ích, Mộng Dao là bị vị đại gia ngày hôm qua mang đi.” thân hình mập mạp vịn vịn vài cái, ánh mắt bị dọa đến眯 thành một đoàn, chân tú bà cũng không nghe sai bảo mà run rẩy.

Tú bà Chết tiệt, vì sao lại cho Mộng Dao đi? Lí Ngọc Kỳ có khí nhưng không chỗ tát, tức giận đến một cước đá văng cái bàn chường mất, biết rõ là Hoàng Thượng mang đi Mộng Dao, hắn lại bất lực, chỉ có thể nắm lấy mũ tú bà từng đắc tội hắn mà trút giận.

“Vị đại gia kia dùng năm vạn lượng chuộc thân cho Mộng Dao, hơn nữa Mộng Dao cũng thuận theo cùng hắn đi rồi.” Tú bà cười khổ hướng Lí Ngọc Kỳ bồi tội, hắn không có cách nào.

Chết tiệt! Vẫn là chậm một bước, sớm biết như thế, hôm qua sẽ không nên rời đi!

Biết chính mình lấy tú bà trút giận cũng vô ích, Mộng Dao đã bị Hoàng Thượng mang đi, Lí Ngọc Kỳ nổi giận đùng đùng rời đi Ý Hồng lâu, tú bà cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lí Ngọc Kỳ về đến vương phủ nhìn đến cái gì thì đập cái đó, ngay cả bình hoa sứ men xanh mà Tĩnh Vương gia thích nhất cũng bị hấn làm cho tan nát, Tĩnh Vương gia cùng Vương phi ở phía sau đường nghe được tiền thính có động tĩnh lớn như vậy đều chạy đến xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

“Còn không dừng tay cho ta.” Nhìn đến đồ cổ mình âu yếm bị đứa con đập thành như vậy, trong lòng Vương gia đau nga.

Cũng giống như Tĩnh Vương gia, Lí Ngọc Kỳ cũng là người tính tình quật cường, hừ lạnh một tiếng, xoay người chạy về phòng mình ném loạn một mạch, đem Tĩnh Vương gia tức giận đến phun râu tròng mắt, tức đến nổ đom đóm muốn đánh hấn.

“Kì nhi, nói cho nương, chuyện gì sinh khí như vậy.” Tĩnh Vương phi một phen giữ chặt Tĩnh Vương gia đang muốn đánh người, chậm rãi tới gần đứa con còn đang không ngừng ném đồ vật này nọ.

“Nương, Mộng Dao nàng, Mộng Dao nàng.....” Trong tay cầm bình hoa nhìn thấy mẫu phi đến gần, hấn lại không dám ném, sợ thương đến mẫu phi, tay cứ dừng ở giữa không trung nghĩ đến về sau cùng Mộng Dao thiên nhai lưỡng đoạn (như vực sâu và bầu trời phân chia hai nơi), Lí Ngọc Kỳ cúi đầu rơi lệ nhào vào trong lòng ngực mẫu thân gào khóc.

“Nam nhi có lệ không thể rơi, Kì nhi, không khóc, đến, nói cho nương, Mộng Dao đã xảy ra chuyện gì.” Hiểu con không ai bằng mẹ, từ lúc nhìn đến đứa con trở về liền cuồng giận loạn đập đồ vật này nọ, việc này khẳng định cùng Mộng Dao có quan hệ.

“Mộng Dao bị Hoàng Thượng tiếp kiến cung.” Nghe mẫu phi vừa nói như vậy, làm hấn nhớ tới một màn ngày hôm qua Hoàng Thượng ôm Mộng Dao, lúc này trong lòng hấn như là hét lên một thùng lớn dấm chua phi thường không phải tư vị.

“Như thế nào lại đột nhiên bị tiếp kiến cung? Nàng ta cũng chỉ bất quá là danh thanh lâu nữ tử, như thế nào Hoàng Thượng cũng đến tranh giành?” Tĩnh Vương phi cảm thấy được sự tình không quá thích hợp.

Này cũng không tránh khỏi quá mức ly kỳ, một kỹ nữ nhỏ nhỏ như thế nào cùng Hoàng Thượng nhận thức? Hoàng Thượng thái độ làm người xưa nay đoan chính, cũng không thích hát hoa ngắt cỏ, như thế nào cùng một phần hoa nữ tử dây dưa không rõ?

“Đúng vậy! Ta như thế nào không nghi ngờ điểm này a!” Lí Ngọc Kỳ vỗ đầu.

Hồi tưởng lại chuyện phát sinh ngày hôm qua, lập tức phát hiện một ít chỗ không thích hợp, đặc biệt là bộ dáng Mộng Dao cho hấn cảm giác như là cùng Hoàng Thượng nhận thức từ lâu.

“Ngươi nha! Vẫn là tuổi trẻ.” Nhìn đến đứa con hoảng đến xuất thần, Tĩnh Vương phi nở nụ cười, một bên nhìn sắc mặt Tĩnh Vương gia cũng tốt lên, không đáng sợ như vừa mới bắt đầu như vậy.

Đúng, hấn phải tìm Hoàng Thượng để hỏi rõ ràng! Nói không chừng là tú bà tham tài đem Mộng Dao bán cho người khác, thấy hấn tìm tới cửa liền lừa mình, vạn nhất không phải Hoàng Thượng mang đi Mộng Dao, vậy hấn không phải còn có hy vọng?

“Chậm đã, ngươi xem chính mình hiện tại nào có bộ dáng tiểu vương gia!” Tĩnh Vương gia lớn tiếng trách mắng.

Cúi đầu nhìn lại trên người, nhất kiện cẩm y nguyên bản ngăn nắp như là vác một tảng bụi hôi hám. Bộ dáng này mà đi gặp Hoàng Thượng đích xác là quá không thích hợp, Lí Ngọc Kỳ vội vàng kêu hạ nhân đến thay đổi một thân quần áo, sau khi thu thập thỏa đáng mới xuất môn.

“Tuyên Tĩnh vương phủ Tiểu Ngũ gia tiến điện.” Trải qua thông truyền của thái giám trong cung, Lí Ngọc Kỳ tuốt lại y quan đi vào ngự thư phòng, nắm chặt nắm tay.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Ái khanh bình thân.” Hoàng Thượng nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ quỳ gối giữa đại điện trong lòng không ngừng cười trộm, hấn biết biểu đệ này khẳng định sẽ vì Tiêu Dao mà tìm đến hấn, hấn cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị.

“Ái khanh hôm nay đến đây có chuyện gì?” Thấy Lí Ngọc Kỳ dáng vẻ khẩn trương, Hoàng Thượng mở miệng dò hỏi trước.

“Vi thần hôm nay đến là muốn làm rõ một chuyện, chuyện này liên quan đến chung thân hạnh phúc của vi thần.” Lí Ngọc Kỳ muốn trực tiếp hỏi lại sợ làm tức giận long nhan, đành phải quay một vòng.

“Nga, nếu sự tình liên quan đến chung thân hạnh phúc của khanh gia vậy còn không mau mau nói.” Hoàng Thượng đều sắp cười đến thất ruột, nhưng trên mặt lại không thể có biểu tình gì, thật là rất thống khổ.

“Không biết Hoàng Thượng có từng nhớ rõ một nữ tử gọi là Mộng Dao.” Trong lòng vạn phần khẩn trương, hần sợ phải nghe được Hoàng Thượng nói Mộng Dao đã được sắc lập làm phi, vậy hết thấy đều đã chậm.

“Ân, trầm dương như có điểm ẩn tượng, hôm qua có vị mỹ nhân tiến cung dường như gọi là Mộng Dao.” Hoàng Thượng cảm thấy được biểu đệ trước mắt tựa như một con mèo nhỏ bị mất đi cuộn lên âu yếm đang giương nanh múa vuốt, lại không có tác dụng gì.

“Không biết Hoàng Thượng xử trí vị mỹ nhân này như thế nào?” Mồ hôi trên đầu Lí Ngọc Kỳ càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức cũng sắp từ trên gương mặt rơi xuống.

“Xử trí? Đương nhiên là nhét vào hậu cung.” Hần vẫn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng Thượng, nếu hần ngẩng đầu cam đoan sẽ chấn động, mặt của Hoàng Thượng lúc này cười đến giống như là Phật Di Lặc.

“Nhét vào hậu cung? Nhét vào hậu cung.” Giống như là bị điện giật, sắc mặt Lí Ngọc Kỳ thoáng chốc trở nên phi thường tái nhợt.

Sớm biết như thế, ngày hôm trước hần sẽ không nên nghe theo hoàng mệnh rồi đi, như vậy cho dù là cãi lời cũng không mất đi Mộng Dao, hiện tại nàng đã bị nhét vào hậu cung, bảo hần dùng tâm trạng nào chịu đựng.

“Ngọc Kỳ biểu đệ, ngươi làm sao vậy?” Hoàng Thượng nhìn thấy sắc mặt Lí Ngọc Kỳ không tốt lắm, vội vàng gọi tên hần, ngay cả hai chữ ái khanh đều xem nhẹ.

“Không có việc gì, ta không sao, Mộng Dao bị nhét vào hậu cung, Mộng Dao là biểu tẩu của ta.” trong miệng Lí Ngọc Kỳ không ngừng lặp lại những lời này.

Hần đột nhiên cảm thấy được Hoàng Thượng nguyên lai hiền lành dễ gần ở trước mắt tựa như một ác ma, cường hãn đem Mộng Dao cướp đi, tâm hần tựa như bị người lấy đi một khối, trống rỗng, trước mắt trống rỗng, “Đông” một tiếng té xỉu ở trên đại điện.

“Biểu đệ, biểu đệ, ngươi tỉnh tỉnh.” Hoàng Thượng bay nhanh từ trên long ý xuống.

Không nghĩ tới một câu vui đùa của mình đã bị hần tưởng là thực, nhìn dáng vẻ của hần thật sự đối Tiêu Dao tình thâm ý trọng.

“Mau truyền thái y.” Thấy mình gọi hần vẫn bất tỉnh, Hoàng Thượng lập tức lớn tiếng truyền triệu thái y.

Thái y dẫn theo hòm thuốc vào điện, Hoàng Thượng sai người đem Lí Ngọc Kỳ nâng đến một cái phòng sạch sẽ, khám và chữa bệnh qua đi phát hiện chỉ là nhất thời khó thở công tâm, nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì, Hoàng Thượng coi như là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

7. Chương 7

Mộng Dao, Mộng Dao, ngươi không cần tiến cung làm hoàng phi! Lí Ngọc Kỳ trong hôn mê đầu đổ đầy mồ hôi hết to, nhưng lại kêu không ra tiếng, chỉ có thể nhúu chặt đôi mày, tả hữu lay động.

“Ta ở trong này, ta ở trong này.” Nhâm Tiêu Dao từ lúc ở phía sau điện nhìn thấy đã không kiên nhẫn, lúc này cũng đi theo thái y đi vào trong phòng, nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Lí Ngọc Kỳ, đau lòng vô cùng, bước nhanh xông lên trước bắt lấy tay y.

Như là cảm ứng được sự tồn tại của Mộng Dao, Lí Ngọc Kỳ im lặng rơi vào giấc ngủ, vẻ mặt thoáng hiện lên vui vẻ.

Nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ đã an tường ngủ, Nhâm Tiêu Dao oán giận trừng mắt nhìn Hoàng Thượng đang đứng một bên đầy thần tình xin lỗi, sớm biết như thế, lúc trước hẳn sẽ không đáp ứng cùng Hoàng Thượng ngoạn trò chơi hoang đường này!

“Ta cũng chỉ là muốn vui đùa nho nhỏ, nào biết nói như vậy lại dọa y ngắt xiu.” Hoàng Thượng vẻ mặt đầy ủy khuất, hẳn chính là vua của một nước, hai người kia rất giỏi, luôn không đem hẳn để vào mắt, đặc biệt là tên Nhâm Tiêu Dao ở trước mắt này.

Nhìn thấy Nhâm Tiêu Dao tràn ngập dáng vẻ lo lắng, tâm của Hoàng Thượng cũng bắt đầu nhần nhin cúi đầu hướng y giải thích, lấy thân phận hoàng đế của hắn thì như vậy đã xem như khó có được.

“Hoàng Thượng, ta cũng không phải trách người, chẳng qua ta nhìn thấy A Kỳ té xiu ở đại điện thì trong lòng thực loạn.” Nhìn Hoàng Thượng hướng về phía mình cúi đầu, Nhâm Tiêu Dao ngược lại trở nên bản khoăn, dù sao Hoàng Thượng cũng là có ý tốt muốn thử A Kỳ, kết quả không nghĩ tới sự tình lại xảy ra ngoài ý liệu của bọn họ.

Hoàng Thượng biết rõ Nhâm Tiêu Dao sở tác sở vi (= làm chuyện theo ý muốn, tự tung tự tác) chính là vì cảm xúc nhất thời kích động mà tạo thành, ngày thường chưa từng nhìn thấy hắn khác thường như thế, hôm nay xem ra biểu lộ ở trong lòng hắn chiếm phân lượng cũng không nhẹ, nhìn lại lúc Nhâm Tiêu Dao nói chuyện ánh mắt đều không có nhìn về phía mình, hẳn cũng biết mình ở đây là vô hình dư thừa, nghĩ muốn đem thời gian riêng tư lưu lại cho đôi tình nhân này.

Ai, nên bắt người làm sao mới tốt đây? Toàn tâm toàn ý chăm chú nhìn Lí Ngọc Kỳ đang nhắm chặt hai mắt, Nhâm Tiêu Dao ngay cả lúc hoàng thượng rời đi đều không có ý thức được.

Lí Ngọc Kỳ chau mày nằm trên giường, hai tay nắm thành quyền, nhìn ra được y dù đang ngủ cũng vẫn liên tục giãy dụa trong mộng, Nhâm Tiêu Dao nâng tay vuốt lên nếp nhăn giữa đôi mày của Lí Ngọc Kỳ, mở ra nắm tay đã đầy mồ hôi lạnh, kéo chăn qua đắp lại trên người y.

Đây là cái gì? Đem chăn đơn kéo đến ngực Lí Ngọc Kỳ, Nhâm Tiêu Dao phát hiện trong lòng ngực của y ngạnh ngạnh, dường như bên trong có thứ gì đó, hẳn nhất thời tò mò lấy thứ đó ra.

Đây là hẳn sao? Hẳn đẹp như vậy sao? Một trận thổn thức, Nhâm Tiêu Dao đem bức tranh dời đến vị trí có ánh sáng bên cửa sổ cẩn thận quan sát, hẳn phát hiện Lí Ngọc Kỳ vẽ ra bức tranh của hắn phi thường xinh đẹp, nếu không phải nhìn thấy phía dưới đề danh hẳn thì hẳn khẳng định nghĩ rằng bức tranh chính là tiên nữ trên trời.

Nhìn thấy người trong tranh với từng bút từng bút họa đều hàm chứa cảm tình thâm sâu, bất tri bất giác nước mắt từ trên gương mặt Nhâm Tiêu Dao chảy xuống, một giọt một giọt dừng lại trên tranh.

Nhâm Tiêu Dao sợ làm ướt bức tranh liền thu lại một lần nữa để vào trong lòng ngực Lí Ngọc Kỳ, không thể tưởng được hẳn lại có tâm như thế, lại tự mình vẽ một bức họa tùy thân mang theo, phân tình này bảo hẳn như thế nào hồi báo, chẳng lẽ thật sự phải lấy thân hẳn báo đáp mới được sao?

Trong đầu tuy có ý niệm như vậy, thế nhưng cũng không cảm thấy được hoang đường.....

Thời gian trôi mau, Nhâm Tiêu Dao ở bên giường nhìn Lí Ngọc Kỳ cũng gần một ngày, đột nhiên phát hiện ngón tay Lí Ngọc Kỳ nhẹ nhàng cử động, hẳn lập tức vận khinh công bay ra ngoài cửa sổ.

Hắn hiện tại là thân nam trang không thích hợp cùng y gặp lại!

Ta đây đang ở nơi nào? Mở hai mắt, Lí Ngọc Kỳ phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, đầu choáng váng mờ mịt. Hẳn lắc lắc đầu, trí nhớ trước đó suy nghĩ hỗn loạn rồi té xiu như thủy triều toàn bộ dừng mãnh tràn vào trong não hắn.

“Tiểu vương gia tỉnh.” Vừa vận tiểu thái giám đến kiểm tra, nhìn thấy phòng trong có động tĩnh liền tiến vào xem xét, mới biết tiểu vương gia đã tỉnh lại. Lí Ngọc Kỳ hữu khí vô lực hừ một tiếng, bình tĩnh mở hai mắt, lạnh lùng nhìn tiểu thái giám ở trước mắt, hẳn thật không phải cố ý như thế, tâm tình lúc này nhìn thấy ai chỉ sợ cũng chỉ là biểu tình ôn tồn âm thầm này.

“Vậy nô tài lập tức đi thông báo Hoàng Thượng.” Tiểu thái giám quay đầu muốn rời đi.

“Chậm đã, người không cần đi thông báo, ta lập tức rời đi.” Hoàng thượng tới thì thế nào, Mộng Dao lại không thể trở lại bên người mình, hiện tại người mà hắn không muốn gặp nhất chính là Hoàng Thượng, người mà hắn hiện tại hận nhất cũng là Hoàng Thượng!

Hắn chưa bao giờ chán ghét một người như thế, nhưng hiện tại trong lòng hắn không khỏi đối với biểu ca cùng nhau lớn lên nổi lên hận ý muốn nguyên rửa, Hoàng Thượng một trận hoành đao đoạt ái làm cho hắn mất đi người yêu thương, tưởng tượng đến tình cảnh Hoàng Thượng ôm Mộng Dao ở trong cung hưởng lạc, tìm hắn lại giống như là cầm một cây đao.

“Dạ, tiểu vương gia.” Tiểu thái giám nghe lệnh đứng ở một bên. “Nô tài chuẩn bị nước sạch cho ngài rửa mặt chải đầu một chút.”

Ngay khi tiểu thái giám rời đi, Lí Ngọc Kỳ xanh mặt ly khai nơi làm hắn thương tâm, làm hắn khổ sở này, trước khi rời đi hoàng cung hắn quay đầu nhìn thoáng qua một lần nữa, hắn phát giác hoàng cung uy nghiêm trước kia trong mắt hắn xem ra lại là đáng ghét như vậy.

Nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt thống khổ rời đi, trong lòng Nhâm Tiêu Dao thật sự là khổ sở nói không nên lời.

Kì, người kiên nhẫn chờ vài ngày đi, không lâu nữa chúng ta lại có thể tái kiến, đến lúc đó ta quyết không cho người thương tâm khổ sở nữa.

Từ ngày ấy sau khi từ hoàng cung trở về, Lí Ngọc Kỳ giống như cái xác không hồn, tuy rằng một ngày ba bữa cơm đều ăn, ngủ không thiếu giấc, nhưng nhìn thế nào cũng đều không còn sức sống như trước kia, đặc biệt trong ánh mắt hắn luôn lộ ra một cổ thần nhiên u buồn.

Đám hồ bằng cầu hữu của hắn đều biết hắn vì một nữ tử thanh lâu mà muốn chết không muốn sống, đã có một đoạn thời gian không tới tìm hắn, mấy ngày gần đây biết được hắn tâm tình không tốt liền lại đây tìm hắn đi ra ngoài, hắn cũng không cự tuyệt.

“Này không phải tiểu vương gia sao? Mau vào, Ý Hồng lâu của chúng ta mới đến một vị cô nương mới, ngài nể chút mặt mũi tiến vào ngồi đi.” Ngày hôm đó đám bằng hữu của Lí Ngọc Kỳ đi theo hắn uống rượu xong từ từ quán đi ra vừa lúc ngang qua Ý Hồng lâu, thoáng chốc đã bị tú bà giữ chặt, không thể không theo đi vào.

Lí Ngọc Kỳ trắng bệch nghiêm mặt, bỏ bàn tay đang dây dưa trên người của hắn. Lần thứ hai đặt chân đến nơi thương tâm, tự nhiên cũng không muốn lưu lại lâu.

“Tiểu vương gia, ngài có chuyện gì a, nói gì thì chúng ta hôm nay cũng là đi ra giải sầu, không đến nơi này thì đi nơi nào a?” Trương công tử giữ chặt tiểu vương gia đang định rời đi, chết cũng không để hắn đi.

Lí Ngọc Kỳ thật sự không muốn đi vào, nhưng không lay chuyển được thịnh tình mời cùng của tú bà và khuyên bảo của đám bằng hữu nên vẫn là cúi đầu đi vào.

“Ngài thỉnh ngồi, hôm nay ta mời khách, các vị đại gia cứ tận hứng đùa.” Tú bà vẻ mặt cười quyền rũ tiếp đón mọi người.

“Kia đương nhiên, đem cô nương gì đó người vừa rồi nói mới tới đi ra bồi tiểu vương gia chúng ta.” Bốn phía một trận ồn ào thúc ép tú bà kêu người mới ra.

“Các vị đại gia muốn gặp, đương nhiên không thành vấn đề, Thi Vận mau mau ra đây, có khách nhân đến.” Tú bà gắng giọng quát to một tiếng, chỉ thấy một vị nữ tử thân màu xanh biếc thủy sam (áo khoác ngoài trong suốt) từ trên lầu đi xuống.

“Tiểu nữ Thi Vận hướng các vị đại gia thỉnh an.” Cô gái đi xuống hướng mỗi vị khách nhân đang ngồi cúi đầu, đặc biệt ở trước mặt Lí Ngọc Kỳ liền dừng lại thời gian rất lâu.

“Tiểu vương gia, người ngốc lằng cái gì a!” Nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt si ngốc nhìn xa xa, ngay cả mỹ nhân ở trước mặt hắn đứng hồi lâu cũng không phát hiện, bằng hữu hắn lớn tiếng kêu hai tiếng.

Lí Ngọc Kỳ lấy lại tinh thần, phát hiện có một nữ tử hữu lễ ở trước mặt mình, mà các bằng hữu đều nhìn chằm chằm vào hắn, ngưng ngưng cầm lấy rượu trên bàn uống một ngụm.

“Tốt lắm, Thi Vận cô nương hôm nay hầu hạ vị đại gia này của chúng ta cho tốt, sẽ có phần thưởng thật lớn.” Đặc biệt đem tiểu vương gia kêu đi ra giải sầu, như thế nào có thể không hảo hảo làm cho tiểu vương gia khoái nhạc, tốt nhất là làm tiểu vương gia hoàn toàn quên mất Mộng Dao gì đó.

Thi Vận nâng cước bộ hướng tới Lí Ngọc Kỳ, nhẹ nhàng ngồi ở bên người hắn, nữ tử được gọi là Thi Vận cũng không phải thanh lâu nữ tử gì, hắn chính là đương triều vô trạng Nguyên Thi Vân, giống như Nhâm Tiêu Dao cùng là thân nam nhi, lần này bị Hoàng Thượng phái tới thay thế Tiêu Dao, thuận tiện lại đến thăm dò động tĩnh của Lí Ngọc Kỳ.

Lí Ngọc Kỳ cũng không đem Thi Vận để ở trong lòng, chỉ tập trung cúi đầu uống rượu của hắn, ngay cả thức ăn trên bàn cũng không nhúc nhích, đi vào nơi này thật sự là vừa ngọt ngào lại vừa đau khổ, hồi tưởng lại cảnh tượng một tháng trước, trong lòng hắn có một loại cảm giác lâng lâng, quay trở lại hiện thực, sự thật tàn khốc khiến hắn bị đả kích trầm trọng, tuy rằng đã đáp ứng mẫu phi không mang tinh thần sa sút nữa, khả năng lại giống như đang ngâm trong hương vị rượu tràn ngập chua xót cay đắng.

Mỹ nhân trước mắt bỗng giật mình biến thành Mộng Dao cười cười ôn hòa.”Mộng Dao, Mộng Dao.” Hắn một phen ôm lấy bà vai Thi Vận, một bên đem cái miệng tràn đầy mùi rượu nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn đang giương ra hôn tới.

“Thật sự là ngượng ngùng, ta nghĩ tiểu vương gia khẳng định là uống say.” Trương công tử mắt sắc phát hiện tiểu vương gia có chút không thích hợp, mỹ nhân ôm trong lòng ngực lại kêu tên Mộng Dao, chạy nhanh đứng dậy kéo hắn ra.

Thi Vận cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, này nếu thật sự hôn tới hắn khẳng định sẽ nổi hết da gà, bất quá nhờ vậy mà nguyên bản hắn không thể lý giải vì cái gì Hoàng Thượng phái hắn đến thăm thánh chuyện của Lí Ngọc Kỳ, hiện tại xem như cái gì cũng đều sáng tỏ.

“Các người buông, ta muốn Mộng Dao của ta.” Xem ra Lí Ngọc Kỳ thật sự đã say, căn bản là phân không rõ người trước mắt là ai, người ở bên cạnh liều lĩnh kéo hắn như thế nào cũng không chịu đi.

Tiểu vương gia càng ngày càng luống cuống, bằng hữu của hắn đành phải kéo rồi kéo, nâng rồi nâng, mạnh mẽ đem hắn mang ra Ý Hồng lâu.

Thi Vận xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, thở dài một hơi thật mạnh. Không thể tưởng được vị tiểu vương gia này thật đúng là đối với Tiêu Dao huynh thâm thiết a! Ở trong cung, hắn vẫn đều xem Nhâm Tiêu Dao là huynh đệ, hơn nữa bọn họ tuổi xấp xỉ, lại cùng Hoàng Thượng quan hệ không tồi, cho nên chuyện này cũng không có gạt hắn, xem bộ dáng tiểu vương gia thế này thật sự là không uống phí Tiêu Dao huynh vì hắn làm ra hy sinh lớn như thế.

Lí Ngọc Kỳ đi rồi, Thi Vận lại biến trở về nam trang trở lại hoàng cung hướng Hoàng thượng bẩm báo việc này, Hoàng Thượng nghe xong hiểu ý cười, nói thời cơ đã đến, hắn tuy là không hiểu ra sao cũng không dám hỏi nhiều.

.....

Lí Ngọc Kỳ say rượu mới vừa tỉnh dưới sự chăm sóc của Tĩnh Vương phi, vừa mới thư thái được một chút.”Vương phi, tiền thánh có vị đại nhân từ trong cung tới.” Hạ nhân trong phủ gõ cửa tiến vào thông truyền.

Vừa nghe thấy là người trong cung tới, Tĩnh Vương phi biết khẳng định có đại sự phát sinh, vội vàng sửa sang lại dung nhan, kéo đứa con mới vừa tỉnh ép uống một chén canh tỉnh rượu, một lần nữa sửa sang lại y quan của hắn.

Một lát sau bọn họ đã đi vào đại sảnh.”Tiểu đại nhân, vẫn hảo.” Nguyên lai là Tiểu công công trong cung, Tĩnh Vương phi đã hiểu được Tiểu công công khẳng định là tới truyền thánh chỉ.

“Tĩnh Vương phi hữu lễ, chúng ta vẫn đều rất hảo.” Tiểu công công cười cười khê khom người cầm lấy khăn tay trong tay lau khóe miệng một chút, từ trong lòng lấy ra thánh chỉ lụa vàng óng ánh.

“Tĩnh vương phủ tiếp chỉ, phụng thiên thừa vận, hoàng đế triệu viết..... Công chúa Tiêu Dao hiền lương thực đức, Tĩnh vương phủ tiểu vương gia Lí Ngọc Kỳ tài giỏi nhiều mặt, vốn là sự phối hợp tuyệt vời, do đó

tứ hôn, thụ hưởng hoàng ân, khâm thủ.” (công chúa hiền lương thực đức =|||||))

“Thần linh chỉ tạ ơn.” Tĩnh Vương phi quỳ trên mặt đất cung kính tiếp nhận thánh chỉ.

“Không cần, ta không cần thú công chúa.” Lí Ngọc Kỳ giống như phát điên, từ trên mặt đất đứng lên quơ tay chân, phần nộ quá.

Hắn vừa mới mất đi Mộng Dao, như thế nào nhanh như vậy đã kêu hắn thú một nữ tử khác, cái này bảo là hắn như thế nào ứng đối?

“Kì nhì, câm miệng.” Tĩnh Vương gia mới từ ngoài phủ trở về vừa lúc nghe được tiếng kêu của đứa con, nén giận la một tiếng.

Đứa con này thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên!

“Phụ vương, con tuổi còn nhỏ, còn chưa phải thời điểm thành thân.” Lí Ngọc Kỳ lập tức quỳ đến trước mặt phụ vương, cầu xin nói.

Hắn như thế nào có thể thành thân, hắn còn chưa quên đi Mộng Dao, điều này sao có thể?

“Người phản a! Thánh chỉ của Hoàng Thượng cũng đã hạ, người có thể nào kháng chỉ.” Tĩnh Ngũ gia một cái tát đánh vào trên mặt đứa con, hy vọng đem đứa con hồ đồ này đánh tỉnh.

Tiểu công công đứng một bên không khỏi có chút không vui nhú mày, Tĩnh vương phủ này là đang xảy ra chuyện gì? Ngay cả thánh chỉ cũng dám cãi lời, hắn là chán sống.

“Tiểu công công, xin thứ cho tiểu nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ngài về cung trước, chúng ta lập tức chuẩn bị hôn lễ nghênh đón công chúa.”

“Không hề gì, Hoàng Thượng sớm đã có phân phó, vô luận tiểu vương gia nói cái gì Hoàng Thượng cũng không trách tội xuống.” Tiểu công công cũng bị một màn vừa rồi làm cho có chút sinh khí, không thể tưởng được phản ứng của tiểu vương gia lớn như thế, xem ra cùng Hoàng Thượng nói đích không kém là bao nhiêu, Hoàng Thượng thật là có dự kiến trước.

“Ách, Tiểu đại nhân, ta muốn hỏi một câu, Tiêu Dao công chúa này đến tột cùng là người ra sao? Bồn vương như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa có nghe nói qua.” Tiểu công công là người trong cung, người như thế là không thể đắc tội, Tĩnh Vương gia đối với một thái giám cũng đặc biệt khách khí.

“Nga, Tiêu Dao công chúa là người khi Hoàng Thượng cải trang đi tuần, trong nguy nan đã cứu Hoàng Thượng một mạng, sau khi Hoàng Thượng hồi cung đặc biệt phong nàng là công chúa.” Ấn theo giao đãi (phân phó) của Hoàng Thượng, Tiểu công công rành mạch nói một lần.

“Nguyên lai là như vậy, chúng ta liền lập tức chuẩn bị việc vui.” Trong lòng bắt đầu lên danh sách những việc cần làm, nghĩ đến Tiêu Dao công chúa khẳng định là tiểu thư khuê các, nếu không như thế nào Hoàng Thượng lại phong nàng là công chúa. (=|||||))

“Vậy người đi cẩn thận, người tới a, tiền Tiểu đại nhân hồi cung.”

Tiến bước Tiểu công công, Tĩnh Vương gia một lần nữa trở lại đại sảnh, nhìn thấy đứa con ngã ngồi trên mặt đất trên mặt ấn năm ngón tay đỏ tươi, trong lòng không khỏi có chút hối hận, chính mình vì sao hạ thủ nặng như vậy.

“Phụ vương, ngài tiến cung hướng Hoàng thượng cầu tình, thỉnh Hoàng Thượng thu hồi hoàng mệnh đi.” Lí Ngọc Kỳ bị phụ vương đánh một cái tát cũng không sinh khí, ngược lại quỳ trên mặt đất hướng phụ vương thỉnh cầu, chỉ cần hiện tại không thành thân, muốn hắn làm như thế nào cũng được.

“Kì nhì, người cũng biết cãi lời thánh chỉ là tội mất đầu, Tĩnh vương phủ chúng ta không phải chỉ có người, còn có ta, mẫu phi người đều phải bị chém đầu, người không thể lại bị nữ nhân kia mê hoặc, người phải tỉnh táo lại.” Tĩnh Vương gia giờ tay sờ soạn hai má có chút nóng hổi, phát ra một tiếng cảm thán bất đắc dĩ, hắn làm sao không muốn thành toàn cho đứa con, chính là lời hoàng đế khó cãi.

“Phụ vương, con biết là tử tội, mới cầu ngài tiến cung thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, con hiện tại thật sự không muốn thành thân, như vậy đi, qua vài năm, qua vài năm con nhất định thú một đại mỹ nhân về cho ngài.” Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt cầu xin, từng bước một quỳ hướng phụ vương.

Hiện tại có thể kéo dài một ngày liền chờ một ngày, chỉ cần không cùng Tiêu Dao công chúa gì đó thành thân hết thấy đều sẽ làm. Trong nội tâm của hắn còn chờ đợi Mộng Dao một lần nữa quay trở lại bên người hắn.

“Không được, quân vô hí ngôn (vua không nói đùa), nếu đã hạ thánh chỉ, ta có đi cầu Hoàng Thượng cũng vô dụng.” Tĩnh Vương gia phát tay, bỏ ra đôi tay đang giữ chặt ống tay áo của mình, cứng rắn trả lời, đuổi đầu là một đao lui đầu cũng là một đao, còn không bằng làm cho Kỳ nhi cưới công chúa, mau chóng đem yêu nữ kia quên đi.

“Kỳ nhi, nghe lời phụ vương người, người cũng sắp qua nhược quán chi năm (20tuổi), cũng nên thú một người vợ.” Tĩnh Vương phi thấy Vương gia tức giận, nàng cũng đứng ở bên trưởng phu, hy vọng lần này sau khi đưa con cùng công chúa thành thân, trong nhà không cần nghe được hai chữ Mộng Dao nữa.

Lí Ngọc Kỳ té trên mặt đất giống như phát điên hươu hươu hai tay.

“Kỳ nhi, nghe lời mẫu phi, cưới công chúa đi, Tĩnh Vương gia của chúng ta chỉ có người là độc nhất, nếu người xảy ra chuyện không hay, bảo ta với phụ vương người như thế nào sống sót.” Tĩnh Vương phi cúi đầu chôn vào ngực đứa con.

Lời này đã đem Lí Ngọc Kỳ dọa sợ tới mức không nhẹ, kêu to một tiếng tiến lên gắt gao ôm mẫu phi không dám buông tay, sợ bản thân một khi buông lỏng tay mẫu phi sẽ muốn đi tìm cái chết.

“Tên bất hiếu tử người, xem đem mẫu phi người làm thương tâm thế nào.” Tĩnh Vương gia từ trong lồng ngực đứa con thật cẩn thận ôm lấy thể tử, cảm tức mắng đứa con đang si ngốc ngơ ngác.

“Kỳ nhi, người không có thể đáp ứng mẫu phi sao?” Tĩnh Vương phi vươn tay giữ chặt góc áo đứa con, không thể có được một đáp án liền không thể buông.

Nhìn thần tình mẫu phi bi thiết (thống khổ), Lí Ngọc Kỳ cắn răng một cái, “Hảo, con đáp ứng mẫu phi thú công chúa.” Nhấn tâm đáp ứng rồi, tim hắn lại giống như bị rút hết máu.

Hắn không thể làm cho mẫu phi dưỡng dục hắn gần hai mươi năm vì mình mà thương tâm khổ sở, đây là trách nhiệm của chính hắn, hắn phải tự mình gánh vác.

Như thế cũng tốt, Mộng Dao có Hoàng Thượng, hắn cũng có công chúa, về sau hắn phải gọi Mộng Dao là tẩu tử, Mộng Dao phải gọi hắn là tiểu thúc, càng nghĩ càng bị thương càng khổ sở, nước mắt đều không kịp lau khô liền tổng cửa xông ra.

Sợ đứa con xảy ra chuyện, Tĩnh Vương phi giãy dụa ỳu trong lồng ngực Vương gia đứng lên đuổi theo ra đại môn, trước mắt thấu một nỗi bi thương.

Mẫu phi, ngài yên tâm, hắn sẽ không đi tìm cái chết, hắn còn phải lưu trữ mệnh này để cưới công chúa!

Lí Ngọc Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, cười khổ xoay người tiếp tục chạy về phía trước, làm kẻ tình si rất khó, làm hiếu tử lại càng khó, có lẽ đây là nỗi bi ai ở đế vương gia, giờ khắc này hắn càng hi vọng chính mình không phải là Vương gia, có thể cùng người mình yêu trọn đời làm bạn, nhưng hết thấy những điều này đều là ảo tưởng của bản thân hắn.

Mấy ngày kế tiếp, hắn vẫn một mình ở tửu quán vượt qua, chỉ cần tỉnh táo lại thì bóng dáng Mộng Dao sẽ hiện lên ở trong đầu hắn, chỉ có lúc say rượu hắn mới có thể quên đi ‘nàng’, quên đi hết thấy, quên đi đại hôn hoàng thất sắp đến.

.....

Hôn lễ giữa Tĩnh vương phủ tiểu vương gia cùng Tiêu Dao công chúa vẫn được cử hành như thường, náo nhiệt ra sao, long trọng thế nào, mọi người khắp Mãn đường vì công chúa mà tiếc hận, hoàng đế lão nhân sao lại đem một công chúa như hoa như ngọc gả cho một tiểu vương gia thích gây chuyện sinh sự khắp nơi như vậy, thật sự là đáng tiếc.

Tuy rằng đại đa số mọi người không xem trọng đoạn yên duyên này (nhân duyên), nhưng trên mặt bọn họ vẫn là tràn đầy tươi cười, trái ngược lại, diễn viên trong hôn lễ Lí Ngọc Kỳ lại có vẻ mặt thê lương giống như trong nhà có người chết, nhìn thế nào cũng không ra chút không khí vui mừng.

Trong đầu Lí Ngọc Kỳ vẫn đều là một mảnh hỗn loạn, mấy ngày này sống mơ mơ màng màng khiến cho tim hắn giống như đã chết, thẳng đến sáng sớm hôm nay bị phụ vương từ trên giường tha đứng lên cường bạo ép uống một ít canh tỉnh rượu, kêu hạ nhân thay lễ phục cho hắn, mạnh mẽ lôi ra cửa đón tân nương.

“Chú rể xuống ngựa đá cửa kiệu.” bà mới vẻ mặt béo mập tiến lên hô một tiếng.

Lí Ngọc Kỳ đỡ đỡ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi đến trước cỗ kiệu dùng sức đá một cái, bộ dạng hận không thể đem cỗ kiệu đá gãy, tốt nhất có thể làm cho hôn lễ hôm nay hủy bỏ.

“Chú rể công tân nương xuất giá.” Bà mới lại hô một tiếng.

Lí Ngọc Kỳ đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận tân nương từ trong kiệu đi ra công trên lưng, chậm rãi tiêu sái đi đến đại môn.

Àn, hương vị này như thế nào giống trên người Mộng Dao như thế?

Hắn tuy rằng không yên lòng, nhưng cái mũi phi thường linh mãnh, thoáng chốc đã ngửi ra được hương vị quen thuộc.

“Tiểu vương gia, nên bước qua bồn *.” Bà mới nhìn thấy chú rể công tân nương tới chỗ đại môn liền ngăn người, chạy nhanh tiến lên nhắc nhở một câu.

Phục hồi tinh thần lại, Lí Ngọc Kỳ lắc đầu, này căn bản là chuyện không có khả năng, khẳng định là chính mình tưởng niệm Mộng Dao quá độ nên sinh ra ảo giác.

Ngẩng đầu nhìn mọi người trong phòng khách, mỗi người đều lộ ra một khuôn mặt tươi cười, chăm chọc đến cỡ nào, hắn đường đường một tiểu vương gia, thú một nữ tử thế nhưng không phải thật tình yêu nhau, chẳng phải là một chữ thâm đúng ở rất cao?

Có lẽ đây đều là báo ứng, báo ứng vì hắn đã hướng về một giấc mộng hoang đường, hắn thật sự hối hận, biết vậy chẳng làm, khả hết thấy đều đã thành kết cục đã định, trong lòng đau đến không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ có thể đem chôn thật sâu ở trong lòng.

Lí Ngọc Kỳ kéo khóe miệng, nở nụ cười, cười đến rất khó xem, trong lòng yên lặng nói câu tái kiến, Mộng Dao, chúc ngươi hạnh phúc!

8. Chương 8

“Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường.” Việc hôn nhân của Tiểu vương gia tất nhiên là được tổ chức thực long trọng cũng thực náo nhiệt, tân nương được người đưa vào động phòng, chú rể thì mới vừa bị bọn thân hữu kéo đi uống rượu chúc mừng.

Hắn, vẫn là gã cho y!

Mặc hỉ phục màu đỏ thẫm, áo khoác ngắn tay mỏng cột lấy áo choàng long phượng, trên đầu đội nặng trĩu, hỉ quan rực rỡ muôn màu trong bảo khố châu (*), trên được phủ khăn voan hồng, trước mắt là một mảnh đỏ thẫm, đối mặt với hỉ phòng trống rỗng.....

Hắn vẫn là lấy thân phận Tiêu Dao công chúa vào Tĩnh vương phủ.....

Lúc trước khi hoàng thượng hạ chỉ gả mình cho y, chính mình chết cũng không đáp ứng, một người nam nhân gả cho một người nam nhân thì còn thể thống gì?

Hoàng thượng lại nói chỉ có hạ thánh chỉ, hắn lấy thân phận công chúa vào Tĩnh vương phủ mới có thể cùng y đường hoàng làm phu thê, hắn cuối cùng vẫn là gặt đầu, mặc kệ như thế nào trước mắt chỉ có phương pháp này là ổn.

Hôm nay từ trong kiệu nhìn thấy dung nhan y tiều tụy, hai má gầy yếu, tim hần cũng nổi lên nhói đau, đau quá, vì cái gì hết thấy tội đều là y thừa nhận, kỳ thật những khổ sở mà y chịu chính mình đều nhìn ở trong mắt, nhưng vẫn không có tỏ vẻ gì, chỉ là vì một câu kia của hoàng thượng, vì câu nói kia hần hết lòng tuân thủ hứa hẹn ở trước đại hôn không đi nhìn y, khả nổi khổ tương tư không chỉ là y chịu không nổi, ngay cả chính mình cũng thừa nhận không được.

Nhìn thấy bóng dáng gầy yếu của y, hần muốn nhanh chạy tới ôm y, vuốt ve dung nhan tuấn dật của y nói cho y biết, bọn họ không bao giờ ... tách ra nữa.

Đêm tân hôn, đêm tân hôn đối với tân nương mà nói đều là một đêm hoàn mỹ, chính là với hần mà nói cũng là một đêm tàn khốc, một đêm này bộ mặt thật của hần sẽ bị y phát hiện.

Y sẽ để ý không?

Sẽ tha thứ vì mình lừa gạt không? Hết thấy đều là không biết bao nhiêu đáp án, Nhâm Tiêu Dao trong lòng đánh cược một lần.

Là tốt, là xấu, cái nào cũng đều không chắc chắn.

Đại môn phút chốc vang lên mấy tiếng bước chân ồn ào, Nhâm Tiêu Dao vội vàng mà đem khăn voan một lần nữa phủ lên lại, theo quy củ ngồi ngay ngắn ở trên hỉ giường chờ đợi chú rể đến.

“Tiểu vương gia.....”

“Cho chúng ta nhìn tân nương tử một cái, chúng ta mới đi.”

“Phải nha, phải nha, nếu là nhìn thấy tân nương tử, đêm nay chúng ta sẽ xác định vững chắc đêm động phòng hoa chúc sẽ không có chuyện náo loạn.”

“Huynh đệ, hôm nay là ngày vui của ta, các người hãy bỏ qua ta đi!”

Mấy bằng hữu sống chết đòi vào phòng xem tân nương, nhưng Lí Ngọc Kỳ căn bản là không muốn nhìn thấy tân nương, làm sao để bọn họ đi vào chế giễu.

“Các vị công tử, Hoàng Thượng có lệnh đêm nay ai cũng không được nháo đêm động phòng.” Tiểu công công đột nhiên xuất hiện, đem Lí Ngọc Kỳ từ trong đám người vây quanh giải cứu ra, nhưng lại không hề nhận được lời cảm tạ nào từ Lí Ngọc Kỳ.

Miêu khóc chuột giả từ bí, rõ ràng là người đưa công chúa gì đó đến, hiện tại lại kêu một công công đến dọn sạch trở ngại, xem ra nàng ta thật sự là bảo bối muội muội của người a.

Hừ, người muốn ta đối với nàng tốt, ta liền Không!

“Tiểu vương gia, Hoàng Thượng mệnh riêng ta tới đây, nếu sự tình đã giải quyết xong thì chúng ta liền cáo từ hồi cung.” Tiểu công công không dám tiếp tục quấy rầy đêm động phòng hoa chúc của tiểu vương gia, lập tức xoay người rời đi.

Tiểu công công vừa đi, Lí Ngọc Kỳ ngay cả cửa tân phòng đều không đẩy ra liền xoay người hướng đến thư phòng.

Hần chán ghét Hoàng Thượng, chán ghét công chúa, hần tuyệt đối sẽ không chạm vào công chúa, hần đã y theo hoàng mệnh cưới công chúa, như vậy đã là hết nghĩa vụ của mình, về phần công chúa có tốt hay xấu cũng không liên quan đến hần.

Hần duy nhất quan tâm chỉ có một người, khả người hiện tại lại đang ở hoàng cung, chỉ sợ là đang triệu thụ long sủng.....

Tưởng tượng đến ‘nàng’ nằm ở trong lòng ngực nam nhân khác uyển chuyển hầu hạ, trong lòng liền nổi lên một phen bạo hỏa vô danh, thẳng hướng mà đi.

May mắn trên người hần còn phủ hỉ phục đỏ thắm mới làm cho hần tỉnh táo lại, hé ra gương mặt lạnh lùng vội vàng đi qua hành lang gấp khúc.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Lí Ngọc Kỳ đẩy cửa tiến vào, lại nghe thấy ngoài cửa đã không hề có chút động tĩnh, hơn nữa đã đến canh ba, Nhâm Tiêu Dao kéo xuống khăn voan, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.....(hai giờ bằng một Canh,một đêm có 5 canh, canh ba là khoảng từ 11h ->1h sáng)

Đã đến đêm khuya, Lí Ngọc Kỳ vẫn không muốn về nhà mà vẫn lưu lại ở bên ngoài tửu quán, “Tiểu nhị, mang thêm một bầu rượu đến.” hai má ửng hồng nhìn ra được hắc đã uống không ít rượu.

“Khách quan, tiểu điếm phải dọn dẹp, ngày mai lại đến sớm đi.” Vị khách nhân này từ lúc đến đã uống hơn mười bầu rượu, bây giờ còn muốn uống, giống như uống xong sớm hay muộn cũng phải gặp chuyện không may, điếm tiểu nhị khéo léo từ chối yêu cầu của Lí Ngọc Kỳ.

“Làm càn, khai điếm của các người mở ra chính là muốn tiếp đón khách nhân, nếu không mang rượu tới ta gọi người dọn bỏ điếm này.” Nâng lên đôi mắt say lơ lơ nhập nhèm, Lí Ngọc Kỳ huơ tay chân lung tung, chết cũng không chịu rời đi tửu quán.

Điếm tiểu nhị lắc đầu, may mắn không thường gặp được khách nhân không lịch sự như vậy, nếu không tiểu sinh ý này của hắc đã sớm đóng cửa.

“Buông tay, người buông tay cho ta.” Đã say đến ngay cả đường đều đi không nổi, Lí Ngọc Kỳ như thế nào cũng giãy không ra tay của tiểu nhị, hắc lão đảo hai bước bị đã rời khỏi tửu lâu, tiểu nhị thấy hắc nằm ở cửa bất động, bất đắc dĩ đóng chặt cửa, sợ hắc lại tiến vào nháo sự.

“Mở cửa, người mở cửa cho ta, ta đường đường Tĩnh vương phủ tiểu vương gia, ở nơi này của người uống rượu là cho người mặt mũi.” Lí Ngọc Kỳ cong vẹo từ trên mặt đất đứng lên, tựa vào trên cửa huơ huơ bàn tay dùng sức vỗ.

Hết thấy những cảnh này đều rơi vào trong mắt Nhâm Tiêu Dao đang theo sát phía sau, hắc vốn là lo lắng y xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đi theo để ngừa vạn nhất, không nghĩ tới y lại mượn rượu tiêu sầu, say như chết, thật sự là ra bộ dáng thế nào.

Nhưng ý nghĩ này hết thấy đều là vì hắc, không khỏi hốt mất từng đở, cái mũi có điểm toan. (xót)

Sớm biết như thế, trước khi biến thành dạng này nói cho y biết hết thấy sự thật, y cũng sẽ không buồn rầu thành bộ dáng này, rượu thứ này là hại thân nhất!

Tránh ở một bên, Nhâm Tiêu Dao đang chuẩn bị tiến lên đỡ lấy y, không ngờ, xa xa vài người bỗng nhiên xuất hiện, làm cho hắc chợt dừng lại cước bộ.

“Di, này không phải tiểu vương gia sao? Như thế nào ở trong này a!” Sự yên lặng trên đường cái đột nhiên xuất hiện mấy bóng dáng, đến gần vừa thấy nguyên lai là đám bạn của Lí Ngọc Kỳ, mới từ hoa lâu rời đi, một đường đi tới ngã trái ngã phải.

Ấn, bọn họ là ai? Đầu hảo nặng, ánh mắt hảo hoa, Lí Ngọc Kỳ say đến ngay cả mọi người trước mắt đều nhận thức không ra, chỉ biết nằm trên mặt đất thành hình chữ đại.

“Xem ra tiểu vương gia say đến không nhẹ, ngay cả chúng ta đều nhận thức không được.”

“Di, chúng ta đem hắc đưa trở về, nếu không trễ như vậy Tĩnh Vương phi sẽ phải lo lắng.”

Mọi người ba chân bốn cẳng đem hắc nâng quay về vương phủ, Tĩnh Vương phi lòng tràn đầy áy náy hướng bọn họ nói lời cảm tạ, về mặt bất đắc dĩ sai người đem đứa con uống giống một con ma men nâng quay về tân phòng.

Nhâm Tiêu Dao nhanh bước trở về phòng trước, mới vừa ngồi xuống thì cửa đã bị mở ra, bọn hạ nhân ba chân bốn cẳng đem Lí Ngọc Kỳ say đến giống như nhũn ra tiến vào, đặt ở trên giường.

Sau khi mọi người rời đi, Nhâm Tiêu Dao nhăn nhó nghiêm mặt, nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ mê man trên giường, chỉ đành thở dài.

Lí Ngọc Kỳ hiện tại nào có một chút bộ dáng thường ngày, bộ dáng hệt như đồ đệ của tửu sắc, hắc không khỏi hoài nghi người trước mắt có phải là Lí Ngọc Kỳ thâm tình kia hay không.

“Nước, ta muốn uống nước.” cảm giác miệng khô lưỡi khô nghiêm trọng quá nhiều Lí Ngọc Kỳ sắc mặt đã ửng đỏ, hần không hề ý thức mà rên rỉ ra.

Làm sao bây giờ? Đều đã tới tình trạng này rồi, đều đã gả cho y, hết thấy cũng không thể đổi ý, Nhâm Tiêu Dao mặt trở về bình tĩnh, đến bên cạnh bàn rót một ly trà, đem Lí Ngọc Kỳ từ trên giường nâng dậy đem nước uống lên trước.

Lão đảo, lão đảo, không tình nguyện được nâng dậy, Lí Ngọc Kỳ cúi đầu uống hết ly trà trong lồng ngực, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi khô héo.

Hần, người trước mắt không phải là Mộng Dao sao? Hần không phải đang nằm mơ đi, uống nước xong đầu óc cũng thanh tỉnh một chút, Lí Ngọc Kỳ giương lên hai mắt tràn ngập sương mù cẩn thận đánh giá người trước mắt.

Là lão thiên gia thương sót hần tưởng niệm quá độ, nên từ bi đưa đến bên người hần sao? Chính là hết thấy đều rất chân thật, chân thật đến mức hần có thể nghe được đến hô hấp của người trước mắt!

“Người.....” Không nghĩ tới Lí Ngọc Kỳ lại thanh tỉnh nhanh như vậy, Nhâm Tiêu Dao thoáng có điểm bối rối, huy ổng tay áo từ bên giường đứng lên, lui ra phía sau hai bước.

Mộng Dao, chẳng lẽ là ông trời phái người tới giải nỗi khổ tương tư của ta sao? Lí Ngọc Kỳ gọi lên một cái tươi cười, một đôi mắt kinh hỉ lóe lên mâu quang dần tiếp cận hần.”Mộng Dao, hôm nay ta sẽ không cho người rời đi ta nữa.”

Hần thoáng chốc nhú mày, cực hưởng thụ nhìn thấy Nhâm Tiêu Dao vì ngửi được mùi rượu của hần mà ửng đỏ hai gò má, thật muốn cắn một ngụm rồi nuốt vào trong bụng, vĩnh viễn giữ ở bên người.

Đáng chết, ánh mắt y sao lại có chứa tính xâm lược như thế, sẽ không..... trong lòng Nhâm Tiêu Dao bất an không yên.

Song mâu (đôi mắt) mang theo tính xâm lược kia vẫn gắt gao khóa trụ hần, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, sắc mặt lại càng thêm hồng nhuận.

Lí Ngọc Kỳ đột nhiên tiến nhanh lên một cái, nương theo cảm giác say thừa dịp hần chưa chuẩn bị liền hôn lên môi hần, đầu lưỡi nóng hổi xâm nhập vào trong miệng hần, nghĩ muốn ở trên cánh hoa non mềm lưu lại ấn ký thuộc về hần.

“Ấn.” Ngay từ đầu không có chuẩn bị, thân thể trong lòng đều có chút kháng cự, dần dần, Nhâm Tiêu Dao bị vị rượu trong miệng y làm cho thần kinh như có ma túy thâm nhập, nâng tay hướng đến thất lưng y chủ động hôn lên, chậm rãi ngã vào trên giường.....

Hần lấy thân phận con trai của võ lâm minh chủ chắc chắn là sẽ không giầu đồ bím leo, nhưng hương vị của y thật sự rất mê người, dù dễ đến mức chính nhân quân tử là hần đều nhận không được ý loạn tình mê, toàn thân vô lực, hần tuy rằng bị hôn đến biến thành có chút mê loạn, nhưng hần rõ ràng ý thức được, thân là võ lâm cao thủ hần tuyệt đối sẽ không là người bị đặt ở phía dưới. (*tế ghê* =))))))))))))))))))

Người tập võ thì ý nghĩ vô cùng thanh tỉnh, hần lợi dụng ưu thế về thể lực xoay người một cái liền đem Lí Ngọc Kỳ đặt ở dưới thân.

Nhìn thấy tiểu vương gia ở dưới thân mình thở dốc không ngừng, hần thể nhưng phát hiện y lúc này lại có một tia quyến rũ, hai bên má vì mùi rượu mà biến thành dị thường hồng nhuận, đôi môi thũng cũng vì vừa rồi tàn sát bữa bãi mà sưng lên, giống như một đóa hoa nở rộ đang đợi hần tháo xuống..... Hần hiểu được chính mình đối với khối thân thể non nớt này có phản ứng mãnh liệt, Nhâm Tiêu Dao không thể tiếp tục nhận nữa, hần muốn cùng tiểu vương gia ngây ngốc này gạo nấu thành cơm.

Nhưng hần lại có chút lo lắng, nếu chính mình cứ như vậy cùng y tạo nên sự thật, ngày sau hần nếu phát hiện sẽ càng tức giận, ít nhất hần còn đang che giấu thân phận thật là nam nhi của mình, vẫn là nhận một chút đi!

“Mộng Dao, Mộng Dao, ta thật là khó chịu, ta không thể không có người.” Đang lúc Nhâm Tiêu Dao muốn xoay người rời đi thì Lí Ngọc Kỳ mắt say lơ đãng sương mù đình chỉ thở dốc, quát to một tiếng ôm lấy

thắt lưng y, lung tung lột bỏ áo y, lại không có phát giác người trong lồng ngực có chỗ nào đó không thích hợp.

“Chết tiệt, này cũng không nên trách ta.” Mới vừa áp chế dục vọng lại từ trong cơ thể thức tỉnh, vốn bộ dạng Lí Ngọc Kỳ có tám phần giống Tiểu Vương phi, trong tuần tú mang theo một loại nuông chiều từ bé, cứ như vậy mà khóc không khỏi ngay cả khí khái nam tử cũng đều biến mất, giống như là tiểu hài tử đang bị ủy khuất khiến người thương tiếc.

“Ân..... Ân?” trong mắt Nhâm Tiêu Dao lúc này chỉ có đứa nhỏ Lí Ngọc Kỳ khóc đến thương tâm, liền lĩnh kéo ra quần áo y, mềm nhẹ liếm lên nước mắt trên gương mặt y, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt đã khóc đến sưng kia.

Dưới sự mềm nhẹ an ủi của Nhâm Tiêu Dao, y trở nên thập phần miễn cảm, hồn thân tràn phát hương vị khôu gọi, trong miệng liên tiếp hừ ra tiếng rên rỉ khiến kẻ khác động tâm.

Không đúng, trong tay lại là một mảnh bằng phẳng? Trong lúc khẩn yếu, tay Lí Ngọc Kỳ tự nhiên mà sờ lên bộ ngực của Nhâm Tiêu Dao, lại phát hiện thấy một vùng đất bằng phẳng, hắn không tin dụi dụi mắt, một lần nữa lại nâng tay sờ sờ.

Thế nhưng vẫn là bằng phẳng, cùng với mình giống nhau như đúc!

Nhâm Tiêu Dao vì ngăn cản y lần thứ hai thăm dò, cúi đầu hôn thật sâu, cướp đi hô hấp của y, bàn tay to đồng thời mò vào trong vạt áo Lí Ngọc Kỳ.

“Ân, ta nóng quá.” Không có tình được gì thúc giục, Lí Ngọc Kỳ ngay trong tay Nhâm Tiêu Dao phát ra thanh âm yêu kiều, ngay cả việc không thích hợp vừa rồi phát hiện cũng xem nhẹ.

“Thiên, người thật sự hảo mê người.” Không nghĩ tới tiểu vương gia bình thường thoát nhìn bá đạo vô lễ lúc này lại hiển lộ một mặt như vậy, một đầu tóc đen nhánh rối tung ở trên đầu vai trắng nõn rất là mê người, hắn nhìn không được cúi đầu hôn lên xương quai xanh duyên dáng.

“Mộng Dao, chúng ta cùng tiến lên thiên đường đi!” Gương mặt tràn ngập tình dục khê mở hai con ngươi, thâm tình ngắm nhìn người vợ tưởng niệm đã lâu.

Biết thời khắc đã đến, tên trên dây cung không thể không bắn, dục vọng Nhâm Tiêu Dao nhẫn nại đã lâu đã muốn bộc phát, một cái động thân tiến nhập vào trong cơ thể Lí Ngọc Kỳ.

“A, đau quá.” Mặc dù có chuẩn bị trước, nhưng tiểu vương gia được nuông chiều từ bé là lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, hai tay gắt gao bắt lấy sàng đan. (đệm giường)

Nhìn thấy tình nhân trên đầu tích đầy mồ hôi, Nhâm Tiêu Dao cố nén dục vọng đang trở nên ngạnh không nhúc nhích, thật sâu hôn lên môi người đang thống khổ dưới thân.

“Ta thật là khó chịu.” Y hơi nhíu mi, tuy lúc này đã chịu đủ đau đớn, nhưng thân thể thành thực phản ứng vẫn là làm cho hắn mở miệng nói thật.

Nghe được vợ kêu gọi, Nhâm Tiêu Dao dẹp bỏ hết tất cả tạp niệm, xuất ra thể vô hồn thân cùng vợ tiến nhập vào thiên đường tình dục.

“A.....”

Sáng sớm, một tiếng hét thảm đem bọn hạ nhân từ trong ngủ mơ bừng tỉnh, đều vây đến bên ngoài tân phòng nhưng không có gõ cửa gọi, một người cũng không dám tùy ý tiến vào.

Nhâm Tiêu Dao sớm đã tỉnh lại thân thủ điểm trụ á huyết của Lí Ngọc Kỳ, lên tiếng: “Không có việc gì, các người đi xuống đi.” Nghe được thanh âm của tiểu Vương phi, bọn hạ nhân đều an tâm rời đi.

Chỉ mặc một chiếc áo ngủ đơn bạc, Nhâm Tiêu Dao không coi ai ra gì tiêu sái xuống giường, Lí Ngọc Kỳ lại là một bộ dáng thất kinh, ôm lấy ngực.

“Người không kêu thì ta liền điểm khai huyết đạo của người.” Nhâm Tiêu Dao nắm lấy cằm của Lí Ngọc Kỳ, uy hiếp nói.

Đêm xuân đã qua, tư vị tuy rằng không tính là tuyệt vời, dù sao hai người đều là lần đầu, nhưng hấn phi thường thỏa mãn, đặc biệt nhìn thấy bộ dáng quá sợ hãi của tiểu vương gia, từ tốn rót một ly trà ngon uống xuống, thoải mái đến cực điểm.

“Ân, ân.” Bất hạnh không thể mở miệng nói chuyện, Lí Ngọc Kỳ chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ai có thể nói cho hấn biết hết thấy những chuyện này đều chính là một giấc mộng, nam tử trước mắt đến tốt cùng là ai? Vì sao hấn lại trần như nhộng? Ngay cả một tấm chăn mỏng khóa thân đều bị nam tử vây quanh ở trên người!

Nơi này rõ ràng chính là tân phòng, hấn đêm qua rõ ràng cưới công chúa, công chúa ở đâu? Chắc không phải bị nam nhân kiêu ngạo trước mắt trói lại đi?

Trời ạ! Đây chính là tội lớn mất đầu, vẫn là vờ quên đi!

“Người..... Người..... Ta..... Ta.....” Á huyết được giải, nhưng nhất thời không tiếp thụ được sự thật, Lí Ngọc Kỳ lại xuất hiện hiện tượng cà lăm.

Hảo nhức! Đau quá! Ngay cả thất lưng đều đau đến không đứng dậy nổi, phía dưới hạ thân có thứ gì đó chảy ra, cúi đầu vừa thấy, đúng là chất lỏng xuất hiện mỗi buổi sáng, nhất thời hiểu ra, sắc mặt lại biến từ một đạo xanh qua một đạo trắng.

Nhìn thấy dấu vết xanh tím trên thân thể dưới chăn đơn, còn có phần eo đến bây giờ còn đau nhức không thôi, hấn cảm thấy được bản thân cách địa ngục không xa, nếu không biết rõ ràng tối hôm qua đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, hấn khẳng định là người thứ nhất lấy người nam tử này khai đao, đến lúc đó ngũ mã phân thân, lăng trì xử tử, mặc cho quân giẫm đạp.

“Đến, uống một ngụm trà, chậm rãi nói.” Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu có chuyện nói không nên lời của vợ, trên mặt Nhâm Tiêu Dao cũng tràn ra một cái tươi cười mê người, chậm rãi rót một ly trà đưa lên trước.

Có lẽ là hấn đêm qua hơi quá đáng, dù sao cũng là đêm đầu của y, cũng không có cẩn thận suy tính, hoàn toàn bị dục vọng của chính mình khống chế, cũng không biết mây mưa thất thường mấy lần, cũng khó trách sắc mặt y không tốt, đêm qua vì quá kích động nên cũng không kiềm nén, uống xong trà có lẽ sẽ ổn hơn, y yêu Mộng Dao như vậy, tin tưởng y cũng sẽ đồng dạng thương hấn!

“Người là ai? Như thế nào xuất hiện ở trong phòng ta?” uống mấy ngụm nước trà lạnh như băng, đầu óc cũng dần tỉnh táo lại.

Hết thấy tối hôm qua giống như đèn kéo quân quay về trong não, chỉ nhớ rõ hấn ở tửu quán uống rượu đến khuya, mơ hồ bị vài người dẫn trở về nên cái gì cũng không nhớ rõ.....

Đêm qua say rượu, ý nghĩ không thanh tỉnh, hiện tại chính là mười phần tỉnh thần, dù không có tỉnh thần thì cũng sẽ bị nam nhân sáng sớm nằm ở bên người làm cho tỉnh lại, kỳ quái chính là, đầu hấn còn tựa vào trước ngực nam nhân có chút nhìn quen mắt này, hai tay còn cùng hấn giao triền.

“Ta? Ta gọi là Nhâm Tiêu Dao, ta là Mộng Dao mà người tối hôm qua luôn miệng kêu không ngừng, cũng là Tiêu Dao công chúa mà Hoàng Thượng ngự phong.” Nhâm Tiêu Dao không khỏi đảo mắt, nhướn mày cười, cổ ý ngưỡng thân về phía trước, trước ngực lộ ra một vùng lớn.

Tối đáng giận chính là, hấn còn đem gương mặt không hề có tỳ vết mà Lí Ngọc Kỳ thích nhất tiến đến trước mặt y, phun ra hơi thở nóng cháy trên mặt y.

Như có như không chạm đến làn da hoạt nộn của Lí Ngọc Kỳ, đem chuyện trước đây hấn như thế nào gặp được Hoàng Thượng, lại như thế nào tới Ý Hồng lâu, sau lại được Hoàng Thượng khiến giải quyết định gả cho y, từ đầu chí cuối nói một lần.

“Chính là..... Mộng Dao là nữ a! Người là nam a!” Đầu Lí Ngọc Kỳ lắc tựa trống bỏi, sắc mặt có chút trắng (trống bỏi: cái trống đồ chơi trẻ em có treo hai cái lắc kế bên ấy)

Tuy rằng biết chắc lần này đều là sự thật, nhưng hấn vẫn không tin mỹ thiếu nữ xinh đẹp lại đúng là thân nam nhi!

Cẩn thận đánh giá nam nhân trước mắt, mi kia, mắt kia, thật sự cùng Mộng Dao giống nhau như đúc, chính là thiếu đi vẻ diễm lệ của Mộng Dao, lại có thêm chút anh khí nam nhi, thật cũng là nam tử tuấn tú.

Đột nhiên, hần phát hiện chính mình cùng với y quá thân cận, mặt đều cơ hồ dán lại cùng nhau, thân thủ mạnh mẽ đẩy ra Nhâm Tiêu Dao, quay đầu đi ..., nhưng thần tình đỏ bừng cho thấy trong lòng hần đang suy nghĩ, nhìn thấy gương mặt quá giống Mộng Dao kia, hần lập tức hồi tưởng lại trí nhớ ngắt quãng tối hôm qua, bộ dáng mình ở trên người uyển chuyển rên rỉ, sắc mặt đột biến thành xanh mét.

“Ta là nam hay là nữ, đêm qua ngươi không phải đều biết rõ sao?” Nhâm Tiêu Dao cũng không muốn thúc ép, từ tốn ngồi vào bên giường, dùng tấm ngực lồ lộ cọ cọ vào thân thể đã sớm bị hần xuyên thấu.

“Ngươi..... Ly ta xa một chút.” sắc mặt xanh mét bỗng nhiên biến thành đỏ bừng, Lí Ngọc Kỳ có chút mất tự nhiên xoay người.

Tuy rằng ngày xưa thường nghe người ta nghị luận đại thần trong phủ cơ hồ đều dưỡng luyện đồng, nhưng không có nghĩa là hần cũng thích như thế, huống chi lần này bị đặt ở phía dưới chính là mình, hần thân phận tôn quý cũng không phải loại được người dưỡng.

“Ôi, ngươi như thế nào dùng qua rồi lại không nhận trách nhiệm.” Phát hiện chính mình càng ngày càng thích đùa giỡn y, Nhâm Tiêu Dao không khỏi có chút sinh nghiến, không chỉ không có ý rời đi, ngược lại còn một phen ôm thắt lưng người đang sinh hờn dỗi, vẻ mặt hưởng thụ.

Cảm giác trong lồng ngực tuy rằng không bằng nữ tử mềm mại, nhưng chính là cảm thấy được rất thoải mái, giống như vì hần mà sinh, đôi con ngươi mê người kia đều mị lên.

“Phi, phi, cái gì bảo ta dùng qua, rõ ràng là ngươi đem ta dùng.” Lí Ngọc Kỳ tức giận cố lấy lại quyền lợi.

Tuy rằng y chính là Mộng Dao, nhưng lời nói cũng quá khó nghe, không thể không cho y một cái giáo huấn, ai bảo y lừa hần lâu như vậy? Đem hần coi thành đứa ngốc!

Kỳ thật có gì mà phải hận, thiên hạ hờn khiến mộng nhiều (ý chỉ người làm hần tương tự) ngay tại bên người, hần từ trước đến nay không nhìn tới thể tục cũng sẽ không nghĩ tới thú một danh nam tử có bao nhiêu kinh thế hãi tục gì.

“Vậy được rồi, như thế cho ngươi đi lên đi.” Nhâm Tiêu Dao hào phóng buông ra Lí Ngọc Kỳ, làm bộ phải bỏ đi áo, một bộ dáng tràn đầy hy sinh.

Một mình hưởng thụ khuê phòng chi nhạc, nhưng thật ra chuyện này lại nhạc vô cùng! (nhạc =lạc thú)

“Không cần, ta mới không cần dùng ngươi đâu.” Lí Ngọc Kỳ bĩu môi, lấy tay đẩy ra người vẫn luôn quấn quýt lấy hần không buông.

Không cần, tối hôm qua một thân sung sướng đều đã không chịu nổi, hiện tại bảo hần đến áp y, căn bản là chuyện không có khả năng, muốn hần, hần chính là không dễ bị lừa như vậy!

“Vậy làm sao bây giờ? Ta chính là Tiêu Dao công chúa Hoàng Thượng ngự phong gả đến Tĩnh vương phủ.” Nhìn thấy vợ đang giận dỗi trước mắt, Nhâm Tiêu Dao đem nan đề ném qua cho y, sẽ không tin tưởng y lại phạm chính tâm ý của bản thân y.

Nhìn ra được vấn đề, Ngọc Kỳ cũng không có phản ứng quá lớn, đối với chuyện y lừa gạt hần cũng không đề cập tới, thậm chí không thêm để ý sự thật thân là nam nhi của y, tối hôm qua cũng là tự hần trầm mê.

“Hảo, vậy ngươi ở nơi này làm Tiêu Dao công chúa của ngươi, ta đi làm tiểu vương gia của ta.” sắc mặt Lí Ngọc Kỳ cũng rất không tốt, bốc đồng bỏ ra cánh tay Tiêu Dao, hé ra gương mặt lạnh lùng tựa như trời đông giá rét.

Chính mình vô duyên vô cớ bị y ăn luôn, hần đã bắt kể y có chuyện gạt hần, thậm chí y là nam tử thì hần cũng không để ý, nhưng y cũng không nói một câu để nghe đến an ủi mình một chút thật sự là hơi quá đáng, huống chi thân thể hần đến bây giờ cũng vẫn không thoải mái, thật sự là người không biết săn sóc.

Hần không phải không thể chấp nhận Nhâm Tiêu Dao là thân nam nhân, hần thật sự là yêu y tha thiết, chính là ngại mặt mũi tiểu vương gia của hần, còn có tính tình bốc đồng không chịu cúi đầu, về phương

diện khác, hẳn hy vọng Tiêu Dao có thể cùng hắn giải thích trước, như vậy hẳn về sau cũng sẽ không luôn bị vây ở thế hạ phong.

“Đây chính là người nói, đừng trách ta vô tình vô nghĩa.” Nhâm Tiêu Dao cũng phát hỏa, một câu không lòng dạ nào tạo thành cục diện ngày sau không thể văn hồi.

Sáng sớm đứng lên liền hô to gọi nhỏ, còn mở ra sắc mặt cho y xem, hẳn đều đã ăn nói khép nép đồ dành y nửa ngày, đối lấy cũng chỉ là lời nói vô tình như thế, hẳn không tin đường đường võ lâm nam nhi còn có thể nào sợ y!

Không phải nói thương hắn sao? Chỉ biết chỉ trích, chỉ biết đả kích hắn, chỉ biết cường điệu thân phận tiểu vương gia của mình, chỉ lo y bộc phát tính tình được nuông chiều, thật sự là quá thương tâm.

Nhâm Tiêu Dao hé ra gương mặt xanh mét, đập cửa mà đi, lưu lại Lí Ngọc Kỳ thần tình kinh ngạc ở trong phòng, tự sinh hờn dỗi.....

Hai người thật tình yêu nhau bởi vì không hảo hảo tháo gỡ cổ chấp, hình thành nên bức tường tương đối lớn, vốn là một chuyện tốt lại biến thành chuyện xấu, thật có thể nói là làm việc tốt thường gian nan.

Những ngày kế tiếp, tĩnh lặng mà lại vô vị, Nhâm Tiêu Dao luôn đem chính mình khóa ở trong tân phòng, không cho những người khác tiến vào, cũng từng có ý niệm trong đầu —— rời đi vương phủ, trải qua những ngày tiêu dao, nhưng lại nhớ đến những chuyện phát sinh ngày xưa, rồi lại luyến tiếc muốn đi tìm y, nhưng lại không muốn đánh mất mặt mũi, dù sao ngày đó đã hạ một lời ngạo cường, đi tìm y nhất định sẽ mất đi phong phạm (thần thái) của mình.

Tình thế khó xử, hẳn đành phải án binh bất động, chậm đợi bước phát triển tiếp theo.

Tiểu vương gia Lí Ngọc Kỳ lại biến trở về nguyên lai, cả ngày đều là đi sớm về khuya, không có một ngày là ở lại trong phủ, thậm chí ngay cả tân phòng cũng không tiến vào, dẫn tới hạ nhân đều nghị luận, lần này, hẳn thật không có đi uống rượu tiêu sầu, bất quá cũng là tới đêm hôm khuya khoắc mới hồi phủ, một hồi liền thẳng đến thư phòng, một chút dấu hiệu đến tân phòng đều không có.

Bọn họ rùng mình giằng co nửa tháng, vương phủ từ trên xuống dưới đều cảm giác được hàn khí giữa bọn họ phát ra khiến người cảm thấy lạnh lẽo, hạ nhân nhìn thấy bọn họ ly thân cũng không dám ho ra một tiếng.

Tuy rằng mấy ngày nay Lí Ngọc Kỳ không có quay về tân phòng, nhưng nội tâm hắn vẫn là phi thường tưởng niệm Nhâm Tiêu Dao, nhưng vì sĩ diện nên chỉ dám chịu đựng thống khổ không đi nhìn y.

Hắn một lần nữa lấy ra tranh vẽ, nhìn thấy người mong nhớ ngày đêm, nhất thời tâm phiền ý loạn, đem bức tranh vứt trên mặt đất, nhắm mắt lại.

Sau một lát, hắn hối hận, cho dù y có quá mức như thế nào cũng là người trong lòng của mình, làm như vậy tâm hắn đều là đau xót, lại phát hiện trên bức tranh đã có ứ tích (vết ố nhoè), không khỏi lắc đầu, đề bút lại vẽ một bức, ngón tay lướt trên bức tranh nét mực chưa khô, Nhâm Tiêu Dao vẽ mặt anh khí hoàn toàn là một loại phong tình khác, y phục nam nhi màu trắng có vẽ anh tuấn bất phàm, coi thể nói là cao nhân cốt tiên thể ngoại, quả thực là lọt vào trong tầm mắt ba phần.

Nhưng bộ dáng này không phải thuộc loại hắn, giữa bọn họ dường như có một bức tường chắn nhìn không thấy, như thế nào cũng xuyên qua không được!

Này hết thấy đều rơi vào trong đôi mắt đang tỉ mỉ quan sát của Nhâm Tiêu Dao, hôm nay không có chuyện gì, đang muốn nhìn người nhiều ngày không thấy một cái, không ngờ vừa đến đã thấy y đem bức tranh ném trên mặt đất, phát tay áo tức giận rồi đi.....

Nhâm Tiêu Dao đẩy cửa ra, nhìn bức tranh trên mặt đất, đặt vào trong tay, quý trọng vuốt ve đường nét trên bức tranh, mực nước còn chưa khô dính ở trên tay hắn, hắn không khỏi cười khổ, đem bức họa cuộn tròn lại, xoay người mang khỏi cửa phòng.

Lí Ngọc Kỳ đương hối hận vạn phần một lần nữa trở lại trong phòng, lại phát hiện bức tranh đã mất tung, tìm cả thư phòng cũng không nhìn thấy, đành phải từ bỏ.

9. Chương 9

Tính ra, hai người đã thật lâu cũng chưa nói chuyện nhiều, cho dù là ngồi cùng bàn ăn cơm, cũng chỉ là mạnh ai nấy ăn, đối với loại chuyện này, Tĩnh Vương gia cùng Vương phi cũng không tiện nhúng tay, chỉ hy vọng hai người sớm ngày hòa hảo, ngậm kẹo đùa cháu.

Nhưng gần đây luôn phong ba không ngừng, hơn nữa vì tiểu vương gia luôn một mình ra ngoài, nên đám bằng hồ cầu hữu ngày xưa đương nhiên là muốn đến tìm hắn, thường lúc hướng trong phủ thăm hỏi. Vốn Nhâm Tiêu Dao là từ lúc về đây chưa từng ra mặt cùng bọn chúng gặp lại, nhưng hôm nay không khéo, chỉ là đi ra hít thở không khí, không nghĩ tới lại gặp gỡ bọn họ, ngại thân phận mình là Tĩnh vương phủ Tiểu Vương phi nên không thể không ra mặt tiếp đón.

“Công chúa tẩu tử, người thật đúng là tài sắc lưỡng toàn a!” Trần công tử nhìn tới mê đắm, nước miếng cơ hồ rơi xuống dưới.

Tiểu vương gia này không biết được vận may gì, bọn họ còn nghĩ rằng Tiêu Dao công chúa cùng lắm chỉ là tướng mạo bình thường, đáng người thường thường, không nghĩ tới vừa thấy đúng là dao tri tiên tử, đương nhiên không thể không tìm cơ hội thân cận.

Nhâm Tiêu Dao không khỏi có chút chán ghét nhú mày, thật không biết Lí Ngọc Kỳ vì cái gì thích kết giao với đám vương tộc bại hoại này, bất quá chỉ mới tùy ý ứng đối mấy câu mà đã tựa như nhận thức nhau mười năm, nói chuyện thẳng ra tên, thần tình dâm dăng.

“Các vị công tử cứ từ từ trò chuyện, Tiêu Dao cáo từ trước.” Chỉ sợ nếu tiếp tục đứng ở đây, hắn sẽ nhịn không được thưởng cho trên mặt mỗi người bọn họ một quyền.

“Chớ đi a, ở lại bồi chúng ta.” Không biết là vị nào vươn tay, giữ chặt ống tay áo của hắn không chịu buông.

Sắc mặt Nhâm Tiêu Dao nhất thời thay đổi, bàn tay trong ống tay áo đã nắm thành quyền, chỉ cần đối phương nếu không buông, hắn sẽ không bận tâm thân phận của mình nữa, cứ huy quyền đánh lên trước.

“Các người đang làm cái gì?” Lí Ngọc Kỳ mới từ bên ngoài trở về lạnh lùng hừ nói.

May mắn hắn trở về sớm, nếu chậm còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Ngực dâng lên cổ tức khí a, hận không thể lập tức tiến lên kéo ra hai người dây dưa không rõ trước mắt, vẫn là cố nén dừng lại.

Nhâm Tiêu Dao lập tức buông ra nắm tay đã tụ thành đoàn, kéo ống tay áo của mình về, cố tình làm bộ mặt vô sự, trong lòng lại là cuộn sóng mãnh liệt.

“Các vị, không có việc gì thỉnh quay về.” Đôi mắt Lí Ngọc Kỳ hàn quang bắn ra bốn phía, cơ hồ có thể giết người, người thức thời làm sao không biết tốt xấu, lập tức chạy nhanh rời khỏi.

Nháy mắt, mọi người đều đã biến mất, chỉ còn lại có hai người, sau một lúc lâu cũng không nói chuyện.

“Trở về phòng, ta có chuyện muốn nói.” Không chịu nổi tịch mịch trước chính là Lí Ngọc Kỳ.

Hiện tại hắn cả người tựa như uống lên một thúng dấm chua, trong lòng chua chát muốn chết, nếu không đem mọi chuyện nói rõ ràng, chỉ sợ sớm muộn gì cũng tức chết ở trong này, lúc này là thời điểm nói chuyện.

Bọn họ một trước một sau đi vào tân phòng, lại mỗi người độc chiếm một góc cũng không mở miệng nói chuyện.

Hừ, chính mình bất quá mấy ngày chưa trở về phòng, y đã bắt đầu tìm kiếm mục tiêu mới, thật sự là uống phí nhiều ngày tưởng niệm y như thế, thật sự là không đáng giá, Lí Ngọc Kỳ nhìn thấy Nhâm Tiêu Dao không nói được một lời, bi thống trong lòng chỉ bằng nói ra.

Chính mình đường đường một tiểu vương gia đã tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đến mức này, y đến bây giờ ngay cả chút tỏ vẻ cũng không có, ngay cả hai chữ xin lỗi cũng chưa từng nói ra, thậm chí cũng không đến nhìn hắn, bảo hắn trong lòng như thế nào cân nhắc?

Hảo cho người một tiểu vương gia, nghĩ rằng bản thân có gì đặc biệt hơn người, nếu không phải thấy một khối tình si của y, chính mình cũng sẽ không lưu lại! Ở nơi này thật sự là không được tự nhiên, từ lúc đến đây đều phải ứng phó đám hạ nhân không nói, còn phải đề phòng bọn họ, thật sự là không phù hợp với tính tình của mình, nếu không trong lòng nhớ y thì chỉ sợ hắc đã sớm không biết đến nơi nào tiêu dao đi.

Tiểu vương gia này còn không thông cảm cho mình, cả ngày banh ra cái mặt như là có người thiếu gã bạc vậy.

“Người tìm ta có chuyện nói sao?” Dù sao cũng là nam nhân giang hồ, Nhâm Tiêu Dao chủ động mở miệng đánh vỡ yên tĩnh.

“Người cũng không có chuyện nói với ta sao, người trước tiên nói đi.” sắc mặt Lí Ngọc Kỳ nhìn không tốt lắm.

“Tốt lắm, ta hỏi người mấy ngày này trốn tránh ta là có ý gì? Có phải ghét bỏ ta là nam nhân hay không.” Không thể nhận thì nên sớm nói, làm hại hắc ở trong phòng miên man suy nghĩ, lại gật đầu một chữ đều không có.

“Ta nào có trốn tránh người, rõ ràng là người ngày đó nói hai chúng ta không thể đứng chung.” Lí Ngọc Kỳ cổ ương ngạnh, nếu ngày đó không tức giận cãi nhau thì chỉ sợ bọn họ hiện tại tựa như đôi vợ chồng tân hôn ân ái ái.

“Nhớ sai rồi, ngày đó chính là người nói người làm tiểu vương gia của người, ta làm công chúa của ta trước.” Nhâm Tiêu Dao nhắc nhở một câu, câu này rõ ràng là đã thương người, bất quá chính mình cũng nhất thời tức giận.

“Hảo, không nói này, nói lúc vừa rồi, người rõ ràng là con dâu của Tĩnh Vương gia chúng ta, vì cái gì lại đối với ngoại nhân khoe khoang phong tao (lẳng lơ =.)” Sự kiện kia thật là mình bị đuối lý, Lí Ngọc Kỳ không muốn nhắc lại, nhưng nghĩ tới một màn vừa rồi, tâm của Lí Ngọc Kỳ thật sự là chua chát, thật muốn đem Nhâm Tiêu Dao giấu đi, tuyệt thế mỹ nhân như vậy chỉ có thể để một mình mình thưởng thức.

“Ta khoe khoang phong tao? Có lắm hay không, những người đó chính là bằng hữu của người, ta chính là nể mặt mũi của người mới đi gặp bọn họ.” Thật sự là chó cắn Lã Động Tân (*) không nhìn thấy tâm người tốt, hắc ủy khuất chính mình như vậy lại làm Lí Ngọc Kỳ cho rằng mình khoe khoang phong tao, y nghĩ cái tư vị đội khăn che mặt gặp người dễ chịu lắm sao? (*Mún biết tích này vui lòng vào đây)

“Cho dù là nể mặt mũi của ta cũng không nên cùng bọn họ dây dưa, người chó quên người là một nam nhân, vô luận người nhìn trúng ai cũng vô dụng.” Đã ghen tị đến nổi cơn điên, Lí Ngọc Kỳ căn bản là không chú ý tới mình đang nói cái gì.

“Đúng vậy, ta là nam nhân, người nghĩ rằng ta trời sinh thích nam nhân sao, nếu không vì người, nếu không nhìn thấy người si tình như vậy, ta cũng sẽ không ở lại nơi quỷ quái này.” Nguyên bản sự tình đơn giản lại bị làm cho phức tạp, hai người kia từ lúc thành thân tới nay chưa bao giờ đứng chung chí tuyến.

“Ta..... Ta.....” Nhìn thấy Tiêu Dao rốt cục biểu lộ tâm tính, lòng tràn đầy ghen tuông thoáng chốc biến mất toàn bộ.

“Người cái gì cũng không cần nói, ta đối với người hoàn toàn thất vọng, không nghĩ tới ta ở trong mắt người là một người như thế này, ta nghĩ ta có lưu lại cũng không còn tất yếu.” Nản lòng thoái chí, nguyên lai y vẫn là không tiếp thụ được sự thật mình thân là nam nhân, nếu như vậy đau dài không bằng đau ngắn, không bằng từ đây phân đôi, hắc trong cơn nóng giận cũng đã sớm quên đi kiên trì lúc trước.

Không..... Hắc không phải cố ý nói vậy. Trông thấy Nhâm Tiêu Dao sắc mặt tái nhợt, con người sáng ngời nhất thời bị kín một tầng u ám, tâm hắc bỗng dưng thu nhanh lại, ngực đau đến giống như thiên đao vạn quả.

Hắc không phải cố ý muốn đã thương y, hắc chỉ là ghen tị, chỉ là ghen tị nên vô pháp khống chế chính mình, y sẽ không hiểu được khi hắc ở trong đình nghỉ mát trông thấy vẻ mặt tràn đầy ý cười của y, trong lòng hắc đau đến tựa như xuất huyết, làm hắc cơ hồ chỉ muốn giết hết những kẻ nhìn chằm chằm vào y.

“Tiêu Dao.....” Khi trong lòng chưa xót, phiền muộn thì Nhâm Tiêu Dao đã sớm rời đi, khoảng không lưu một mảnh yên tĩnh.

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua, Lí Ngọc Kỳ chung thủy không có rời đi tân phòng, hắn vẫn ôm hy vọng, hy vọng Tiêu Dao có thể trở lại bên người mình, y nếu có thể trở về, mình có chết cũng không thả y đi, hắn muốn nói cho y biết, mình cần bản là không cần y là nam hay là nữ, chỉ cần là y là đủ rồi, đáng tiếc đã nhiều ngày hắn cũng chỉ có thể đối diện với bức tranh để tỏ rõ mối tình tương tư.

“Kì nhi a, đi ra ăn một chút gì đi, người đã ba ngày chưa ăn gì.” Tĩnh Vương phi vỗ cửa phòng đưa con, mấy ngày qua kêu hạ nhân đưa thứ gì vào toàn bộ đều còn nguyên trở về, còn tiếp tục như vậy thân thể đứa con như thế nào chịu được.

“Mẫu phi, ta không muốn ăn.” Hắn nào có tâm tình ăn cái gì, những ngày sau này nếu không có Tiêu Dao bảo hắn như thế nào sống được.

“Vậy để mẫu phi tiến vào nhìn xem người đi.” Tĩnh Vương phi thủy chung không yên lòng đứa con, đẩy cửa ra đi vào.”Kì nhi, nhìn người gây thành bộ dáng gì đây.”

Mấy ngày chưa sửa sang lại dung nhan tiêu tụy vạn phần, râu che khuất hơn phân nửa khuôn mặt hắn, hai má gầy hóp lại.

“Mẫu phi, người đừng quản ta, để ta một mình yên lặng một chút.” Đói bụng ba ngày, hắn một chút khí lực cũng không có, tựa vào trên bàn hữu lực tức giận rên rỉ.

“Kì nhi, công chúa đâu.” Tĩnh Vương phi phát hiện có chút không thích hợp, xem ra đứa con lần này chật vật như vậy tám phần là vì công chúa.

“Công chúa? Hắn, hắn đi rồi, hắn vĩnh viễn cũng không trở lại nữa.” Vừa nghe mẫu phi nhắc tới công chúa, bi thống lại trào dâng, cúi đầu chôn trở về cánh tay.

“Công chúa đi rồi? Đây là như thế nào? Mau nói cho mẫu phi.” Đúng vậy, suốt ba ngày đều không có nhìn thấy công chúa con dâu, đứa con đem chính mình nhốt tại trong phòng ba ngày, xem ra chuyện này phi thường nghiêm trọng.

“Đều do ta nhất thời lỡ lời khiến hắn tức giận bỏ đi rồi.” Càng nghĩ càng hối hận, Lí Ngọc Kỳ sống chết chôn dưới mặt bàn.

“Kì nhi, đừng khổ sở, nếu là lỡ lời, ta tin tưởng công chúa cũng sẽ không giận lâu lắm. Hơn nữa công chúa là muối muối của Hoàng Thượng, người vào cung hưởng Hoàng thượng thịnh an, nói bóng nói gió hỏi một chút, nói không chừng sẽ có manh mối.” Thật sự là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, Tĩnh Vương phi phân tích tình thế, trước mắt tối trọng yếu là đứa con có thể vực dậy tinh thần tìm kiếm công chúa, mới có thể làm chuyện này đơn giản hoá.

Lí Ngọc Kỳ mắt sáng rực lên, mạnh mẽ vỗ đùi, hưng phấn không thôi, đúng, đúng, hắn lập tức đi vào hoàng cung tìm Hoàng Thượng, Tiêu Dao không phải cậu cả Hoàng Thượng sao? Đoạn hôn nhân này cũng là Hoàng Thượng làm chủ mới thành, không đi tìm Hoàng Thượng thì có thể đi tìm ai.

“Vương phi, Vương phi, Hoàng thượng tới.” Lí Ngọc Kỳ mới vừa chải vuốt xong, thị vệ liền kêu to chạy vội đến.

“Mau mau, người tới đại sảnh trước, ta cùng tiểu vương gia lập tức đi ra.” Tĩnh Vương phi cuống quýt giúp đứa con sửa sang lại dung nhan, vội vã chạy đến tiếp Hoàng Thượng chính là không nhỏ, cũng không biết Hoàng Thượng đột nhiên giá lâm có gì chuyện quan trọng?

“Hoàng Thượng giá lâm.” Bọn họ vừa ra đại sảnh đã cùng Tĩnh Vương gia chạm mặt, thái giám ở cửa tuyên hô.

“Cung nghênh Thánh Thượng.” Tĩnh Vương gia một nhà ba quỳ chín lạy nghênh đón Hoàng Thượng.

“Ái khanh bình thân.” Lần này Hoàng Thượng không phải cải trang đi tuần mà là chính đại quang minh mang theo một đại đội cung nữ thị vệ ra cung, tiền hô hậu ủng thực là phi thường khí phái.

“Tạ ơn Hoàng Thượng, thỉnh ngồi.”

“Ân, trăm hôm nay tới là vì muốn gặp hoàng muội một lần.” Hoàng Thượng định thần nhàn nhã ngồi xuống, nhìn thấy Tĩnh Vương gia một nhà đang kinh sợ.

“Ách, thần lập tức sai người đi thỉnh công chúa.” Tĩnh Vương gia không rõ nên không để ý, nghĩ rằng công chúa vẫn còn ở vương phủ.

Bởi vì hần nhìn không chớp mắt, ngay cả Vương phi hướng hần nháy mắt cũng chưa nhìn đến.....

“Báo cáo Vương gia, công chúa không ở trong phòng.” Hạ nhân bay nhanh báo lại.

“Vậy còn không đi tìm.” Tĩnh Vương gia vừa sợ vừa nghi, lớn tiếng nói, dần dần bắt đầu cảm thấy được có chút không thích hợp, dường như mấy ngày gần đây cũng chưa từng nhìn thấy công chúa. (=___= cha với chả kon)

“Đông” một tiếng, Tĩnh Vương phi vội kéo đứa con quý trên mặt đất, “Hoàng Thượng thỉnh tội, công chúa ba ngày trước đã mất tích.”

“Cái gì? Trăm đem một công chúa hoàn mỹ đến Tĩnh vương phủ các người, các người thế nhưng đem công chúa đánh mất. Nói! Có phải các người bạc đãi công chúa hay không?” Long uy nội thịnh, sợ tới mức Tĩnh Vương gia cũng quý gối trên mặt đất.

“Hoàng Thượng, tất cả đều là lỗi vi thần, không liên quan phụ vương cùng mẫu phi, là ta lỡ lời khiến công chúa tức giận bỏ đi.” Lí Ngọc Kỳ một người dám làm dám chịu, xông lên trước đem tất cả lỗi đổ lên trên người mình.

“Hảo, hảo, người cũng thật có bản lĩnh a, người tới, áp chế đánh cho ta.” Hoàng chỉ vỗ bàn, lập tức hai gã thị vệ tiến vào một tả một hữu đè lại Lí Ngọc Kỳ.

Thôi, thôi, biểu ca muốn đánh thì cứ đánh đi, tất cả đều là lỗi của mình, nếu không phải hần nói lỡ lời, Tiêu Dao cũng sẽ không rời đi hần!

Những ngày mất đi Tiêu Dao thật sự là làm hần thống khổ, còn không bằng cứ chết đi, ít nhất ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không chịu đủ nỗi khổ tình ái, có lẽ kiếp sau bọn họ sẽ hữu duyên gặp lại.....

Đường đường Tĩnh vương phủ tiểu vương gia lúc này lựa chọn buông tha, trong lòng loạn thành một đoàn, không gỡ được cũng không đi quản hần, một lòng chỉ cầu được rời đi.

Lí Ngọc Kỳ nhắm hai mắt lại, chậm rãi đợi cơn bão dừng ở trên người hần, trong lòng hần chỉ có một ý niệm trong đầu, hần thực xin lỗi Tiêu Dao, hần đã làm tổn thương y.

“Dừng tay, ta ở trong này.” Thân ảnh từ trên nóc nhà nhẹ nhàng bay xuống, quần áo nam trang bạch sam đem tư thế của Nhâm Tiêu Dao oai hùng toả sáng.

“Các người dừng tay, nguyên lai hoàng muội ở đây a!” biểu tình ác liệt của Hoàng Thượng thoáng chốc toàn bộ biến mất, sắc mặt tươi cười túm túm nhìn Nhâm Tiêu Dao, kỳ thật hết thấy phát sinh từ Tĩnh vương phủ, Hoàng Thượng toàn bộ đều biết, hần cũng biết tân nương mới này bất quá chỉ là giận dữ, theo thám tử hồi báo, Nhâm Tiêu Dao căn bản không có rời đi vương phủ, cho nên hần lần này huy động tiến đến tất cả đều là vì tác hợp cho nhân duyên bọn họ.

“Hừ, Hoàng Thượng đã nhiều ngày không thấy.” Cười đến tựa như con hồ ly, vừa thấy là biết không có hảo tâm, biết rõ mình đau lòng A Kỳ còn muốn đánh hần, Nhâm Tiêu Dao vốn là không chút hoà nhã để Hoàng Thượng có mặt mũi.

“Tiêu Dao, Tiêu Dao, ta biết ta sai rồi, ta hảo yêu người, ta thật sự hảo yêu người. Người không cần lại rời đi ta.” Nhìn thấy vợ tái hiện trước mắt, Lí Ngọc Kỳ một phen đẩy ra thị vệ đang giữ chặt hần, liều lĩnh xông lên trước ôm lấy Nhâm Tiêu Dao không buông.

“Người yêu ta? Người sẽ không để ý ta là nam tử?” Nhìn thấy vợ trong lòng ngực không ngừng khóc, Nhâm Tiêu Dao như thế nào cũng không thể nhẫn tâm kéo ra hần, ba ngày qua, hần thật là một bước cũng chưa rời đi, tuy rằng ngày đó miệng nói phải vĩnh viễn không gặp lại, kỳ thật trong lòng hần vẫn là ôm một đường hy vọng, kết quả hôm nay đã bị Hoàng Thượng bức ra, Hoàng Thượng này chuyện gì cũng đều thích chen chân vào.

“Không thêm để ý, ta như thế nào để ý, ta yêu người a, mặc kệ người là nam hay là nữ, ta đều yêu người.” Cảm thấy được người trước mắt phiêu phiêu như tiên tử không đủ chân thật, Lí Ngọc Kỳ mặc kệ có bao nhiêu kinh thế hãi tục, ôm lấy Nhâm Tiêu Dao liền hôn xuống.

“Ta là không phải đang nằm mộng, Kỳ nhi hôn một gã nam tử.” Tĩnh Vương phi nói còn chưa hết lời liền chịu quá đả kích té xỉu ở trong lòng ngực Vương gia.

“Kỳ nhi, mau buông hân ra.” Tĩnh Vương gia đã sớm không quen nhìn đứa con ôm một nam tử không buông, hiện tại đứa con thậm chí còn chủ động đi hôn nam nhân, hân cố không nhìn thấy Hoàng Thượng ở đây liền lớn tiếng răn dạy.

“Không cần, phụ vương, ta phải cùng hân một chỗ.” Vừa hôn xong, Lí Ngọc Kỳ vẫn là ôm Nhâm Tiêu Dao không chịu buông tay.

“Người phải nhìn cho rõ ràng, trước mắt chính là một nam tử.” Không bỏ xuống được Vương phi trong lòng ngực, Tĩnh Vương gia chỉ có thể hảo ngôn khuyên bảo.

“Khụ khụ, Tĩnh Vương gia, ai nói hân là nam tử, hân là hoàng muội Tiêu Dao công chúa của trẫm, người cần phải nhìn cẩn thận a.” Hoàng Thượng lúc này mới lên tiếng, mục đích hân tới đây cũng là như vậy.

“Hoàng Thượng, chính là hân rõ ràng là nam nhân, như thế nào là công chúa.” Tĩnh Vương gia ghen hờn nhìn trần trời, Hoàng Thượng cũng sẽ không bị trúng tà của bạch y nam tử đi?

“Trẫm nói hân là hoàng muội thì hân chính là hoàng muội, chẳng lẽ các người cho rằng trẫm nói dối sao?” Tĩnh Vương gia này thật sự là người cố chấp, hân nếu còn tiếp tục kiên trì như vậy chỉ biết đem một chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

“Vương gia, coi như xong, lời Hoàng Thượng nói là thánh chỉ.” Lúc này Tĩnh Vương phi từ từ tỉnh lại, nhìn đến đứa con vẻ mặt thâm tình nhìn đối phương, trong ánh mắt tên nam tử kia cũng thấy được đồng dạng thâm tình, người nam tử lúc là công chúa chính mình cũng phi thường vừa lòng, hơn nữa còn có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, xem ra bọn họ có tiếp tục tranh cãi nữa cũng không có ý nghĩa gì, cùng với mất đi một đứa con, còn không bằng có hai đứa con tốt.

“Ái phi, người.....” Không thể tưởng được ái phi thể nhưng cũng đứng ở bên tên nam tử kia, ái thê và yêu tử sót ruột nhìn khiến Tĩnh Vương gia chỉ có thể hít một tiếng nhắm lại miệng.

“Tốt lắm, nghĩa vụ của trẫm coi như là kết thúc, những chuyện về sau toàn bộ dựa vào chính các người.” Hoàng Thượng cũng không nhẫn tâm quấy rầy đôi tình nhân này nói chuyện, lập tức bãi giá hồi cung.

Tĩnh Vương gia cũng bị Tĩnh Vương phi lôi đi, tuy rằng Vương gia ít nhiều cũng có chút không tình nguyện, nhưng đứa con cũng đã lớn như vậy, hơn nữa dường như chỉ có nam nhân trước mắt này quản được hân, cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Tiêu Dao, ta rất nhớ người, người biết không? Ba ngày này ta giống như là sống một ngày bằng một năm.” Người trong phủ toàn bộ đều đã rời đi, Lí Ngọc Kỳ tựa ở trên vai Nhâm Tiêu Dao làm nũng.

“Ta biết, ta biết, mấy ngày nay ta cũng rất nhớ người.” Tuy rằng ba ngày nay hân có thể thường xuyên nhìn thấy y, nhưng không có giờ phút nào ôm vào trong ngực chân thật như vậy.

“Ân, chúng ta về sau không bao giờ ... phải cãi nhau nữa.” Lí Ngọc Kỳ cúi đầu ở trong lòng ngực vợ không ngừng cọ đến cọ đi.

“Người tiểu bại hoại, ta thật sự là không có biện pháp với người.” Bị hân cọ như vậy, dục vọng đã lâu chưa thư giải toàn bộ bị lấy ra khỏi lòng hấp.

“Đúng vậy, người hiện tại dù là Tiêu Dao cũng không chịu nổi, ha ha.” Cảm thấy Tiêu Dao hô hấp không ổn định, trong ngực phập phồng không ngừng, Lí Ngọc Kỳ cố ý giao thân xác nương tựa ở trên người hân.

“Đây chính là người dụ dỗ ta.” Nhâm Tiêu Dao vận khởi khinh công ôm giai nhân trong lòng ngực hướng tân phòng bay đi, dọc theo đường đi tiếng hoan hô lẫn cười nói thật sự là khiến người bên ngoài ngưỡng mộ.

Ánh đèn le lói, bọn họ ở trong phòng ước chừng nhìn nhau đã mấy canh giờ, giống như vài thập niên không thấy bằng hữu, trong ánh mắt lộ ra sâu kín thâm tình, bọn họ cũng không dám mở miệng trước, sợ một khi mở miệng sẽ đánh vỡ thời gian tốt đẹp như thế, sợ rằng hết thấy đều chỉ là mộng, một khi động sẽ tan biến.

“Kì, người thật sự không thêm để ý ta là nam tử sao?” Tâm Nhâm Tiêu Dao vẫn treo ở giữa không trung.

Hắn không phải không tin y, chỉ là cảm thấy được y thích ứng quá nhanh, cùng với những gì hắn tưởng tượng đã hình thành tương phản mãnh liệt. Hắn còn sợ, sợ một câu này của tiểu vương gia chỉ là một lời nói đùa, sợ tình cảm mà hắn trả giá sẽ không chiếm được hồi báo.

Là oán là si..... Là thật là ảo..... Như mê tình, như bọt khí, bồi hồi len giữa hai người.....

“Tiêu Dao, người còn chưa tin ta sao? Ta ngay cả chính mình đều đã cho người, người còn cho rằng ta lừa người sao?”

Trong nháy mắt, Lí Ngọc Kì dường như tăng thêm vài tuổi, trở nên thành thực, cảm xúc hơn, giống như xuyên thấu qua đôi mắt Nhâm Tiêu Dao thấy được đồng dạng thâm tình.

Vì hồi báo cái tình của y, cái yêu của y, hắn chủ động đem đầu mình vùi vào cái ôm ấp của y, hấp thu sự ấm áp tha thiết hắn từng mơ.

“Tin tưởng, ta như thế nào không tin? Chỉ là rất cao hứng.” Nhâm Tiêu Dao kích động không thôi, mở ra song chưởng gắt gao ôm thân thể ấm áp trong lồng ngực.

Không hề buông tay, hắn không bao giờ ... buông y ra nữa, nếu đã tìm được thì hắn sẽ không buông tay!

Hắn không bao giờ ... làm y chịu khổ, hắn sẽ che chở y cả đời, nếu có kiếp sau, chỉ cần có hắn ở bên cạnh y, hắn cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn này.

“Người chịu khổ.” Vuốt hai má gầy yếu, hắn vô cùng đau lòng.

“Không, ta không khổ, nhưng thật ra là người hảo tiểu tụy.” Lí Ngọc Kì ngẩng đầu, hướng về phía y cười, trong tươi cười tràn đầy thoải mái vui sướng, hạnh phúc.

Nguyên lai hạnh phúc là tuyệt vời như thế, khó trách phụ vương cùng mẫu phi như hình với bóng, hắn về sau cũng phải đi theo bên người y không rời không xa!

“Kì.....” Nhâm Tiêu Dao không thể kiềm được, cúi đầu hôn lên cánh môi đã lâu chưa chạm qua.

“Ân.” Hắn ngậm đồng ý, nâng lên hai tay vòng quanh cổ y, mở ra đôi môi cùng dây dưa.

Không có cảm giác say, thần trí hai người đều cực kỳ thanh tỉnh, tất cả cảm giác tốt đẹp toàn bộ nảy lên trong lòng, hai người yêu nhau rốt cục cũng đánh vỡ cấm kỵ kết hợp cùng một chỗ.....

Thời gian hạnh phúc trôi qua rất nhanh, hai người yêu nhau cả ngày như hình với bóng, hạ nhân trong phủ cũng dâng lên ganh tị, tuy rằng bọn họ đều là nam tính, nhưng có Hoàng ân chúc phúc, không ai dám nói lung tung với bọn họ, thậm chí là Tĩnh Vương gia cùng Vương phi nhìn đến cũng chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, vì bọn họ ân ái đổ mắt như thế, cũng đành thở dài “Trời ban thưởng lương duyên”.

Đến những ngày gần đây, trong vương phủ cũng có tin tức tốt, Tĩnh Vương phi gần bốn mươi tuổi lại có tin vui, tiểu vương gia cũng sắp được làm ca ca, qua tuổi bất hoặc (40t) thể nhưng lại có thêm một lân nhi, cũng không sợ Tĩnh vương phủ tuyệt hậu, chuyện này lại làm Tĩnh Vương gia vui mừng khôn xiết.

Tĩnh vương phủ từ trên xuống dưới đều tràn đầy vui sướng, người duy nhất trong hỉ mang theo ưu sầu không phải ai khác, hoàn toàn là Nhâm Tiêu Dao.....

10. Chương 10

Đình đài lầu các, chim hót hoa toả hương, vốn là một tổ hợp cảnh sắc hoàn mỹ, lại bị một đạo tiếng kêu thô lỗ phá hư hoàn toàn triệt để ——

“Không tính, không tính, ta đổi ý rồi, ta phải đi bước này.” Thiếu niên thanh sam (áo xanh) ngồi đối diện hươ hai tay từ trên bàn cờ cầm lấy một quân cờ, miệng đô cao.

“Tiểu vương gia, ngài đã là lần thứ hai đi lại.” Làm tiểu thư đồng đứng bên phải thật sự nhìn không được, ra tiếng nhắc nhở một câu lại rước lấy cảm tức từ thiếu niên.

“Tiêu Dao cũng chưa nói gì, ngươi ngứa miệng cái gì a, đừng tưởng rằng ngươi là do hấn mua trở về thì ta cũng không dám giáo huấn ngươi.” Thiếu niên không phục trừng lớn hổ mắt cố ương ngạnh, trừng một bộ đáng ăn thịt người.

“Kì, ta cũng nhớ rõ ngươi đây là lần thứ mười đi lại.”

Ngồi ở đối diện thiếu niên thanh sam, bạch sam thiếu niên bưng lên ly trà bên cạnh bàn uống một ngụm, vẻ mặt tỏ ý cười xem xét tiểu vương gia đang ngang ngược lấp miệng người.

“Na, nào có, nhiều nhất chỉ có bảy tám lần mà thôi.”

Thanh âm của Lí Ngọc Kì càng ngày càng nhỏ, thẳng đến khi nhỏ đến không ai nghe được mới thôi.....

Hắn tự biết đuối lý đem bàn tay lùi về, khả trên mặt vẫn là một bộ dạng không chịu thua!

Lại không thể trách hấn, ai bảo Tiêu Dao kì nghệ quá tinh, mỗi lần chơi cờ đều chiếm không được thượng phong, vì tức khí mà hấn cơ hồ mỗi ngày đều kéo y đi ra chơi cờ, khả mỗi lần thua đều là hấn, hôm nay cũng không ngoại lệ!

Hôm nay Tiêu Dao vì hấn kích lệ, còn cố ý bỏ thêm phần thưởng, tưởng tượng đến phần thưởng hấn liền tâm động không thôi, chỉ cần hấn thắng, y sẽ nghe theo hấn, tưởng tượng đến mỗi lần chính mình đều là bị đặt ở phía dưới, hấn liền không cam lòng, cơ hội tốt như vậy như thế nào có thể bỏ qua? (một ngày là thụ, cả đời là thụ)

Nhìn đến trên bàn chỉ còn lại có mấy tiểu binh cùng lão soái đáng thương, tâm tình lập tức té xuống đáy cốc, xem ra hấn đời này cũng không nghĩ sẽ thắng!

Chán ngán thất vọng nhiều nên hấn tự nhiên muốn tìm người tiết giận, tiểu thư đồng đáng thương lại thành nơi trút giận của hấn.

“Ngươi cũng biết đi lại không ít lần? Ngươi có biết hay không.....” Nhâm Tiêu Dao bắt đầu dĩ lạc đầu.

Cùng y chơi cờ cũng đã nửa tháng, y không chỉ không học được một chút kì nghệ từ hấn, ngược lại học cái thói xấu ăn gian, cơ hồ mỗi lần đều đi lại, tiếp tục như vậy thật sự là rất không có ý nghĩa, có phải hay không hấn quá dung túng y? Xem ra phải hảo hảo khuyên bảo một phen, miễn cho y luôn cho rằng mình đúng!

“Đúng vậy, đúng vậy, không dám chấp nhận sự thật thì không phải đại trượng phu.”

Khiến Nhâm Tiêu Dao dở khóc dở cười chính là cái miệng không để ý chết sống của tiểu thư đồng, đem tiểu vương gia vốn còn có chút cơn tức liền giận sôi lên, làm thành bộ đáng muốn đánh người.

“Kì, ngươi làm cái gì vậy?”

Có phải hấn quá sủng y hay không, y đã lâu chưa phạm tội tặc xấu giờ lại thò đầu ra, bắt đầu dĩ Nhâm Tiêu Dao đành phải lên tiếng ngăn lại hết thấy sắp phát sinh.

“Ngươi, ngươi thế nhưng vì một người hầu mà hô to gọi nhỏ với ta?” Lí Ngọc Kì mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin được.

“Kì, hấn bắt quả chỉ là một hạ nhân, ngươi cần phải sinh khí như vậy sao? Ngươi muốn đi lại liền đi lại đi, ta đều cho ngươi.” Vẫn là đau lòng y, thấy y vẻ mặt ủy khuất, trong lòng thủy chung không đành lòng, Nhâm Tiêu Dao chủ động làm ra nhượng bộ.

“Không được, ta chính là muốn mắng hấn, ta còn muốn đánh hấn.”

Không, tâm của Tiêu Dao là của hấn, muốn nhìn cũng chỉ có thể nhìn một mình hấn, tuyệt đối không thể quan tâm người ngoài hấn!

Nhất cử nhất động của Nhâm Tiêu Dao ở trong mắt hấn tất cả đều bị đảo ngược, hấn cho rằng tất cả hành động của Tiêu Dao đều là vì cứu tiểu thư đồng gia, căn bản là không có bận tâm đến cảm thụ của hấn, lập tức nộ hỏa dâng lên ba trượng nâng cánh tay lên.

“Kì, người.....” Nhâm Tiêu Dao đau đầu đứng lên, hấn chính là sợ nhất điểm ấy, không dự đoán được tính tình Vương gia đã lâu chưa phát tác giờ lại bộc phát.

“Hừ, người không có bản lĩnh chỉ biết bắt người đến trút giận, người có bản lĩnh đã trau dồi kĩ nghệ cố gắng thắng Tiêu Dao ca của ta.” Ngoài tường truyền đến một giọng nữ, lời còn chưa dứt thì từ trên tường đã phiêu đến tựa một đóa hồng, bay xuống dừng ở giữa bọn họ.

“Phi.....” Nhâm Tiêu Dao vẻ mặt kinh hãi nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện.

Hồng y thiếu nữ dạo qua một vòng, đứng ở bên người Nhâm Tiêu Dao, đôi tay nhỏ bé duỗi ra dừng lại nơi cái miệng của hấn, vô cùng thân thiết ghé vào lỗ tai hấn nói: “Tiêu Dao ca, gọi ta Yến.” Thanh âm không lớn không nhỏ, đủ để làm cho mọi người trong đình nghỉ mát nghe được.

Tiểu muội vẫn là nghịch ngợm như vậy, làm hoàng phi vẫn là bộ dáng không lớn.

Cô gái nhỏ này cái gì cũng học không, chỉ giỏi học mấy thứ cổ quái gì đó, hiện tại ngay cả nói chuyện cũng thần bí như vậy.

Hấn đã sớm thành thói quen thấy muội muội lớn mật, lại không biết một màn mờ ám như thế dừng ở trong mắt người nào đó sớm đã biến thành bộ dáng một đôi!

“Người là người nào? Dám can đảm đột nhập vương phủ? Người tới a, bắt cho ta.” Lí Ngọc Kì đỏ ngầu mắt trừng Hồng y thiếu nữ, hấn không thể đem nàng ta bầm thây vạn đoạn.

Cũng dám ôm Tiêu Dao của hấn, tám phần là không muốn sống chẳng!

“Người xem xem, Tiêu Dao ca, người xem bộ dáng của hấn!” Cô gái phe phẩy đầu, bộ dáng thị uy giao cả thân xác tựa vào trên người Nhâm Tiêu Dao.

“Ai, các người.....” Nhâm Tiêu Dao không biết nên nói cái gì cho phải, bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem bộ dáng của Kì tám phần là hiểu lầm quan hệ của hấn và nàng, vừa định mở miệng giải thích lại bị ánh mắt muội muội ngăn lại, do dự những vẫn có người xem nhẹ dán ở trên người hấn.

“Giỏi lắm, giỏi lắm, ta đã biết người trong lòng có người khác!” Thấy thị vệ chậm chạp không đến, Lí Ngọc Kì phi thường cảm tức.

Mấy ngày nay, Tiêu Dao mặc dù đang ở bên người hấn cười cười nói nói, nhưng hấn luôn cảm thấy được y có tâm sự, khả vô luận hấn như thế nào hỏi đều hỏi không ra nguyên do, hôm nay vừa thấy thì ra là thế!

Y căn bản là không thương hấn, nữ tử tựa vào trong lồng ngực y vẻ mặt hạnh phúc, quả thực trời đất tạo nên một đôi, nào có nơi nào cho hấn sống yên ổn.

Một phen miên man suy nghĩ, sự tình đơn giản biến hoá phức tạp, một chút có thể đủ giải quyết vấn đề giống như kết thành một đoàn như thế nào cũng không giải được.

“Kì, người đừng nói lung tung, nàng là.....” Nhâm Tiêu Dao đẩy ra nữ tử trong lồng ngực, vội vàng tiến lên giữ chặt Lí Ngọc Kì.

“Câm miệng, ta cái gì cũng không muốn nghe!” Lí Ngọc Kì hét lớn một tiếng, đẩy ra tay y, cũng không quay đầu lại hướng bên kia chạy tới.

Hấn không muốn nghe, cũng không nguyện ý nghe, y nếu đã có hồng nhan tri kỷ, vì sao còn phải trêu chọc hấn, hấn một lòng thủy chung ở bên người y, y lại xem như trò đùa, bảo hấn dùng cái gì chịu đựng!

Nước mắt từ trên gương mặt chảy xuống dưới, một đường chạy vội, thương tâm muốn chết.....

“Kì, người muốn đi đâu?” Nhâm Tiêu Dao lo lắng theo sát.

Lời giải thích hấn còn chưa nói ra thì vợ đã sớm chờ không kịp, hiểu lầm cũng đã sinh ra, chỉ có thể đợi hấn đến chữa lại, hy vọng không muộn là tốt rồi.

“Ca, ta có việc tìm người.” Hồng y thiếu nữ bay vọt một cái nhảy đến trước mặt ngăn lại hấn.

Nhâm Tiêu Dao tức giận trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, nếu không phải nàng thì Ngọc Kì sẽ không hiểu lầm, tuy rằng hấn cũng muốn cho y một cái giáo huấn, chính là chung quy không đành lòng giữa bọn họ có hiểu lầm gì, hấn nhất định phải sớm một chút đi giải quyết rõ ràng, nếu không dựa theo tính tình của Kì chỉ sợ lại là nửa ngày cũng không nghĩ ra.

“Có chuyện gì thì nói đi, về sau không cần bướng bỉnh như vậy.” Một bên là thân nhân, một bên là vợ, thế hai đầu khó xử cũng không nghĩ muốn trách cứ, chỉ có đứng lại kiên nhẫn đợi tin tức của muội muội.

“Ca, là ta không tốt, kỳ thật ta cũng có chính sự, cha mẹ gửi thư muốn chúng ta về nhà thăm người thân, bọn họ phi thường nhớ chúng ta.” Hồng y thiếu nữ đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói.

Nàng cũng không phải cố ý, ai kêu Tiểu ca ca không phải giống các ca ca khác cười tếu tũn, mà là gả cho một nam nhân!

Mà nam nhân này tính cách cũng không tốt, hơn nữa một màn vừa rồi càng làm nàng đối với tiểu vương gia được nuông chiều từ bé này hiểu rõ, đương nhiên sẽ không cho hấn một gương mặt hoà nhã, hành động vừa rồi cũng là cố ý chọc giận hấn, chỉ là muốn vì Tiểu ca xả giận.

“Cha mẹ muốn chúng ta trở về?” sắc mặt Nhâm Tiêu Dao đột nhiên biến đổi, trở nên tái nhợt không thôi.

Chuyện hấn lo lắng nhất vẫn xảy ra, chính mình gả cho một nam nhân, hơn nữa người này lại là một tiểu vương gia, cha mẹ luôn luôn không thích cùng người của triều đình giao tiếp lần trước chấp nhận Hoàng Thượng đều đã là vạn bất đắc dĩ, như thế nào nhận mình đồng tính cùng một tiểu vương gia được nuông chiều, việc này thật sự là khó càng thêm khó.

Nhiều ngày tới sầu lo nổi lên trong lòng, mày nhíu thành một đoàn, ngay cả tiểu muội luôn luôn không biết nhìn về mặt đều nhìn đến hấn có tâm sự.

“Ca, người đang lo lắng cái gì?”

“Không, không có việc gì, người đi về trước đi, hai ngày sau chúng ta khởi trình.” Nhâm Tiêu Dao phục hồi tinh thần lại, thần nhiên phát tay cự tuyệt quan tâm của tiểu muội.

Đây là chuyện giữa hấn và Ngọc Kì, hấn luôn luôn một mình làm việc nên không muốn làm cho việc này liên lụy tới người khác, phải phiền não, phải ưu sầu, một người cũng đã đủ.

Tĩnh Vương phi nghe hạ nhân báo lại, tiểu vương gia sắc mặt tái nhợt hướng trở về phòng, đem chính mình nhốt ở trong phòng nửa ngày không chịu đi ra, nàng không để ý tới cái thai bốn tháng liền từ trong phòng chạy đến.

“Kì nhi, kì nhi, có chuyện gì nói ra, không hé răng như vậy mẫu phi như thế nào biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẫu phi, lòng đau quá, đau quá.” Lí Ngọc Kì ở trong phòng tự sinh hờn dỗi, nghe được thanh âm của mẫu phi liền chạy nhanh đi ra mở cửa, đem nàng cẩn thận dìu đến ghế, một đầu tiến vào trong lòng ngực mẫu phi gào khóc. (=___=|||)

“Cùng mẫu phi nói, mẫu phi tác chủ cho người.” Đau lòng đứa con, Tĩnh Vương phi vuốt đầu bào bối trong lòng ngực nhẹ nhàng nói.

“Mẫu phi, Tiêu Dao hấn..... Hấn không cần ta!”

Nói đến chuyện thương tâm của mình, hấn rốt cuộc nhịn không được lên tiếng khóc lớn, giống như muốn đem tất cả bất bình trong lòng đều phát tiết ra.

“Như thế nào có thể? Tiêu Dao hấn thích người như vậy, như thế nào có thể không cần người?” Tĩnh Vương phi không tin vào cái lỗ tai của mình, nhưng lời này là từ miệng đứa con nói ra, nàng lại không thể không tin.

“Là thật, hấn vừa rồi cùng một nữ tử khác ôm nhau, bộ dáng thập phần thân thiết.”

Vương phi ngậy người một chút, không nghĩ tới cư nhiên sẽ phát sinh loại sự tình này, nhưng nghĩ lại cùng Tiêu Dao sinh sống mấy tháng, chưa từng thấy hắn cùng nữ tử nhiều lời nói chuyện, như thế nào đột nhiên cùng nữ tử ôm nhau? Còn bị Kỳ nhi nhìn thấy a?

“Có thể là hiểu lầm hay không? Tiêu Dao không phải người như thế.”

“Đây là ta tận mắt thấy, còn có thể giả bộ sao?”

“Vậy Tiêu Dao có giải thích hay không?” Nói ra nghi vấn trong lòng, Tĩnh Vương phi thủy chung cảm thấy được việc này quá kỳ hoặc.

“Này, con không đợi hắn nói đã bỏ chạy trở về.” Lí Ngọc Kỳ ngượng ngùng cúi đầu.

Nghĩ lại một chút, hắn tựa hồ không có nghe Tiêu Dao giải thích liền vọt trở về, nhốt ở trong phòng sinh hờn dỗi, nếu y có cái gì nói chẳng phải là đã bỏ lỡ?

Tưởng tượng đến đây, trong lòng không khỏi phát lên hồi ý, người cũng trở nên yên ổn xuống.

Lúc này, ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa lẫn thanh âm của Nhâm Tiêu Dao: “Kì, ta có thể đi vào không?”

“Tiêu Dao, mau vào.” Tĩnh Vương phi giành mở miệng trước, đem đứa con từ trong lòng kéo ra.

“Mẫu phi, ta vào.” Nhâm Tiêu Dao đẩy cửa ra đi vào, thấy Tĩnh Vương phi liền thi lễ.

“Người tới vừa lúc, nơi này giao cho người, ta phải về phòng nghỉ ngơi.”

“Mẫu phi, ta tiến ngại.”

“Không cần, ta sẽ tự mình đi, Kỳ nhi liền giao cho người.” Tĩnh Vương phi hướng Nhâm Tiêu Dao nháy mắt, chậm rãi tiêu sái ra khỏi phòng, đem không gian lưu lại cho hai người trẻ tuổi.

“Kì, còn đang giận ta sao?”

Vừa tiến bước tiểu muội thì hắn liền hướng bên này chạy tới, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, nhìn thấy Lí Ngọc Kỳ vẻ mặt đầy nước mắt, đau lòng như đao cắt.

Hắn vẫn là làm bị thương y, chỉ trách hắn đã muộn một bước mở miệng trước, nếu lúc tiểu muội vừa nói xong liền hướng y giải thích rõ ràng, y cũng sẽ không thương tâm như thế!

“Không có, ta nào dám sinh khí với người, người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ta nào dám a!” Lí Ngọc Kỳ dùng ống tay áo lau khô nước mắt trên mặt, bướng bỉnh trả lời Nhâm Tiêu Dao.

Hắn vốn không muốn lên tiếng, nhưng lại sợ Tiêu Dao vì thế mà không để ý tới hắn, bất đắc dĩ mới nhở ra một câu.

“Còn dám nói người không sinh khí, miệng đồ cao đến nửa ngày.” Nhâm Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, một phen kéo qua Lí Ngọc Kỳ đem y nhập vào trong lòng ngực, nhéo nhéo hai má y.

“Hừ, người có hồng nhan tri kỷ của người, làm chi phải xen vào ta.” Lí Ngọc Kỳ đẩy tay hắn ra, muốn từ trong lòng ngực hắn giãy dụa ra, cũng không nghĩ một đôi tay to lại ôm lấy thắt lưng hắn, làm cho hắn không thể động đậy.

“Nhìn xem người, đánh nghiêng bình dấm chua đi, vừa rồi là muội muội ta, lần này tới là có lời nhắn.” Nhâm Tiêu Dao đưa tay nâng lên mặt hắn, tại cái miệng nhỏ nhắn đang tức giận trương ra mà mân mê hôn một cái, vẫn không chịu buông tay.

Y không có việc gì là tốt rồi, hoàn hảo y tính tình là giận tới nhanh mà đi cũng nhanh!

“Muội muội người? Là thật sao? Người như thế nào không nói sớm a?” Lí Ngọc Kỳ trừng lớn mắt, một bộ dáng không tin.

Nào có chuyện tình cờ như vậy, nữ nhân không phải muội muội thì chính là tỷ tỷ!

“Đương nhiên là thật, ta lừa người làm gì? Ai bảo người vừa rồi chạy nhanh như vậy, ta cũng chưa có cơ hội mở miệng.” Tiêu Dao đỏ khốc đỏ cười.

Hắn thật sự là không có biện pháp với y, mấy ngày nay ở chung, hắn phát hiện y đặc biệt thích ăn dầm chua, chỉ cần có người, bất luận nam nữ già trẻ chỉ cần một người tới gần hắn, bình dầm chua cũng sẽ bị đánh vỡ!

“Hảo, lần này ta tin tưởng ngươi, nhưng về sau không được cho nàng dựa vào ngươi gần như vậy.” Hắn rất nhanh liền tin lời Tiêu Dao, hắn vốn không có nhiều tâm cơ nên lo lắng sự tình luôn rất đơn giản, chỉ cần chính mình cao hứng, đầu thêm người khác nghĩ như thế nào.

“Ngươi nga, thật sự là không có biện pháp bắt ngươi.” Nhâm Tiêu Dao sững nịch sờ sờ đầu của y, lắc đầu nở nụ cười.

“Đúng rồi, vừa rồi ngươi không phải nói có lời nhảm sao?”

Do dự một lát, Nhâm Tiêu Dao vẫn là tính toán nói cho y, chuyện này y cũng là một trong đương sự: “Cha và nương ta bảo ta trở về, ngươi.....”

Có một tia khó xử, dẫn y cùng nhau trở về sợ người nhà không thể thừa nhận, không mang theo y cùng nhau trở về, y khẳng định sẽ nghĩ biện pháp đi theo đến, chỉ bằng nói cho y biết để làm cho y có cái chuẩn bị tâm lý.

“Ta muốn đi, ta muốn đi, ta còn chưa thấy qua cha mẹ của ngươi a!” Không biết chính mình sẽ đối mặt với một hồi sóng lớn, Lí Ngọc Kỳ hoan hô hươ hai tay. (---|||)

“Kì, ngươi, ta nói thật với ngươi, cha và nương ta chán ghét nhất là người trong triều đình..... Hơn nữa ngươi và ta đều là nam tử..... Bọn họ, bọn họ.....” Nhâm Tiêu Dao không muốn tiếp tục nói nữa, hắn thật sự không muốn đem sự thật tàn khốc bày ra trước mặt y.

“Không có việc gì, không có việc gì, cha mẹ của ngươi chính là cha mẹ của ta, tin tưởng bọn họ sẽ không chán ghét ta.” Hắn vốn thuộc trường phái yên vui nên cũng không nghĩ nhiều lắm, thậm chí sớm ngày nhìn thấy song thân của Tiêu Dao.

“Đi, chúng ta tiếp tục chơi cờ.” Hết thấy phiền não đều tan thành mây khói, Lí Ngọc Kỳ kéo Nhâm Tiêu Dao đi ra cửa.....

.....

Lí Ngọc Kỳ kêu la đem thức ăn ngon trên bàn đều gấp vào trong chén Tiêu Dao, không để ý mọi người ở đây đang theo dõi hắn.

“Tiêu Dao, cho ngươi ăn cái này, còn có này, đều là ngươi thích.”

Bọn họ vẫn là cùng nhau lên đường, dọc theo đường đi tiểu muội và Kỳ như thế nào cũng không đứng chung hướng, từ lúc đến đều là đấu võ mồm, việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi đều có thể cãi không ngừng.

Một bên là tiểu muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, một bên là vợ thật vất vả mới có được, thật sự là thế khó xử, đành phải hai bên cũng không giúp, vì để cái tai thanh tịnh hắn chỉ cần vừa thấy bọn họ đấu võ mồm liền trốn qua một bên, hoàn hảo bọn họ thấy hắn mất hứng liền lịch sự ngừng cuộc đấu.

Thật vất vả mới về đến nhà, dưới ánh mắt kinh ngạc của cha mẹ, hắn kiên trì nói ra chân tướng, lúc ấy biểu tình của họ hảo âm trầm, ngay cả sắc mặt các ca ca đều biến thành xanh mét, chỉ có Ngọc Kỳ không biết sống chết xông lên phía trước hướng bọn họ hành lễ.

Trong không khí xấu hổ, thật vất vả mới tới thời khắc dùng cơm tối, Ngọc Kỳ cũng không để ý các vị trưởng bối đang ngồi, chực chỉ đem đồ ăn hướng vào trong bát hắn, hắn đành phải mang vẻ mặt đau khổ hướng cha mẹ gật đầu.

“Ta nói Vương gia tử tử a, ngươi đau lòng Tiểu ca cũng không cần như vậy, ngươi xem trên mặt Tiểu ca đều đã nhịn không được.” tiểu muội Thích cùng Lí Ngọc Kỳ đối nghịch dùng chiếc đũa chỉ vào đối phương, vẻ mặt không vui.

“Khụ, khụ, Kỳ, ngươi không cần cho ta cả đĩa rau như vậy, ta tự mình ăn.” Ở trước mặt song thân quá thân mật thật sự không dám quá phận, hoàn hảo cha mẹ thủy chung mang vẻ mặt bình tĩnh, nhìn không ra cái gì, nếu không hắn đã sớm kéo Kỳ trốn vào trong phòng, miễn cho ở trong này mất mặt xấu hổ.

“Ách, vị này chính là, là Tĩnh vương phủ tiểu vương gia, không biết quý phủ có mấy người con?” Nhâm phụ trừng mắt nhìn nữ nhân làm càn liếc mắt một cái, mở miệng lên tiếng.

“Cha, ngài kêu ta là Kì nhi đi, ta là con trai độc nhất.” Lí Ngọc Kì không nhận thấy được khẩn trương liền cười hồi đáp, một chút cũng không đem mình thành ngoại nhân, chiếc đũa vẫn như cũ bay nhanh mà gấp.

“Nga, vậy người cùng Dao nhi một chỗ, Tĩnh vương phủ không phải phải tuyệt hậu?” Nhâm phụ sờ sờ chòm râu, lại hỏi.

“Sẽ không a, mẫu phi sẽ sinh thêm một đệ đệ cho ta, đúng rồi, đây là một chút chút lòng thành từ Tĩnh vương phủ của chúng ta, thỉnh cha nhận lấy.” Lí Ngọc Kì từ trong lòng lấy ra một cái hộp gỗ, chỉ thấy kim quang tươi sáng, trong hộp đặt một tiểu kim quy bằng bàn tay, sắc sỡ loá mắt.

Nhâm gia đang ngồi hít một hơi, Tĩnh vương phủ này thật ra tay ra quá lớn, kim sức lớn như thế chỉ sợ tiêu phí không ít ngân lượng.

“Cha, nương, ta ăn no, các người từ từ dùng.” Nhâm Tiêu Dao sắc mặt có chút khó coi.

Cha mẹ không thích nhất là người tiêu tiền như nước, xem ra lễ vật lớn thế này, mắt thấy đã không ổn, chạy nhanh kéo Lí Ngọc Kì về mặt không hiểu đứng dậy cáo từ, hần sợ còn tiếp tục ở đây sẽ phát sinh chuyện càng nghiêm trọng.

“Ta còn chưa ăn no a.” Lí Ngọc Kì không để ý hình tượng kêu to, người cũng đã bị lôi đi.

Nhâm gia song thân mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy hai người vội vàng rời đi, một chữ cũng nói không nên lời.

.....

Hồng y thiếu nữ vọt vào trong phòng, lên tiếng kêu to: “Không tốt, không tốt.” Lí Ngọc Kì đang uống trà bị dọa cho một miệng phun thẳng.

“Người gấp cái gì, muốn hù chết ta a?” Lí Ngọc Kì tức giận đem ly trà đặt lên bàn, cảm tức trùng vị khách không mời mà đến đột nhiên xâm nhập.

Nhâm gia tiểu muội ôm đồm cánh tay hần, một bộ dáng khóc không ra nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Tiêu Dao ca, Tiêu Dao ca, hần, hần.....”

Cái này thực sự làm hần hoảng loạn, Tiêu Dao vừa mới có việc rời đi, không phải là đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn đi?

Hần xoay tay bắt lấy tay nàng, vội vàng hỏi: “Tiêu Dao, Tiêu Dao hần làm sao vậy, mau nói cho ta biết!” Hần tình nguyện người bị thương chính là mình, mà không phải Nhâm Tiêu Dao.

“Ca ta, ca ta, hần vừa rồi bị thích khách một đao đâm vào trong bụng, lúc này đã sắp không được.” Tiểu muội cố nén ý cười, còn muốn làm bộ như thực bị thương, thống khổ muốn chết.

“Cái gì, cha không phải là vô lâm minh chủ sao? Như thế nào có thích khách dám đến ám sát?” Lí Ngọc Kì tỏ vẻ hoài nghi.

“Ta, ta cũng không biết, vừa rồi cha cùng nương muốn cứu đều cứu không được, may mắn cha nghĩ đến bí phương tổ tiên truyền xuống, lại vừa cứu ca một mạng.” Nhâm gia tiểu muội đây một bộ dáng rơi lệ, lấy tay ngăn trở mặt, không cho hần nhìn thấy biểu tình thật trên mặt.

“Nói mau, đến tột cùng là bí phương gì, vô luận lên núi đao xuống biển lửa ta đều đi tìm.” Cẩn chặt rằng, Lí Ngọc Kì vội vàng nói.

Vì Tiêu Dao của hần, hần cái gì cũng đều có thể hy sinh!

“Người, người.....” Nàng thật ra không dự đoán được hần si tình như thế, chỉ là muốn thử hần một lần, không dự đoán được lại nhìn thấy một mặt tình cảm của hần như thế, thật làm nàng có chút cảm động.

Nóng vội nộ hỏa, Lí Ngọc Kì lập tức tông cửa xông ra, chuẩn bị lao ra đi tìm Tiêu Dao, lại bị Nhâm tiểu muội một phen giữ chặt, trừng lớn ánh mắt.

“Phải, phải có thịt trên cánh tay nam tử làm thuốc dẫn.” Tiểu muội chần chờ một chút, vẫn là nói ra.

Lí Ngọc Kỳ không nói hai lời, từ trên người lấy ra chủy thủ phòng thân Tiêu Dao đưa cho hắn, kéo ống tay áo, hướng trên cánh tay vạch tới, mắt thấy lập tức sắp phun huyết quang.

“Chậm đã!” Nhâm Tiêu Dao nổi giận gầm lên một tiếng, đi nhanh vọt đến, phi thân gạt bỏ hung vật trong tay y, một phen ôm chặt.

“Người, người không phải bị trọng thương sao?” Lí Ngọc Kỳ nâng mặt lên, khó có thể tin nhìn hắn.

“Cha, nương, các người có thể tin chưa, muốn thử cũng đã thử qua, các người chẳng lẽ còn lo lắng sao?” Nhâm Tiêu Dao quay đầu, hướng ngoài phòng hô một tiếng.

Song thân vì thử thực tâm của Kỳ mà ra hạ sách này, chính là tiểu muội cũng tham dự, việc này hắn cũng là mới biết được, hắn không phản đối là bởi vì hắn biết Kỳ là thương hắn, vì hắn sẽ làm ra hết thảy hy sinh, vừa lúc cũng thông qua việc này làm cho song thân hiểu được bọn họ là thực lòng yêu nhau!

“Tiểu vương gia, xin thứ cho chúng ta tội vô lễ, chúng ta cũng là vì Tiêu Dao.” Nhâm phụ lời nói thảm thía, có người cha mẹ nào không thương con mình, đặc biệt Tiêu Dao từ nhỏ đã rời đi bọn họ, bọn họ luôn không thể yên tâm hắn.

Lần này tảng đá trong lòng bọn họ cũng đã hạ xuống, bọn họ tin tưởng lựa chọn của Tiêu Dao là sẽ không sai.

“Cha, nương, đừng nói như vậy, các người hiểu được cảm tình của ta là tốt rồi.”

Lí Ngọc Kỳ ngây ngô cười hai tiếng, vẻ mặt hạnh phúc tựa vào trong lồng ngực Tiêu Dao, chỉ cần có Tiêu Dao ở bên người, hắn cái gì cũng đều không sao cả.....

“Kì nhi, thật sự là Kỳ nhi tốt của cha, đi, cùng cha đi đánh cờ.” Nhâm phụ vẻ mặt kích động, không dự đoán được tiểu vương gia không chỉ không trách tội bọn họ, ngược lại vẻ mặt còn mang ý cười trong suốt.

“Không, không đi.” Đây lại làm cho hắn nghĩ đến trong lòng đau, hắn ngay cả Tiêu Dao đều không thắng được, đến năm nào tháng nào mới có thể cùng cha quyết tranh hơn thua?

“Đi, không đánh vài ván không nghĩ.” Nhâm phụ không nói hai lời, kéo cánh tay hắn đi ra ngoài.

“Đi thôi, có ta ở đây bên cạnh người a.” Nhâm Tiêu Dao đuổi kịp cước bộ, lặng lẽ ở bên người Lí Ngọc Kỳ bỏ lại một câu nói, trên mặt gợi lên ý cười.

Nguyên lai hạnh phúc là đơn giản như thế, vô luận về sau có biến đổi thế nào, hắn đều sẽ quý trọng hết thảy trước mắt! –

– Toàn bộ văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-dinh-nham-tieu-dao>